ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ιστορίες για ανθρώπους που μένουν μόνοι τους σε εχθρικούς πλανήτες ή μέσα στην ακόμα πιο εχθρική απεραντοσύνη του διαστήματος.

Ιστορίες για αγώνες ενάντια σε αντίξοες συνθήκες και πλάσματα βγαλμένα από εφιάλτες, με μόνο κίνητρο και μόνο όπλο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης.

Ένα βιβλίο για τη δύναμη του ανθρώπινου σώματος και της ανθρώπινης ψυχής.

Δρχ. 600

25

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

25

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: **ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ**

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο

Κυκλοφορούν:

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι ιστορίες για ναυαγούς κάθε είδους πάντα γοήτευαν το αναγνωστικό κοινό. Η προσπάθεια ενός ανθρώπου ή μιας μικρής ομάδας να επιβιώσει μέσα σε αντίξοες συνθήκες είναι ασφαλώς ένα πολύ συναρπαστικό θέμα. Ποιος από εμάς δεν έχει διαβάσει σαν παιδί τον «Ρομβισόνα Κρούσο» του Ντάνιελ Νταφό (ή Δανιήλ Δαφοέ, κατά το ελληνικότερο) ή το «Σανσελόρ» του Ιούλιου Βερν. Τα παραδείγματα δεν βρίσκονται μονάχα στη λογοτεχνία, αλλά και στην ίδια την καθημερινή ζωή. Ποιος δεν είχε συγκλονιστεί από την περιπέτεια των επιβατών του αεροπλάνου που πριν από είκοσι περίπου χρόνια έπεσε στις Άνδεις και οι οποίοι αναγκάστηκαν για να επιβιώσουν να φάνε τις σάρκες των νεκρών συνεπιβατών τους; Ποιος δεν θαύμασε την καρτερικότητα του Γιαπωνέζου στρατιώτη που βρέθηκε να ζει μέσα στη ζούγκλα χρόνια ολόκληρα μετά το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου Πόλεμου, επειδή δεν είχε ακόμα μάθει πως ο πόλεμος είχε τελειώσει;

Ασφαλώς, οι αποστάσεις στη σύγχρονη εποχή έχουν μικρύνει σημαντικά και ολόκληρη σχεδόν η Γη έχει εξερευνηθεί, έτσι που είναι πολύ δυσκολότερο κάποιος να ναυαγήσει σε ένα ερημονήσι ή να αποκλειστεί σε κάποια απότομη χαράδρα. Τα περιστατικά, όμως, ακόμα και σήμερα δεν σπανίζουν. Ειδικά το χειμώνα, βλέπουμε σχεδόν καθημερινά στην τηλεόραση τα σωστικά συνεργεία να κατεβάζουν χαμένους ή αποκλεισμένους ορειβάτες από τα ελληνικά βουνά.

Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, πάλι στη λογοτεχνία. Δυο είναι τα στοιχεία που κάνουν τις ιστορίες γύρω από αποκλεισμένους ή ναυαγούς τόσο συναρπαστικές! Το πρώτο είναι το στοιχείο του φόβου. Για τη γοητεία που ασκεί η λογοτεχνία τρόμου στον άνθρωπο έχουμε μιλήσει και θα ξαναμιλήσουμε. Σε αυτό το συγκεκριμένο είδος, ο τρόμος έγκειται κυρίως στο στοιχείο της απομόνωσης. Ο άνθρωπος είναι από τη φύση του κοινωνικό ζώο, και ο αποκλεισμός του από την υπόλοιπη κοινωνία των ανθρώπων είναι ίσως μια από τις πιο δύσκολες ψυχολογικές καταστάσεις στην οποία μπορεί να βρεθεί. Όλοι ασφαλώς γνωρίζουν πως η χειρότερη τιμωρία για έναν φυλακισμένο είναι η «απομόνωση». Πολλοί από εκείνους που έχουν περάσει αυτό το μαρτύριο ανέφεραν αργότερα πως έφταναν να μιλούν πάνω από την τρύπα της όποιας αποχέτευσης μόνο και μόνο για να ακούσουν σαν μια φιλική φωνή

τον αντίλαλο της δικής τους. Δεν είναι λίγοι αυτοί που κάτω από τέτοιες συνθήκες έχασαν τα λογικά τους.

Το δεύτερο στοιχείο, πιο ελκυστικό και ασφαλώς πιο αξιοζήλευτο για τον αναγνώστη, είναι αυτό της επιβίωσης μέσα σε αντίξοες συνθήκες. Ο άνθρωπος, με το ανώτερο μυαλό του, είναι ένα από τα πιο προσαρμοστικά όντα και υπάρχουν παραδείγματα ανθρώπων που επιβίωσαν μόνο με τη δύναμη της θέλησής τους κάτω από εξαιρετικά εχθρικές συνθήκες. Πάντως, εδώ παρουσιάζεται και ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα του σύγχρονου άνθρωπου. Οι περισσότεροι έχουν τόσο πολύ αποξενωθεί από τη Φύση, ώστε αν βρεθούν έξω από το τεχνητό περιβάλλον που έχει δημιουργήσει ο πολιστιμός γύρω τους, αδυνατούν να αναταπεξέλθουν έστω και στις ελάχιστες απαιτήσεις μιας επιβίωσης αρμονικής με τη φύση, πόσο μάλλον όταν αυτή δεν είναι και τόσο φιλική. Πόσοι ξέρουν να ανάβουν φωτιά χωρίς σπίρτα; Πόσοι ξέρουν να φτιάχνουν ένα κατάλληλο καταφύγιο μέσα στο χιόνι; Πόσοι γνωρίζουν πώς να φτιάχνουν παγίδες με πρόχειρα μέσα ή να αναγνωρίζουν τα φαγώσιμα φυτά; Πόσοι, σε τελευταία ανάλυση, έχουν βασικές γνώσεις πρώτων βοηθειών, ακόμα και της τόσο απλής τεχνητής αναπνοής; Διαβάζοντας μια τέτοια ιστορία, ο αναγνώστης όχι μόνο ψυχαγωγείται, αλλά και διδάσκεται, αν όχι τις πρακτικές εφαρμογές, τουλάχιστον

το πνεύμα και τη διάθεση με την οποία θα πρέπει να αντιμετωπίσει κανείς μια κατάσταση δεδομένου κινδύνου.

Και τώρα, φτάνουμε σ' αυτό καθ' αυτό το θέμα της ανθολογίας που κρατάτε στα χέρια σας. Σε οποιοδήποτε σημείο της Γης και να χαθεί κανείς, σίγουρα είναι αδύνατον να νιώσει την τρομερή μοναξιά ενός άγνωστου πλανήτη ή, ακόμα χειρότερα, την ανυπόφορη μοναξιά της απεραντοσύνης του διαστήματος. Η επιστημονική φαντασία, μας μεταφέρει με τον τρόπο της ένα γιγάντιο βήμα πιο πέρα από τις ιστορίες των ναυαγών των περασμένων αιώνων, και μας μιλάει για ναυαγούς χαμένους στη θάλασσα του διαστήματος, σε μέρη που ο πλανήτης που γεννήθηκαν είναι ένα μικρό φωτεινό σημαδάκι, ή απ' όπου ο ίδιος ο ήλιος μας είναι αόρατος. Εμπρός, λοιπόν. Ζήστε μαζί με τους ήρωες των διηγημάτων που ακολουθούν την υπέρτατη πρόκληση της επιβίωσης... και σκεφτήτε τί θα κάνατε *εσείς* αν βρισκόσασταν στη θέση τους.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1993

ΟΙ ΕΠΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΙΛΑΙΟΥ

του Όλιβερ Κρόουφορντ

Δεν πιστεύω να υπάρχει αναγνώστης που να μην γνωρίζει τον Κάπταιν Κερκ, τον Μίστερ Σποκ και γενικά όλο το πλήρωμα του διαστημόπλοιου Εντερπράιζ. Για πολλούς από τους μεγαλύτερους, η τηλεοπτική σειρά «Ταξίδι στ' αστέρια» ήταν η πρώτη τους μύηση στην επιστημονική φαντασία. Σπάνια τηλεοπτικό σήριαλ δημιούργησε παγκόσμια τόσο φανατικούς φίλους όσο το Σταρ Τρεκ. Ξέροντας λοιπόν πόση γοητεία ασκεί ακόμα και σήμερα το «Ταξίδι στ΄Αστέρια», έστω και για τη νοσταλγία που προκαλεί, διάλεξα ένα επεισόδιο που πολλοί από εσάς μπορεί αμυδρά να θυμούνται ακόμα. Νομίζω ότι σίγουρα θα το απολαύσετε.
Θ.Μ.

Το Εντερπράιζ είχε εντολή να ερευνά κάθε φαινόμενο κβαζάρ, όπου και όποτε το συναντούσε. Ο Κερκ πίστευε πως μόλις είχαν εντοπίσει ένα. Ένας απειλητικός ουράνιος σχηματισμός είχε εμφανιστεί στην κεντρική οθόνη της γέφυρας του πλοίου — μια γαλαζωπή μάζα που την διαπερνούσαν ασταμάτητα κόκκινα φίδια έντονης ακτινοβολίας. Κάλυπτε όλο το κομμάτι του ουρανού μπροστά τους.

Ο Κερκ, παρατηρώντας την οθόνη, πάτησε ένα πλήκτρο, νιώθοντας έντονα πίσω του την παρουσία του Ανώτατου Επιθεωρητή Φέρις. «Κυβερνήτης προς αναγνωριστικό σκάφος *Γαλιλαίος*», είπε. «Ετοιμαστήτε, κύριε Σποκ».

Η φωνή του Φέρις ήταν γεμάτη αποδοκιμασία. «Θα πρέπει να σου θυμίσω, Κυβερνήτα, πως αντιτίθεμαι απόλυτα σε μια τέτοια καθυστέρηση. Η αποστολή σου είναι να μεταφέρεις αυτές τις ιατρικές προμήθειες στον Μάκους 3 έγκαιρα για την περαιτέρω μεταφορά τους στις αποικίες του Νέου Παρισιού».

«Κι εγώ θα πρέπει να σας θυμίσω την μόνι-

μη εντολή που μας έχει δοθεί, επιθεωρητά. Η απόσταση μέχρι τον Μάκους είναι μόλις τρεις μέρες και η συνάντηση με το άλλο σκάφος για την παράδοση θα γίνει σε πέντε».

Ο Φέρις ήταν εκνευρισμένος. «Δεν μου αρέσουν τα ρίσκα. Ο λοιμός έχει τεθεί εκτός ελέγχου στο Νέο Παρίσι, και αυτά τα φάρμακα πρέπει να παραδοθούν έγκαιρα».

«Και θα παραδοθούν». Ο Κερκ στράφηκε προς τον πίνακα ελέγχου που είχε μπροστά του. «Κυβερνήτης προς *Γαλιαλαίο*. Ετοιμαστήτε για αναχώρηση».

«Όλα τα συστήματα βρίσκονται σε λειτουργία, Κυβερνήτα. Όλες οι ενδείξεις φυσιολογικές».

Ήταν η φωνή του Σποκ, πάντα γεμάτη σιγουριά. Σαν Αξιωματικός Επιστημονικών Ερευνών ήταν επικεφαλής της ομάδας έρευνας που είχε επιλεγεί από το πλήρωμα του Εντερπράιζ για να εξετάσει το παράξενο διαστημικό φαινόμενο που είχε καταγραφεί με το όνομα *Μουρασάκι 312*. Ήταν καθισμένος και δεμένος στη θέση πιλότου του αναγνωριστικού σκάφους, με τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής πίσω του! Τον Μακόι, τον Σκοτ, τη νεαρή υπαξιωματικό - γραφέα Μιρς, τον Μπόμα, τον μαύρο αστροφυσικό, τον ειδικό σε θέματα ακτινοβολίας Γκετάνο, και τον πλοηγό Λάτιμερ. Σύνολο επτά! Οι επτά του Γαλιλαίου.

«Εκτοξεύστε σκάφος», είπε ο Κερκ.

Στην τεράστια αποβάθρα, στο κήτος του

διαστημόπλοιου, οι γιγάντιες συρόμενες πόρτες άνοιξαν. Το αναγνωριστικό σκάφος σύρθηκε προς το μέρος τους και μετά βγήκε στην απεραντοσύνη του διαστήματος.

«Τι θέση έχουμε;» ρώτησε ο Σποκ τον Λάτιμερ, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι.

«Τρία κόμμα επτά... όχι, λάθος...τέσσερα κόμμα...»

«Αποφασίστε», είπε ο Σποκ.

«Τα όργανα τρελάθηκαν», ψιθύρισε ο Λάτιμερ.

«Είναι αναμενόμενο, κύριε Σποκ», είπε ο Μπόμα που βιάστηκε να τον δικαιολογήσει. «Τα κουάζαρ προκαλούν πολλές ηλεκτρομαγνητικές αναστατώσεις. Δεν γνωρίζουμε ακόμα πόσο...»

«Σημαντικές, θα έλεγα, κύριε Μπόμα», είπε ξερά ο Σποκ, κοιτάζοντας τη δική του οθόνη.

Ο Γκετάνο πρόσθεσε κι αυτός με τη σειρά του τις δικές του αποθαρρυντικές μετρήσεις! «Το επίπεδο ακτινοβολίας αυξάνει κατά πολύ, κύριε Σποκ«»

«Σταματήστε την εμπρόσθια κίνηση«»

Ο Λάτιμερ τράβηξε μοχλούς. «Δεν μπορώ να σταματήσω το σκάφος, κύριε. Δεν ανταποκρίνεται«». Ο Μακόι έγειρε μπροστά κι έρριξε μια ματιά στις ενδείξεις των οργάνων. «Σποκ, αυτό το πράγμα μας ρουφάει μέσα του«»

Παλεύοντας με τα δικά του πλήκτρα, ο Σποκ είπε: «Πίσω ολοταχώς!»

Δεν υπήρχε όμως καμιά δύναμη που να

μπορούσε να ανατρέψει την μπροστινή κίνηση του *Γαλιλαίου*. «Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Μακόι.

«Υποτιμήσαμε τη δύναμη της πυρηνικής του έλξης», είπε ο Μπόμα.

Ο Σποκ άπλωσε το χέρι στο μικρόφωνο τηλεπικοινωνίας. «*Γαλιλαίος* προς Εντερπράιζ. Κυβερνήτα, έχουμε χάσει τον έλεγχο του σκάφους. Παρασυρόμαστε κατευθείαν στην καρδιά του Μουρασάκι 312. Δεχόμαστε μεγάλες ποσότητες ακτινοβολίας στο εξωτερικό περίβλ....»

Τα παράσιτα έπνιξαν τη φωνή του Σποκ. Ο Κερκ έτρεξε στη θέση της Ουχούρα. «Μπορείς να ακούσεις κάτι, υποσμηναγέ;»

«Τίποτα καθαρό σε οποιαδήποτε συχνότητα, κυβερνήτα. Απλά όσα λόγια πρόλαβαν να πουν για την απώλεια ελέγχου του σκάφους».

Ο Κερκ γύρισε απότομα. «Κύριε Σούλου, εντοπίστε μου τον *Γαλιλαίο*».

Ο Σούλου γύρισε με αναστατωμένη έκφραση. «Οι σαρωτήρες μας εμποδίζονται, Κυβερνήτα. Λαμβάνουμε απλά ένα συνονθύλευμα από ενδείξεις που δεν έχω ξαναδεί. Δεν βγάζω νόημα».

Ο Κερκ κατευθύνθηκε με μεγάλες δρασκελιές προς τον υπολογιστή-βιβλιοθήκη. Ακούστηκε ένα βούισμα και μετά η ανέκφραστη μεταλλική φωνή του κομπιούτερ! «Συγκέντρωση αρνητικών ιόντων 1.64 επί 102 μέτρα. Μήκος κύματος ακτινοβολίας, 370 άνγκσρομ, αρ-

μονικού προς τα πάνω καθ' όλο το μήκος του φάσματος».

Ο Κερκ γύρισε τρομοκρατημένος. «Τι συμβαίνει, Κυβερνήτα;» ρώτησε ο Φέρις, ξαφνιασμένος.

«Αυτό το πράγμα εκεί έξω έχει ιονίσει ολόκληρο το διαστημικό τομέα«»

Έρριξε μια αγριεμένη ματιά στην οθόνη. «Υπάρχουν τουλάχιστον τέσσερα ηλιακά συστήματα σε αυτή την περιοχή — και κάπου εκεί έξω υπάρχει ένα αναγνωριστικό σκάφος οκτώ μέτρων εκτός ελέγχου. Το να βρεις μια βελόνα στα άχυρα είναι παιχνιδάκι μπροστά σ' αυτό...»

Η γαλαζωπή μάζα συνέχισε να στροβιλίζεται στην οθόνη, σαν μια πληγή πάνω στο πρόσωπο του διαστήματος.

Τα συστήματα ελέγχου του αναγνωριστικού σκάφους δεν ήταν τα μόνα θύματα του Μουρασάκι 312. Είχε αχρηστέψει επίσης και όλα τα συστήματα έρευνας και εντόπισης του Εντερπράιζ. Χωρίς αυτά, το διαστημόπλοιο πετούσε στα τυφλά, σχεδόν τόσο ανήμπορο όσο κι ο *Γαλιλαίος*.

Ο Φέρις δεν μπορούσε να μην τονίσει την αυτοδικαίωσή του. «Ήμουν αντίθετος από την αρχή, Κυβερνήτα», είπε στον Κερκ. «Η πτήση μας προς τον Μάκους 3 ήταν η πρώτη σου πρωτεραιότητα».

Ο Κερκ, με το μυαλό του γεμάτο από ανη-

συχία για τα επτά μέλη του *Γαλιλαίου*, είπε εκνευρισμένα! «Το γνωρίζω αυτό, Επιθεωρητά. Όμως, ταυτόχρονα, έχω ορισμένα επιστημονικά καθήκοντα — και η έρευνα του Φαινομένου Μουρασάκι είναι ένα από αυτά».

«Μα τώρα έχασες το πλήρωμά σου», είπε ο Φέρις.

Τα λόγια του έκαναν κάτι οδυνηρά ολοφάνερο, ακόμα πιο οδυνηρό. Ο Κερκ προσπάθησε να συγκρατήσει τα νεύρα του. «Έχουμε δυο μέρες για να τους βρούμε», είπε.

Ο Φέρις έδειξε την οθόνη. «Μέσα σε όλη αυτή την έκταση; Δυο μέρες;»

Ο Κερκ έχασε την ψυχραιμία του. «Εσείς τί προτείνετε; Να τους γυρίσω την πλάτη και να τους εγκαταλείψω;»

«Δεν θα έπρεπε να τους είχες στείλει από μιας αρχής». Ο Φέρις σταμάτησε για λίγο και μετά συνέχισε: «Εσύ ενδιαφέρεσαι για επτά ανθρώπους, αλλά εγώ σκέφτομαι τα εκατομμύρια των αποίκων του Νέου Παρισιού που θα πεθάνουν αν δεν τους παραδώσουμε έγκαιρα αυτά τα φάρμακα. Ήταν η δική σου επιμονή να ολοκληρώσετε αυτές τις ανούσιες έρευνες που...»

Οι γραφειοκράτες είναι γραφειοκράτες, σκέφτηκε ο Κερκ. Αν τους έπαιρνες από τα χαρτιά τους και τους υποχρέωνες να πάρουν κάποια προσωπική απόφαση, μετατρέπονταν σε μάταιους ηθικολόγους. Η περιφρόνηση που ένιωσε τον βοήθησε να ανακτήσει την ψυχραιμία του. «Θα είμαστε στο σημείο συνάντησης στην ώρα μας, Επιθεωρητά», είπε ήρεμα. «Σας δίνω το λόγο μου».

«Κυβερνήτα», είπε η Ουχούρα. «Υπάρχει ένας πλανήτης στην περιοχή που μπορεί να συντηρήσει την ανθρώπινη ζωή. Τύπου Μ, οξυγόνου - άζωτου. Είναι καταγεγραμμένος σαν Ταύρος 2». Η συμπόνια στη φωνή της ήταν βάλσαμο για την ανησυχία του Κερκ. Πήγε κοντά της. Εκείνη σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. «Απ' όσο τουλάχιστον μπορούν να διακρίνουν τα όργανά μας με όλες τις δυσλειτουργίες τους, ο πλανήτης βρίσκεται σχεδόν στο κέντρο του Φαινόμενου Μουρασάκι».

«Ευχαριστώ, υποσμηναγέ», είπε ο Κερκ. «Κύριε Σούλου;»

«Μάλιστα, κυβερνήτα».

«Θέσε πορεία για τον Ταύρο 2».

«Η πορεία καθορίσθηκε, κύριε».

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος ότι είναι εκεί κάτω;» ρώτησε ο Φέρις.

«Αν δεν είναι εκεί, επιθεωρητά, σημαίνει πως είναι όλοι νεκροί. Θα ψάξουμε τον Ταύρο 2 επειδή δεν έχει νόημα να ψάξουμε οπουδήποτε αλλού».

«Είπες κάτι για ψύλλους στα άχυρα. Είναι άσκοπο».

«Όχι αν θέλεις πάρα πολύ τον ψύλλο».

Κατά περίεργο τρόπο, ο ψύλλος είχε πέσει σε μαλακά άχυρα. Ωστόσο, η λέξη «μαλακός»

ήταν το μόνο κοσμητικό επίθετο που θα μπορούσε κανείς να δώσει στην σπογγοειδή αποκρουστική επιφάνεια του Ταύρου 2. Πάντως, είχε προστατέψει τον *Γαλιλαίο* από τη δύναμη της σύγκρουσης, καθώς προσεδαφίστηκε μέσα σε έναν κυκλικό κρατήρα. Οι πέτρινες πλευρές του κρατήρα υψώνονταν προς έναν ουρανό που το πράσινο χρώμα του έμοιαζε με χολή. Δεν ήταν ιδιαίτερα φιλικός πλανήτης. Το σκάφος είχε γείρει στο πλάι, αναποδογυρίζοντας ανθρώπους και αντικείμενα. Ο Σκοπ έχανε πράσινο αίμα από μια πληγή στο μέτωπό του. Ο Μακόι τη φρόντισε και μετά πλησίασε την υπαξιωματικό Μιρς.

«Είσαι καλά;»

«Έτσι νομίζω, γιατρέ».

«Ωραία βόλτα κι αυτή», μουρμούρισε ο Μπομα.

«Τι πάθαμε;» τον ρώτησε ο Λάτιμερ. «Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος, αλλά θα έλεγα πως η μαγνητικές δυνάμεις του Φαινόμενου Μουρασάκι πολλαπλασιάζονταν γεωμετρικά καθώς αυξάναμε ταχύτητα. Απλά εκτοξευθήκαμε στο κέντρο του Φαινομένου σαν πύραυλος. Τι λέτε εσείς, κύριε Σποκ;»

«Η εκτίμησή σας φαίνεται λογική».

Ο Σκοτ, κρατώντας το κεφάλι του, πήγε κοντά στον Σποκ που έλεγξε τα όργανα και τον πίνακα του σκάφους. «Τα κάναμε μαντάρα» είπε.

Ο Σποκ ίσιωσε το κορμί. «Οι γραφικές περι-

γραφές δεν πρόκειται να διορθώσουν κατεστραμμένα κυκλώματα, κύριε Σκοτ. Νομίζω πως θα βρείτε τη δουλειά στα μέτρα σας». Σήκωσε έναν διακόπτη πάνω στη φορητή μονάδα επικοινωνίας.

«*Γαλιλέος* προς Εντερπράιζ. Με λαμβάνετε;»

«Περιμένετε απάντηση;» τον ρώτησε ο Σκοτ.

«Δεν περιμένω τίποτα. Είναι απλά λογικό να δοκιμάσω κάθε εναλλακτική λύση. Δώστε μου μια ανάλυση της ατμόσφαιρας, δόκτωρ Μακόι».

«Μόλις εξετάσω όλο το πλήρωμα».

«Αν κάποιος είχε πληγωθεί, θα σας το είχε ήδη πει, γιατρέ. Την ανάλυση, παρακαλώ».

Ο Μακόι κοίταξε τον Σποκ εκνευρισμένα. Μετά από μια στιγμή, ο αρχίατρος του Εντερπράιζ σήκωσε την τσάντα του και πλησίασε προς ένα πίνακα οργάνων. «Ατμοσφαιρική πίεση 70 χιλιοστά υδραργύρου. Άζωτο, 140. Αναπνεύσιμη, αρκεί να μην τρέχεις σε μαραθώνιο».

«Τους αριθμούς μόνο, παρακαλώ», είπε ο Σποκ.

«Ίχνη από αργό, νέο και κρυπτό, όλα σε ανεκτές ποσότητες. Πάντως, δεν θα σύστηνα το μέρος για καλοκαιρινές διακοπές».

«Θα λάβω υπόψη μου τη γνώμη σας. Τα καταγράψατε όλα αυτά, υπαξιωματικέ;»

«Ασφαλώς, κύριε Σποκ».

«Πολύ ωραία. Κύριε Σκοτ, σας παρακαλώ να κάνετε αμέσως εκτίμηση των ζημιών».

«Ασφαλώς», είπε ο Σκοτ.

Ο Σποκ αγνόησε τον τόνο της φωνής του αρχιμηχανικού. «Θα πρότεινα να βγαίναμε έξω για να αφήσουμε στον κ. Σκοτ χώρο να δουλέψει», είπε. Κύριε Λάτιμερ, κύριε Γκετάνο, σας παρακαλώ οπλιστήτε και κάντε αναγνώριση της γύρω περιοχής. Μείνετε σε οπτική επαφή με το σκάφος».

«Μάλιστα, κύριε», είπε ο Γκετάνο.

Οι δυο άνδρες έβγαζαν φέιζερ από ένα ντουλάπι, όταν ο Μακόι στράφηκε προς τον Σποκ. «Ποιες νομίζεις πως είναι οι πιθανότητές μας να επικοινωνήσουμε με το Εντερπράιζ;»

«Κάτω από τις παρούσες συνθήκες, εξαιρετικά λίγες».

«Μα θα αρχίσουν να μας ψάχνουν »

«Αν το φαινόμενο ιονισμού είναι τόσο εκτεταμένο όσο πιστεύω, θα μας αναζητούν χωρίς όργανα, δηλαδή μόνο με οπτική επαφή. Κάτω από τέτοιες συνθήκες, το ηλιακό σύστημα αυτό είναι πολύ μεγάλο».

«Τότε, λοιπόν, πιστεύεις πως δεν θα μας βρουν».

«Όχι όσο διάστημα βρισκόμαστε στο έδαφος».

Ο Μακόι τελικά ξέσπασε! «Δεν ξέρω πώς αντέχω αυτή την καταραμένη σου αισιοδοξία, Σποκ».

«Τότε, καλύτερα να κάνετε μια προσπάθεια, γιατρέ», είπε ήρεμα ο Σποκ. «Ίσως να μείνουμε εδώ για πολύ καιρό».

Ο Κερκ δεν είχε περισσότερη διάθεση αισιοδοξίας. Οι σαρωτές του Εντερπράιζ είχαν αρχίσει απεργία διαρκείας. «Κύριε Σούλου, δοκιμάσατε να τους συνδέσετε με τις βοηθητικές ομάδες ισχύος!»

«Μάλιστα, κυβερνήτα. Δεν έγινε τίποτα».

Με σμιγμένα φρύδια, ο Κερκ πάτησε ένα κουμπί. «Καλώ Θάλαμο Τηλεμεταφοράς. Εδώ Κυβερνήτης. Τέθηκαν σε επαναλειτουργία οι μεταφορείς;»

«Όχι εκατό τοις εκατό, κύριε», είπε ο τεχνικός που απάντησε με φοβισμένη φωνή. «Διακτινίσαμε κάποια άψυχα αντικείμενα, αλλά γύρισαν πίσω διαλυμένα. Δεν τολμάμε ακόμα να τους δοκιμάσουμε σε ανθρώπους».

«Ευχαριστώ». Πάτησε ένα άλλο κουμπί. «Κυβερνήτης προς Αποβάθρα Πτήσεων. Ετοιμάστε το σκάφος *Κολόμβος* για άμεση έρευνα της επιφάνειας του πλανήτη. Οι συντεταγμένες θα σας δωθούν από τον κύριο Σούλου. Υποσμηναγέ Ουχούρα;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Είχαμε τίποτα;»

«Σε όλα τα μήκη κύματος επικρατεί ιονισμός, Κυβερνήτα. Κάθε εκπομπή ανακόπτεται και κάθε λήψη είναι αδύνατη».

Για να του φτιάξει ακόμα περισσότερο τη

διάθεση, ο Επιθεωρητής Φέρις εμφανίστηκε δίπλα στον Κερκ. «Λοιπόν, Κυβερνήτα;»

«Έχουμε περιθώριο μέχρι τις 2823.8 να συνεχίσουμε τις έρευνές μας, Επιθεωρητά», είπε ο Κερκ.

«Πιστεύεις πράγματι πως θα σταθείς τυχερός;»

Ο Κερκ τράβηξε βίαια τα δυο του μάγουλα με τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού. «Αυτοί οι άνθρωποι εκεί κάτω τυχαίνει να είναι φίλοι μου και μέλη του πληρώματός μου. Σκοπεύω να συνεχίσω τις έρευνες μέχρι την τελευταία δυνατή στιγμή».

«Πολύ καλά, Κυβερνήτα. Αλλά ούτε δευτερόλεπτο πέρα από αυτό το όριο. Διαφορετικά, θα σας παραπέμψω στο Βιβλίο 19, τμήμα 433, παράγραφος 12».

«Γνωρίζω τους κανονισμούς, Επιθεωρητά, όπως επίσης γνωρίζω και την εξουσία που έχετε επάνω μου».

Με σφιγμένο πρόσωπο, χτύπησε ένα κουμπί στην κονσόλα του.

«Εκτοξεύστε το αναγνωριστικό σκάφος *Κολόμβος*»

Έξω από τον *Γαλιλαίο*, ο Σποκ εξέταζε το πλησιέστερο τμήμα τοιχώματος του κρατήρα. Η σωτηρία από το διαστημόπλοιο ήταν μάλλον μια απόμακρη πιθανότητα. Ακόμα κι αν τα όργανα του Εντερπάιζ είχαν μείνει ανεπηρέαστα από το Μουρασάκι 312, ο Ταύρος 2 ήταν

ένας πλανήτης ανάμεσα σε πολλούς, στα ηλιακά συστήματα αυτού του τομέα. Επιπλέον, κρυμμένος καθώς ήταν από τα τοιχώματα του κρατήρα, ο *Γαλιλαίος* θα ήταν στην κυριολεξία αόρατος.

Ο Μακόι πήγε κοντά του και κοίταξε την κορυφή του τοιχώματος. «Δεν μπορώ να πω ότι βρισκόμαστε στην καλύτερη κατάσταση», είπε, «αλλά τουλάχιστον για σένα, αυτή είναι η ευκαιρία που γύρευες».

«Η ευκαιρία για ποιο πράγμα, γιατρέ;»

«Για να διοικήσεις», είπε ο Μακόι. «Σε ξέρω καλά, Σποκ. Ποτέ δεν το έχεις πει φωναχτά, αλλά πάντα πίστευες πως η λογική είναι η καλύτερη βάση εκκίνησης για έναν διοικητή. Έχω δίκιο;»

«Είμαι ένα λογικό άτομο», είπε ο Σποκ.

«Θα χρειαστεί κάτι περισσότερο από λογική για να βγούμε από εδώ».

«Ίσως, γιατρέ... αλλά δεν μπορώ να σκεφτώ κάποια καλύτερη μέθοδο για να ξεκινήσω. Αναγνωρίζω πως η διοίκηση έχει τη γοητεία της, ακόμα και σε περιστάσεις σαν κι αυτήν. Πάντως, εγώ ούτε επιδιώκω να γίνω κυβερνήτης, αλλά ούτε και με τρομάζει η ιδέα. Απλά η πιθανότητα υπάρχει. Θα κάνω ότι είναι λογικά αναγκαίο να γίνει».

Επέστρεψαν στο εσωτερικό του σκάφους, και ο Σκοτ γύρισε προς το μέρος τους με κατσουφιασμένη έκφραση. «Χάσαμε μεγάλες ποσότητες καυσίμων, κ. Σποκ. Δεν έχουμε κα-

μιά ελπίδα να φτάσουμε σε επιτάχυνση διαφυγής από τη βαρύτητα του πλανήτη. Ακόμα και για να μπορέσουμε να μπούμε σε τροχιά, θα πρέπει να ελαφρύνουμε το φορτίο μας τουλάχιστον κατά διακόσια πενήντα κιλά».

«Το βάρος τριών ενήλικων ατόμων», είπε ο Σποκ.

Ο Σκοτ τον κοίταξε έκπληκτος. «Ναι...θα μπορούσατε να το πείτε κι έτσι».

Ο Μακόι έχασε τον αυτοέλεγχό του. «Θα μπορούσες να πεις και το αντίστοιχο βάρος σε όργανα«» είπε.

Ο Σποκ τον κοίταξε με απάθεια. «Δόκτωρ Μακόι, με ελάχιστες εξαιρέσεις, έχουμε ανάγκη από κάθε όργανο και συσκευή για να μπούμε σε τροχιά γύρω από τον πλανήτη. Δεν έχουμε παραπανίσιο βάρος παρά μόνο μεταξύ των επιβατών».

Ο Μπόμα έκανε μαζί με την υπαξιωματικό Μιρς αναλύσεις κοντά στην είσοδο του σκάφους. Ακούγοντας αυτά τα λόγια σταμάτησε.

«Εννοείτε πως τρεις από εμάς θα πρέπει να μείνουν πίσω;»

«Αν η κατάσταση δεν αλλάξει ριζικά, ναι», του απάντησε ο Σποκ.

«Και ποιος θα διαλέξει ποιοι θα μείνουν;»

«Σαν επικεφαλής αξιωματικός, η επιλογή ανήκει σε εμένα».

Το πρόσωπο του Μπόμα σκλήρυνε. «Δεν θα ήταν καλύτερο να το ρίχναμε στον κλήρο;»

«Πιστεύω πως είμαι πιο ικανός να επιλέξω

ποιοι θα μείνουν πίσω, από οποιοδήποτε παιχνίδι τύχης». Μιλούσε χωρίς ίχνος εγωισμού στη φωνή ή στον τρόπο του. «Η απόφασή μου θα είναι λογική, κύριε Μπόμα, και θα βασίζεται σε λογικά συμπεράσματα και εκτιμήσεις».

«Η ζωή κι ο θάνατος δεν έχουν λογική, Σποκ!» φώναξε ο Μακόι.

«Η επίτευξη, όμως, ενός επιθυμητού στόχου έχει».

Ο Σποκ αγνόησε την ένταση που είχε δημιουργηθεί. «Προτείνω να προχωρήσουμε σε μια πιο προσεκτική έρευνα του σκάφους. Ίσως να μην εντοπίσαμε κάποια κρυφή ζημιά».

Ο Μπόμα τον αγριοκοίταζε καθώς απομακρυνόταν. «Η κρυφή ζημιά έγινε όταν του συναρμολογούσαν τον εγκέφαλο«» είπε.

«Όχι τον εγκέφαλο», τον διόρθωσε ο Μακόι. «Την καρδιά του».

Τα νεύρα όλων ήταν τεντωμένα. Στο απέναντι τοίχωμα του κρατήρα, ο Λάτιμερ κι ο Γκετάνο έκαναν μια επιφυλακτική αναγνώριση της περιοχής. Ξαφνικά, ο Γκετάνο σταμάτησε και αφουγκράστηκε. Μια στιγμή αργότερα, σταμάτησε και ο Λάτιμερ. Άκουγαν έναν ρυθμικό ήχο-σαν αυτόν που θα μπορούσε να κάνει ένα ξύλο όταν τρίβεται πάνω σε κάποια ανώμαλη επιφάνεια. Ο Λάτιμερ είχε την ανησυχητική αίσθηση πως το τοίχωμα του κρατήρα ανέπνεε και η άχνα της ανάσας του ήταν η ομίχλη που είχε ήδη αρχίσει να κατεβαίνει, μειώ-

νοντας στο ελάχιστο την ορατότητα. Ο ήχος επαναλήφθηκε.

«Τι είναι αυτό;» ψιθύρισε ο Λάτιμερ.

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Γκετάνο. «Ήρθε από εκεί πάνω».

«Όχι... από εκεί πίσω».

Κοίταξαν ο ένας τον άλλον τρομαγμένοι. Ο ήχος ήταν παντού, γύρω τους.

«Πάμε να φύγουμε«» φώναξε ο Λάτιμερ.

Ύστερα ούρλιαξε και άρχισε να τρέχει. Μέσα από τις σκιές μιας ρωγμής του τοιχώματος του κρατήρα, είχε ξεπροβάλλει ένα πελώριο σχήμα. Ο Λάτιμερ έβγαλε μια κραυγή και σωριάστηκε. Ο Γκετάνο τράβηξε με τρεμάμενο χέρι το φέιζερ και έρριξε προς την ρωγμή.

Ύστερα, γύρισε και κοίταξε. Το στέλεχος ενός ακοντίου προεξήχε από την πλάτη του Λάτιμερ. Ήταν μεγάλο σαν λεπτό τηλεγραφόξυλο.

Η κραυγή που αντήχησε μέσα στον κρατήρα έγινε αντιληπτή τόσο από τον Σποκ όσο και από τον Μπόμα. Ο Βουλκανός έτρεξε προς τον Γκετάνο, στο σημείο που αυτός στεκόταν πάνω από το πτώμα του Λάτιμερ, κοιτάζοντας αποσβωλομένος την ομιχλώδη ρωγμή.

«Πώς συνέβη;» ρώτησε ο Σποκ.

Ο έκπληκτος Γκετάνο χαμήλωσε το φέιζερ. «Κάτι γιγάντιο...τρομερό. Εκεί πάνω», έδειξε προς τη ρωγμή.

Ο Σπόκ προχώρησε προς το τοίχωμα του

κρατήρα, και πιάνοντας μια πέτρινη προεξοχή άρχισε να σκαρφαλώνει. «Τι ήταν;» ρώτησε ο Μπόμα τον Γκετάνο. «Το είδες;»

«Έμοιαζε με... τεράστιο πίθηκο». Άρχισε να τρέμει. «Έγιναν όλα τόσο γρήγορα... Πρώτα ακούστηκε ένας... ήχος».

Ο Σποκ επέστρεψε. «Δεν υπάρχει τίποτε εκεί πάνω», είπε.

«Σας είπα ότι υπήρχε», φώναξε ο Γκετάνο.

Η φωνή του Σποκ ήταν ήρεμη. «Δεν αμφιβάλλω για τα λεγόμενά σας».

«Το χτύπησα. Παίρνω όρκο πως το χτύπησα με το φέιζερ».

Ο Σποκ δεν απάντησε. Έπιασε το ακόντιο και το τράβηξε από το κορμί του Λάτιμερ, αποκαλύπτοντας τη μύτη του-μια μεγάλη τριγωνική πέτρα, λειασμένη για να αποκτήσει σχήμα και να γίνει κοφτερή.

«Αιχμή Φόλσομ», είπε ο Σποκ.

«Τι είπατε;»

«Κύριε Μπόμα, αυτή η πέτρινη αιχμή μοιάζει πολύ με την αιχμή που ανακαλύφθηκε στο Νέο Μεξικό της Βόρειας Αμερικής, το 1926 με χρονολογία παλαιού ημερολογίου. Απλά, το στέλεχος είναι πιο άτεχνα κατασκευασμένο. Δεν είναι ιδαίτερα αποτελεσματικό».

«Δεν είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικό;» ο Μπόμα είχε εξοργιστεί., «Αυτό μονάχα έχετε να πείτε;»

Ο Σποκ τον κοίταξε έκπληκτος. «Κάνω λάθος, κύριε Μπόμα;»

«Λάθος; Εσείς; Αδύνατον»

«Τότε, τι...» ξεκίνησε να πει ο Σποκ.

«Ένας άνθρωπος βρίσκεται μπροστά μας νεκρός, κι εσείς μιλάτε για ακόντια; Δεν σκέφτεστε τον Λάτιμερ;»

«Λίγα λόγια για λογαριασμό του νεκρού δεν θα τον φέρουν πίσω στη ζωή, κύριε Μπόμα».

Ο Γκετάνο τον αγριοκοίταζε κι αυτός. Απευθύνθηκε στον Μπόμα. «Βοήθησέ με να τον σηκώσουμε», του είπε. Ύστερα, γύρισε προς τον Σποκ. «Εκτός κι αν νομίζετε πως θα ήταν λογικό να αφήσουμε το πτώμα εδώ».

«Η μεταφορά του στο σκάφος δεν θα πρέπει να επηρεάσει τις προσπάθειές μας για την επισκευή του. Αν χρειάζεστε βοήθεια...»

«Τα καταφέρνουμε και μόνοι μας!» είπε απότομα ο Γκετάνο. Νεύοντας προς τον Μπόμα, έσκυψαν πάνω από το πτώμα. Καθώς το σήκωναν, τα μάτια του Σποκ ερευνούσαν την κατασκευή της αιχμής του ακοντίου.

Ο Κερκ προσπαθούσε να καταπολεμήσει μια αίσθηση ματαιότητας.

«... και μεγάλες απώλειες». Η φωνή του ήταν τόσο ταραγμένη καθώς υπαγόρευε αυτές τις τελευταίες τρεις λέξεις στο Ημερολόγιο Καταστρώματος, ώστε σκέφτηκε αν θα έπρεπε να τις σβήσει. Ο Σποκ... ο Μακόι... Ο Σκοτ... είχαν κι οι τρεις χαθεί μέσα σε αυτό το φριχτό γαλάζιο που ακόμα κυριαρχούσε στην οθόνη.

«Κυβερνήτα», είπε η Ουχούρα. «Ο *Κολόμβος* ολοκλήρωσε την έρευνα των τομέων 779Χ με 534 Μ. Τα αποτελέσματα ήταν αρνητικά».

«Να προχωρήσουν στους επόμενους τομείς. Υπάρχει νεότερα από το μηχανοστάσιο σχετικά με τα όργανα εντοπισμού;»

«Προσπαθούν, κυβερνήτα. Ακόμα βρίσκονται εκτός λειτουργίας».

«Οι τηλεμεταφορείς;»

«Είναι ακόμα ανασφαλείς».

«Ευχαριστώ, υποσμηναγέ».

«Κυβερνήτη Κερκ...»

Ήταν ο Φέρις. «Κυβερνήτα, μην φανταστήτε πως απολαμβάνω την ιδέα να εγκαταλείψουμε τα μέλη του πληρώματός σας εκεί έξω. Ωστόσο, θα πρέπει να σας θυμίσω...»

«Δεν το ξέχασα», είπε ο Κερκ κουρασμένα.

«Ο χρόνος σας τελειώνει», είπε ο Φέρις.

«Ούτε αυτό το έχω ξεχάσει», του απάντησε ο Κερκ. Πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα του. «Εδώ Κυβερνήτης. Δοκιμάστε να υπερφορτίσετε τους τηλεμεταφορείς. Πρέπει να τους θέσουμε σε λειτουργία». Σηκώθηκε και πήγε κοντά στην Ουχούρα. «Υποσμηναγέ, δώστε εντολή στο *Κολόμβος* να διευρύνει την πορεία του κατά δυο μοίρες σε κάθε του έρευνα από εδώ και στο εξής».

Ο Σούλου διαμαρτυρήθηκε! «Μα, κυβερνήτα, αυτό σημαίνει πως θα παραβλέπουν περισσότερα από δεκαπέντε γήινα χιλιόμετρα σε κάθε τους έρευνα».

«Σημαίνει, επίσης, πως θα μας δωθεί μια ευκαιρία να ελέγξουμε μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειας του πλανήτη. Εσείς να φροντίζετε το πηδάλιό σας, κύριε Σούλου».

Ο Σούλου κοκκίνισε. «Μάλιστα, κύριε».

Ο Φέρις στεκόταν ακόμα δίπλα στο κάθισμα του κυβερνήτη. «Εικοσιτέσσερις ώρες ακόμα», είπε ψυχρά.

Ο Κερκ δεν απάντησε. Κοιτούσε τη μεγάλη οθόνη μπροστά του. Κάπου στο μέσο αυτού του μυστηριώδους γαλάζιου σύννεφου, υπήρχε ο Ταύρος 2, με στερεή επιφάνεια και αναπνεύσιμη ατμόσφαιρα- μια όαση στο κέντρο της κόλασης. Να την είχε ανακαλύψει ο Σποκ;

Μέσα στο *Γαλιλαίο*, ο Μακόι και η υπαξιωματικός Μιρς είχαν μαζέψει υλικό για πέταμα. Με τα χέρια φορτωμένα, ο Μακόι είπε! «Αυτά θα μας γλιτώσουν τουλάχιστον εικοσιπέντε κιλά βάρος, Σποκ».

«Αν μπορούσαμε να μαζέψουμε άλλα πενήντα κιλά, τώρα που χάσαμε τον κύριο Λάτιμερ...» Η υπαξιωματικός δεν τέλειωσε τη φράση της.

«Και πάλι, θα είμαστε υπέρβαροι κατά εβδομήντα πέντε κιλά», είπε ο Σποκ.

«Δηλάδη, θέλεις στα σοβαρά να αφήσουμε κάποιον πίσω;» είπε ο Μακόι. «Ό,τι κι αν είναι αυτά τα πλάσματα...»

«Είναι πιο λογικό να θυσιαστεί ένας παρά έξι», είπε ο Σποκ.

«Δεν σου μιλάω για λογική!»

«Ίσως θα ήταν σκόπιμο να αρχίσετε».

Ο Μπόμα έβγαλε το κεφάλι του από την ανοιχτή είσοδο. «Είμαστε έτοιμοι, κύριε Σποκ».

«Για ποιο πράγμα, κύριε Μπόμα;»

«Για την κηδεία του Λάτιμερ».

Ο Σποκ ίσιωσε την πλάτη. «Κύριε Μπόμα, παλεύουμε ενάντια στο χρόνο».

«Αυτός ο άνθρωπος είναι νεκρός. Του αρμόζει μια πρέπουσα ταφή. Είστε ο επικεφαλής. Μερικά λόγια από εσάς...»

Αν οι μύες του προσώπου του Σποκ ήταν ικανοί να εκφράσουν ενόχληση, η έκφρασή του θα είχε παραμορφωθεί. Μια και δεν ήταν ικανοί για κάτι τέτοιο, στράφηκε προς τον Μακόι. «Γιατρέ, ίσως εσείς ξέρετε τις σωστές φράσεις για μια τέτοια περίπτωση».

«Αυτό είναι δικό σου καθήκον», είπε ο Μακόι.

«Η θέση μου είναι εδώ. Σας παρακαλώ, γιατρέ».

Οι μύες του ανθρώπινου προσώπου δεν έχουν κανένα πρόβλημα να εκφράζουν ενόχληση. Η παγερή αποστασιοποίηση του Σποκ τους εκνεύριζε υπερβολικά. «Σποκ, μπορεί να πεθάνουμε όλοι μας εδώ πέρα!» φώναξε ο Μακόι. «Τουλάχιστον, ας πεθάνουμε σαν άνθρωποι και όχι σαν μηχανές!».

«Αν δώσουμε προτεραιότητα σε ορισμένα πράγματα, ελπίζω να αποφύγουμε εντελώς το θάνατο». Ο Σποκ κατευθύνθηκε προς τον πί-

νακα ελέγχου όπου ο Σκοτ δούλευε ακόμα σκυμένος πάνω του. «Ίσως θα έπρεπε να διοχετεύσετε το καύσιμο της δεύτερης βοηθητικής δεξαμενής μέσα από την βαλβίδα της πρώτης, κύριε Σκοτ».

«Είναι πολύ ευαίσθητη, κύριε Σποκ. Πιθανώς δεν θα αντέξει τόση πίεση».

Ο Μακόι αγριοκοίταξε τη σκυμμένη πλάτη του Σποκ. Ύστερα, ακολούθησε τους άλλους έξω από το σκάφος, μέχρι το μικρό χωμάτινο τύμβο λίγα μέτρα από το *Γαλιλαίο*. Πήρε μια χούφτα χώμα και την έρριξε πάνω στον τύμβο. «Γη ει και εις γην απελεύσει. Αμήν».

Τα κεφάλια όλων ήταν σκυμμένα. Ακούστηκε ένα ομαδικό «Αμήν». Στάθηκαν έτσι για μια στιγμή, ο καθένας βυθισμένος στις προσωπικές του σκέψεις-και έτσι άκουσαν το απόμακρο ρυθμικό ξύσιμο.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η Μιρς.

Ο Μακόι σήκωσε τα μάτια. «Δεν ξέρω, αλλά φαίνεται να προέρχεται από άνθρωπο».

«Από άνθρωπο; Δεν θα έλεγες κάτι τέτοιο, αν έβλεπες αυτό που είδα, γιατρέ!» φώναξε ο Γκετάνο. «Είναι αυτά τα πλάσματα, κάπου τριγύρω μας!»

Ο Μακόι απευθύνθηκε σε εκείνον και τον Μπόμα. «Καλύτερα να μείνετε και να φυλάξετε σκοπιά. Εγώ πάω να δω τι κάνει ο κύριος Σποκ».

Αυτός και η Μιρς ξαναμπήκαν στο σκάφος ακριβώς στην ώρα για να ακούσουν τον Σκοτ να φωνάζει απελπισμένα! «Η πίεση πέφτει, κύριε. Χάνουμε τα πάντα!»

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Σποκ.

«Υποχώρησε μια από τις γραμμές. Η πτώση μας μέσα από την ατμόσφαιρα... το επιπλέον φορτίο τώρα που προσπαθήσαμε να...»

«Σποκ!» τον διέκοψε ο Μακόι.

Ο Βουλκανός του έκανε μια χειρονομία για να πάψει, έχοντας συγκεντρωμένη την προσοχή του στον Σκοτ. Κοιτάζοντας έναν μετρητή, ο αρχιμηχανικός ψιθύρισε! «Αυτό ήταν! Τώρα, δεν έχουμε καθόλου καύσιμα!»

«Έτσι λύθηκε και το πρόβλημα του ποιου θα αφήσουμε πίσω».

«Σποκ!» ούρλιαξε ο Μακόι.

«Ναι, γιατρέ».

«Έλα έξω. Κάτι συμβαίνει».

«Σκεφτήτε κάποιες εναλλακτικές λύσεις, κύριε Σκοτ», είπε ο Σκοτ, καθώς έβγαινε έξω.

«Μα, τι εναλλακτικές λύσεις;» ρώτησε ο Σκοτ απελπισμένα. «Αφού δεν έχουμε καθόλου καύσιμα!»

Εκείνος, απλά ακολούθησε ήρεμα τον Μακόι έξω από το σκάφος. Ο ήχος του ξυσίματος μεγάλωνε. Ο Σποκ αφουγκράστηκε, με τόση συγκέντρωση όσο και αυτήν που έδειχνε όταν ήταν μαζί με τον Σκοτ. Ο Μακόι παρατήρησε το σκεπτικό πρόσωπό του. «Και τι αντιλαμβάνονται τα υπερευαίσθητα αυτιά σου;»

«Ξύλο», είπε ο Σποκ. «Ξύλο που τρίβεται πάνω σε κάποιου είδους δέρμα».

«Ετοιμάζονται», μουρμούρισε ο Γκετάνο. «Θα μας επιτεθούν».

«Δεν είναι απαραίτητο», είπε ο Μπόμα. «Μπορεί να είναι μια απλή φυλετική τελετουργία... αν διαθέτουν κάποιο είδος πολιτισμού».

«Αυτό αποκλείεται», είπε ο Σποκ ήρεμα. «Τα κατασκευάσματά τους είναι πολύ πρωτόγονα. Ίσως απλά να έχουν κάποιους χαλαρούς δεσμούς μεταξύ τους. Πάντως, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι πως είναι απλά ζώα. Ίσως να διαθέτουν κάποια νοημοσύνη».

«Ξέρουμε πως είναι ικανοί να σκοτώσουν», του θύμισε ο Μπόμα.

«Μπορεί να θέλουν να προστατέψουν την περιοχή τους», του θύμισε ο Σποκ.

«Αυτό θα έπρεπε να κάνουμε κι εμείς!» είπε αγριεμένα ο Μπόμα.

«Η πλειοψηφία μας...» είπε ο Γκετάνο.

«Δεν με ενδιαφέρει η γνώμη της πλειοψηφίας, κύριε Γκετάνο!» Ήταν η πρώτη φορά που ο Σποκ ύψωνε τη φωνή του. Τώρα, η απρόσμενη οξύτητά της τους ξάφνιασε όλους.

«Πρέπει να σταθμίσουμε όλους τους παράγοντες- τον κίνδυνο που διατρέχουμε απέναντι στο καθήκον που έχουμε για τις άλλες μορφές ζωής, φιλικές ή όχι». Ο Σποκ κοντοστάθηκε. «Υπάρχει και μια τρίτη λύση».

«Έτσι, μπορεί να σκοτωθούμε όλοι», είπε ο Γκετάνο, αλλά η αυθάδεια είχε χαθεί από τη φωνή του.

«Δεν το νομίζω», είπε ο Σποκ. «Δόκτωρ Μα-

κόι, εσείς και η υπαξιωματικός Μιρς θα μείνετε στο σκάφος. Βοηθήστε τον κύριο Σκοτ με κάθε δυνατό τρόπο. Θα επιστρέψουμε σύντομα».

Στράφηκε προς τον Γκετάνο και τον Μπόμα. «Θα ακολουθήσετε τις διαταγές μου κατά γράμμα. Θα χρησιμοποιήσετε τα όπλα σας μόνο όταν πω εγώ-και εναντίον των στόχων που θα σας έχω καθορίσει».

«Τώρα μιλάτε σωστά!» είπε ο Γκετάνο.

«Ναι, μιλάω, κύριε Γκετάνο, κι εσείς καλά θα κάνετε να με ακούτε. Θα ρίξουμε μόνο για να τους τρομάξουμε και όχι για να τους σκοτώσουμε».

«Αν ξέραμε κάποια πράγματα για αυτούς...» είπε τρομοκρατημένη η Μιρς.

«Ξέρουμε αρκετά», είπε ο Μπόμα. «Αν έχουν κάποια φυλετική κοινωνία, θα διαθέτουν και την αίσθηση της ομάδας. Αυτό μπορούμε να το εκμεταλλευτούμε».

«Με ποιο τρόπο, κύριε Μπόμα;»

«Με το να τους χτυπήσουμε σκληρά, κύριε Σποκ. Να τους κάνουμε να το ξανασκεφτούν πριν μας επιτεθούν και πάλι. Η επίθεση είναι η καλύτερη άμυνα!»

«Συμφωνώ!» φώναξε ο Γκετάνο. «Αν μείνουμε εδώ χωρίς να κάνουμε τίποτα, είναι σαν να τους προκαλούμε να κατέβουν και να μας σφάξουν!»

Το πρόσωπο του Σποκ είχε πάρει μια πολύ σοβαρή έκφραση. «Συχνά με τρομάζει», είπε,

«η τόσο χαμηλή εκτίμηση που έχετε εσείς οι γήινοι για τις άλλες μορφές ζωής».

«Απλά, πρέπει να σκεφτόμαστε πρακτικά!» Η φωνή του Γκετάνο έτρεμε. «Εγώ προτείνω να τους χτυπήσουμε πριν μας χτυπήσουν εκείνοι!»

«Κύριε Μπόμα;» ρώτησε ο Σποκ.

«Συμφωνώ απόλυτα».

«Δόκτωρ Μακόι;»

«Μου φαίνεται λογικό».

«Και σε μένα φαίνεται λογικό», είπε ο Σποκ. «Αλλά το να αφαιρέσουμε ζωές τόσο αδιάκριτα...»

«Όταν πρότεινες να αφήσεις τρεις από εμάς πίσω, δεν είχες τέτοιους ενδοιασμούς», είπε ο Γκετάνο. «Γιατί ξαφνικά τέτοιες ενοχές για κάποιο είδος ζώου;»

«Είδατε τι έκαναν στον Λάτιμερ», πρόσθεσε ο Μπόμα.

«Τις διαταγές εδώ τις δίνω εγώ, κύριε Γκετάνο», είπε ο Σποκ. «Και η ευθύνη για τις αποφάσεις είναι επίσης δική μου. Ακολουθήστε με».

Τους οδήγησε προς το τοίχωμα του κρατήρα. Το ξύσιμο είχε γίνει πιο ηχηρό, καθώς άρχισαν να σκαρφαλώνουν. Ο Γκετάνο, φοβισμένος, είχε μπει τελευταίος στη σειρά. Κάποια στιγμή, ο Σποκ τους έκανε νόημα να σταματήσουν. Η πλαγιά μπροστά τους ήταν σκεπασμένη από την ομίχλη. Ξαφνικά, και ανάμεσα στα βράχια που βρίσκονταν ακριβώς

από πάνω τους, είδαν κίνηση. Ο Σποκ την αντιλήφθηκε πρώτος και ετοίμασε το φέιζερ. Κάτι απίθανα πελώριο σηκώθηκε πίσω από τα βράχια. Θα μπορούσε να είναι ανθρωπόμορφο, αλλά δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα, γιατί το πλάσμα κρατούσε μπροστά του μια τεράστια ασπίδα από δέρμα. Τότε, ένα τεράστιο ακόντιο σφύριξε δίπλα απ' το κεφάλι του. Ο Σποκ σημάδεψε και πυροβόλησε.

Ακούστηκε ένα ημιανθρώπινο μουγκρητό πόνου και φόβου. Το πλάσμα κρύφτηκε πίσω από έναν βράχο, πετάγοντας κάτω την ασπίδα του.

Ο Σποκ έκανε στο πλάι για να την αποφύγει. Προσπαθούσε να τη σηκώσει από κάτω, καθώς ο Μπόμα κι ο Γκετάνο πήγαν κοντά του.

«Θα πρέπει να έχει ύψος πάνω από τέσσερα μέτρα», ψιθύρισε ο Γκετάνο γεμάτος δέος.

Ο Σποκ έρριξε την ασπίδα. Μπαίνοντας πάλι μπροστά, έκανε νόημα στους άλλους δύο να τον ακολουθήσουν. Τελικά, έφτασαν το χείλος του κρατήρα. Το ξύσιμο γύρω τους ήταν ακόμα πιο ηχηρό, αν και το διέκοπταν συχνά κάποια βαθιά μουγκρητά.

«Δεν μπορώ να δω με αυτή την ομίχλη», παραπονέθηκε ο Γκετάνο.

«Είναι ακριβώς μπροστά μας», είπε ο Σποκ. «Νομίζω πως είναι αρκετοί. Κατευθύνετε τα φέιζερ δεξιά και αριστερά».

«Εγώ λέω να τους χτυπήσουμε στο ψαχνό!» είπε ο Γκετάνο.

Ο Σποκ γύρισε το κεφάλι προς το μέρος του. «Ευτυχώς, τις διαταγές τις δίνω εγώ, κύριε Γκετάνο. Σκοπεύσατε, παρακαλώ».

Περίμενε και λίγες στιγμές αργότερα είπε! «Πύρ!»

Όποιοι και να ήταν οι στόχοι, σίγουρα ήξεραν πώς να ουρλιάζουν. Ο Σποκ αφουγκράστηκε τα μουγκρητά. «Παύσατε πυρ!» είπε. Τα μουγκρητά έπαψαν. Ο Σποκ ένευσε. «Τώρα θα το σκεφτούν πολύ πριν μας ξαναεπιτεθούν».

«Εγώ λέω πως έπρεπε να τους είχαμε σκοτώσει».

«Δεν ήταν αναγκαίο, κύριε Γκετάνο. Ο φόβος θα κάνει για μας ό,τι είναι απαραίτητο. Κύριε Μπόμα, επιστρέψτε στο σκάφος. Κύριε Γκετάνο, εσείς θα μείνετε εδώ σκοπιά, διατηρώντας οπτική επαφή με το σκάφος».

«Εδώ πέρα; Ολομόναχος;»

«Πρέπει να διατηρήσουμε κάποια ασφάλεια, κύριε Γκετάνο».

«Τουλάχιστον, αφήστε με να μείνω μαζί του», πρότεινε ο Μπόμα.

«Σκοπεύω να σας βάλω σε άλλη θέση, κύριε Μπόμα».

Οι δυο άνδρες αντάλλαξαν τρομοκρατημένες ματιές. Ο Σποκ τους κοίταξε με μια ελαφριά περιέργεια. «Κύριοι», είπε, «λυπάμαι που σας τοποθετώ σε τέτοιες επικίνδυνες θέσεις. Δυστυχώς, δεν έχω άλλη επιλογή. Σε περίπτωση κινδύνου, το σκάφος θα πρέπει να δεχθεί προειδοποίηση».

«Ακόμα κι αν κάποιος θα πρέπει να πεθάνει;»

«Η πιθανότητα του κινδύνου είναι κάτι αναπόφευκτο, κύριε Μπόμα».

Άρχισε να κατηφορίζει προς το σκάφος. Μετά από μερικές στιγμές, ο Μπόμα γύρισε και τον ακολούθησε. «Καλή τύχη, Γκετάνο», του είπε.

«Εμένα μου λες», μουρμούρισε ο Γκετάνο.

Καθώς πλησίαζαν τον *Γαλιλαίο*, ο Σποκ είπε! «Κύριε Μπόμα, η θέση σας είναι εδώ, κοντά στο σκάφος». Καθώς έμπαινε μέσα, η Μιρς τον ρώτησε! «Τους βρήκατε, κύριε Σποκ;»

«Τους βρήκαμε. Δεν νομίζω πως θα μας ενοχλήσουν ξανά».

«Το ελπίζω», είπε ο Μακόι. «Σποκ, ο Σκοτ είχε μια ιδέα».

Πράγματι, το πρόσωπο του Σκοτ ήταν φωτισμένο από την ελπίδα. «Είναι επικίνδυνο, κύριε Σποκ, αλλά μπορεί τελικά να μας ωφελήσει».

«Σας ακούω, κύριε Σκοτ».

«Θα μπορούσα να προσαρμόσω τον κεντρικό αντιδραστήρα, ώστε να λειτουργήσει με ένα εναλλακτικό καύσιμο». Σταμάτησε, μην μπορώντας να αντισταθεί στον πειρασμό να δραματοποιήσει όσο γινόταν την αξία της ιδέας του. «Τα φέιζερ. Θα μπορούσα να τα μετατρέψω ώστε να χρησιμοποιήσουμε την ενέργειά τους. Θα μας πάρει κάποιο χρόνο, αλλά ίσως τα καταφέρουμε».

«Το ζήτημα είναι πως αποτελούν το μοναδικό μας μέσο άμυνας», είπε ο Μακόι.

«Απ' ό,τι φαίνεται, αποτελούν και τη μοναδική μας ελπίδα». Ο Σποκ πήρε γρήγορα την απόφασή του. «Γιατρέ, Υπαξιωματικέ... τα όπλα σας, παρακαλώ».

«Κι αν τα πλάσματα μας επιτεθούν ξανά;» ρώτησε η κοπέλα.

«Δεν θα επιτεθούν, τουλάχιστον για αρκετές ώρες ακόμα», της είπε ο Σποκ. «Μέχρι τότε, με λίγη τύχη εμείς θα έχουμε φύγει».

Ο Σκοτ ένευσε. «Αν καταφέρω να πετύχω πλήρη φόρτιση, θα μπορέσουμε να απογειωθούμε όλοι, αν και δεν θα διατηρήσουμε την τροχιά μας για πολύ».

«Αυτό δεν θα είναι αναγκαίο. Σε λιγότερο από εικοσιτέσσερις ώρες, το Εντερπράιζ θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει τις έρευνες για να βρίσκεται έγκαιρα στον προορισμό του. Αν πέσουμε μετά από αυτό το χρονικό διάστημα, δεν θα υπάρξει διαφορά». Ο Σποκ σήκωσε τους ώμους. «Είτε πεθάνουμε ξεφεύγοντας από τη τροχιά, είτε εδώ στην επιφάνεια, το σίγουρο είναι πως θα πεθάνουμε. Το όπλο σας, γιατρέ».

Διστακτικά, ο Μακόι και η κοπέλα παρέδωσαν τα φέιζερ. Ο Σποκ τα έδωσε στον Σκοτ.

Την ίδια στιγμή, πάνω στο Εντερπράιζ, ο αξιωματικός μεταφορών ανέφερε μια επιτυχή διακτίνιση στον Κερκ. «Τα κιβώτια που διακτίνισα στον Ταύρο 2 επέστρεψαν πίσω ακέραια,

κυβερνήτα. Είμαι της γνώμης πως οι Τηλεμεταφορείς είναι τώρα έτοιμοι για μεταφορά ανθρώπων».

Ήταν τα πρώτα καλά νέα που άκουγε, από τη στιγμή που είχαν συναντήσει το Μουρασάκι 312. Ο Κερκ πίεσε το κουμπί ενδοεπικοινωνίας. «Εδώ Κυβερνήτης. Ομάδες προσεδάφισης 1, 2 και 3, παρουσιαστείτε στο θάλαμο τηλεμεταφοράς για άμεση διακτίνιση στην επιφάνεια του πλανήτη. Συνθήκες 1-Α».

«Κυβερνήτα... ο πλανήτης είναι πολύ μεγάλος», είπε ο αξιωματικών μεταφορών. «Μονάχα από καθαρή τύχη θα μπορέσουν οι ομάδες προσεδάφισης να βρουν ο,τιδήποτε».

«Κι εγώ στην τύχη βασίζομαι, Υποσμηναγέ. Αυτή τη στιγμή, δεν έχουμε τίποτε άλλο για να ελπίζουμε».

Όμως ο Σποκ, παρ' όλες τις ελπίδες του πως ο φόβος θα συγκρατούσε τα τεράστια ανθρωπόμορφα πλάσματα, δεν εμπιστευόταν την τύχη. Για τρίτη φορά βγήκε από τον *Γαλιλαίο* για να δει τί έκανε ο Μπόμα. «Είδατε ή ακούσατε τίποτα ασυνήθιστο, κύριε Μπόμα;»

«Τίποτε, κύριε».

«Διατηρεί ο κύριος Γκετάνο επαφή μαζί σας;»

«Τον είδα σε εκείνα τα βράχια πριν από λίγα λεπτά».

Αλλά και κάτι άλλο είχε δει τον Γκετάνο ανάμεσα στα βράχια. Πέταξε μια μεγάλη πέτρα που πέτυχε τον Γκετάνο στο χέρι και τον ανά-

γκασε να αφήσει το φέιζερ να πέσει, ουρλιάζοντας από τον πόνο. Τρομοκρατημένος, έσκυψε να το πιάσει, αλλά εκείνη τη στιγμή ένα ακόντιο σφύριξε και πέρασε ακριβώς ανάμεσα σε αυτόν και το όπλο. Έτρεξε προς μια ρωγμή που διέκρινε στα τοιχώματα του κρατήρα. Ήταν πια αργά όταν συνειδητοποίησε πως κατέληγε σε αδιέξοδο. Γύρισε παγιδευμένος. Η είσοδος της ρωγμής είχε γεμίσει εντελώς από έναν τεράστιο τριχωτό όγκο. Το πλάσμα κινήθηκε προς το μέρος του. Εκείνος έβγαλε μια τελευταία απεγνωσμένη κραυγή.

Ο Σποκ ανακάλυψε το πεσμένο φέιζερ. Καθώς έσκυβε να το πιάσει, άκουσε ένα μουγκρητό κάπου από τα βράχια ψηλά από πάνω του. Ύστερα, ακολούθησε σιωπή. Ο Μακόι και ο Μπόμα πήγανε κοντά του. Εκείνος άπλωσε το χέρι του. «Το φέιζερ του κυρίου Γκετάνο», είπε.

«Κοιτάξτε!» φώναξε ο Μπόμα.

Το χνάρι πάνω στο χώμα είχε ανθρώπινη μορφή. Αυτό που προκαλούσε τρόμο ήταν το τεράστιο μέγεθός του.

Ο Μπόμα και ο Μακόι το κοίταζαν χωρίς να πιστεύουν στα μάτια τους. Ο Σποκ έδωσε το φέιζερ του Γκετάνο στον Μακόι. «Πηγαίνετέ το πίσω στον κύριο Σκοτ για μετατροπή, παρακαλώ».

Ο Μπόμα ξέσπασε! «Αυτό μονάχα σημαίνει για σένα; Ένα ακόμα φέιζερ για μετατροπή;»

Ο Σποκ τον κοίταξε απορημένος. «Εξηγηθείτε, παρακαλώ, κύριε Μπόμα».

Ο εξοργισμένος Μπόμα άρχισε να φωνάζει. «Ο Γκετάνο χάθηκε! Ποιος ξέρει τί του συνέβη! Κι εσύ απλά δίνεις το όπλο του σαν να μην έγινε τίποτα;»

Ο Σποκ αγνόησε το ξέσπασμα. Τραβώντας και το δικό του φέιζερ, το έδωσε στον Μακόι, λέγοντας! «Σας παρακαλώ, επίσης, να δώσετε κι αυτό στον κύριο Σκοτ σε περίπτωση που δεν επιστρέψω».

«Πού πας;» τον ρώτησε ο Μακόι.

«Έχω κάποια... επιστημονική περιέργεια για να μάθω τί συνέβη στον κύριο Γκετάνο. Εσείς να επιστρέψετε στο σκάφος, παρακαλώ».

Χάθηκε μέσα στις ομίχλες, αφήνοντας τον Μπόμα με ανοιχτό το στόμα. «Θα ρισκάρει τη ζωή του για να βρει τον Γκετάνο», είπε ο Μακόι κουνώντας το κεφάλι. «Και αν τον βρει ζωντανό, είναι ικανός να τον διατάξει να μείνει στον πλανήτη όταν το σκάφος απογειωθεί».

«Πιστεύετε πως το σκάφος θα μπορέσει να απογειωθεί;»

«Κάτι τέτοιο αποκλείεται να γίνει χωρίς αυτά τα φέιζερ», του απάντησε ο Μακόι. «Ας τα πάμε γρήγορα στον Σκοτ».

Ευλύγιστος σαν γάτα, ο Σποκ ανέβηκε τα βράχια μέχρι που εντόπισε την προεξοχή. Ο Γκετάνο βρισκόταν εκεί, πεσμένος ανάσκελα και ακίνητος. Ο Σποκ έσκυψε πάνω από το σώ-

μα. Καθώς συνειδητοποιούσε τί είχε πάθει ο άτυχος Γκετάνο, το απαθές του πρόσωπο πέτρωσε σε μια έκφραση απέχθειας. Μετά από μια στιγμή, σήκωσε το πτώμα και το έρριξε στον ώμο του. Βαριά σουρσίματα ακούστηκαν αυτή τη φορά από κάποιο σημείο πίσω του. Γύρισε το κεφάλι. Είδε μόνο την ομίχλη που σκέπαζε τα πάντα. Άρχισε να περπατάει, και ξαφνικά το παράξενο ξύσιμο ακούστηκε και πάλι. Ερχόταν από παντού γύρω του, ακολουθόντας τον καθώς προχωρούσε. Ο Σποκ δεν βιάστηκε, αλλά συνέχισε να διατηρεί ένα ελεγχόμενο, προσεκτικό βηματισμό. Από κάτω του, μπορούσε να δει τον *Γαλιλαίο*, με το τρομοκρατημένο πλήρωμά του συγκεντρωμένο μπροστά στην είσοδό του, να τον παρακολουθεί.

Τους έφτασε ακριβώς τη στιγμή που ένα ακόντιο αναπήδησε πάνω στο εξωτερικό περίβλημα του σκάφους. Ο Μακόι και ο Μπόμα έτρεξαν να τον βοηθήσουν να μπει μέσα. Μόλις μπήκανε, ο Μακόι άγγιξε το άτονο κεφάλι του Γκετάνο. «Είναι...»

«Κύριε Μπόμα, ασφαλίστε την είσοδο!» είπε ο Σποκ. Προχώρησε γρήγορα προς το εσωτερικό του σκάφους. Ο Μακόι τον ακολούθησε και τον βοήθησε να κατεβάσει το σώμα από τον ώμο του. Ο Μπόμα, που βρισκόταν κοντά σε ένα φινιστρίνι, φώναξε! «Βλέπω έναν εκεί έξω!» Η υπαξιωματικός Μιρς έτρεξε κοντά του, κοίταξε έξω και ύστερα τρέμοντας σκέ-

πασε το πρόσωπό της με τις παλάμες της. «Είναι φριχτό...»

Ο Μπόμα της χτύπησε τον ώμο και έκανε μια προσπάθεια να χαμογελάσει. «Πιθανώς κι εμείς δεν τους φαινόμαστε τόσο ωραίοι».

Ο Σποκ πήγε κι αυτός σε ένα φινιστρίνι για να κοιτάξει. Κάτι χτύπησε το σκάφος. Ένας μεγάλος βράχος καταρακύλισε από την πλευρά του σκάφους και κατέληξε μερικά μέτρα πιο μακριά.

«Πήρες τις απαντήσεις που ήθελες, Σποκ», είπε ο Μπόμα. «Τώρα, τί γίνεται;»

Ο Σποκ γύρισε και τον κοίταξε. «Ο τόνος σας είναι επιθετικός, κύριε Μπόμα».

«Και όχι μόνο αυτός!»

«Περίεργο», είπε σκεπτικά ο Σποκ. «Νομίζω πως βαδίζω σύμφωνα με τη λογική».

«Αυτό που χρειαζόμαστε είναι λιγότερη ανάλυση και περισσότερη δράση!» είπε ο Μακόι.

«Μήπως θα πρέπει να αναλύσουμε τί συμβαίνει στο περίβλημα αυτού του σκάφους;»

«Το εξωτερικό κέλυφος είναι από τιτάνιο, κύριε Μπόμα», είπε ο Σποκ. «Θα κρατήσει, τουλάχιστον για την ώρα».

«Έχουμε φέιζερ! Μπορούμε να τους διώξουμε!»

«Κύριε Μπόμα, ο κύριος Σκοτ χρειάζεται και το ελάχιστο ποσοστό ενέργειας από τα φέιζερ. Η ενέργεια που θα ξοδεύαμε επιτιθέμενοι στα πλάσματα μπορεί να είναι εκείνη

που θα μας βοηθήσει να εξασφαλίσουμε την τροχιά γύρω από τον πλανήτη».

Το σκάφος συνταράχθηκε από την πτώση ενός ακόμα μεγάλου βράχου. Αυτός ήταν μεγαλύτερος και είχε πέσει με περισσότερη δύναμη.

«Πόση ώρα θα χρειαστήτε ακόμα, κύριε Σκοτ;» ρώτησε ο Σποκ.

«Άλλη μια ώρα. Ίσως δύο».

«Δεν μπορείτε να βιαστήτε;»

Ο Σκοτ σταμάτησε για μια στιγμή τη δουλειά του. «Γιατρέ, δεν μπορώ να κάνω τη μετατροπή ταχύτερα».

Ένα σταθερό και ανηλέητο σφυροκόπημα είχε αρχίσει. Ο Μπόμα παρατηρούσε το περίβλημα του σκάφους να δονείται. «Πόσο θα μπορέσει να αντέξει σε μια τέτοια επίθεση;» φώναξε. «Πρέπει να κάνουμε κάτι!»

Όλα τα μάτια στράφηκαν προς τον Σποκ. Εκείνος τους κοίταξε ήρεμα, λες και καμιά ματιά γύρω του δεν είχε το παραμικρό ίχνος επίκρισης.

Ο Κερκ δεν διέθετε τη στωική ικανότητα του Σποκ. Αν και η καταιγίδα των ιόντων διαλυόταν, η αργή ανάκτηση των λειτουργικών δυνατοτήτων του Εντερπράιζ είχε φέρει τα νεύρα του σε οριακό σημείο. «Υποσμηναγέ, τί νέα από το τμήμα αισθητήρων;» ρώτησε απότομα την Ουχούρα.

«Σύμφωνα με την τελευταία τους αναφορά,

είχαν αρχίσει να δέχονται ενδείξεις, αλλά ήταν εντελώς μπερδεμένες!»

«Δεν με ενδιαφέρει η τελευταία αναφορά! Θέλω να ξέρω τί συμβαίνει τώρα!»

«Μάλιστα, κύριε».

Ο Κερκ χτύπησε τη γροθιά στην παλάμη του. Όταν η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε, δεν γύρισε το κεφάλι. Άκουσε τον Φέρις να ξεροβήχει. Ύστερα, τον είδε να στέκεται δίπλα του, κοιτάζοντας επίμονα το ρολόι του. «Σας μένουν τρεις ώρες, Κυβερνήτα».

«Γνωρίζω τον αριθμό των ωρών που μου μένουν, Επιθεωρητά».

«Χαίρομαι που το ακούω. Ωστόσο, εγώ θα συνεχίσω να σας το θυμίζω».

«Να το κάνετε», είπε ο Κερκ.

«Κυβερνήτα, έχω αναφορά από το τμήμα αισθητήρων», είπε η Ουχούρα. «Οι στατικές παρεμβολές δημιουργούν ακόμα προβλήματα. Τα όργανα υπολογίζεται πως μπορούν να μας δώσουν μετρήσεις μόνο κατά είκοσι τοις εκατό βάσιμες».

«Οι τηλεπικοινωνίες;»

«Καθαρίζουν αργά, αλλά ακόμα δεν μπορούμε ούτε να στείλουμε ούτε να λάβουμε σήματα».

«Τί σκοπεύετε να κάνετε;» ρώτησε ο Φέρις.

Ο συγκρατημένος τόνος του Κερκ τελικά έσπασε. «Τί θα κάνω; Θα συνεχίσω να ψάχνω μέτρο-μέτρο και εκατοστό εκατοστό... ακόμα και κάτω από το φως ενός κεριού, όσο μου μέ-

νει έστω και ένα δευτερόλεπτο! Και θα σας ήμουν ευγνώμων αν δεν ερχόσασταν τόσο συχνά στη γέφυρα!»

«Είμαι σίγουρος πως η αφοσίωσή σας θα ικανοποιήσει τις αρχές, αν και δεν είμαι βέβαιος κατά πόσο θα εκτιμήσουν τον τρόπο που απευθύνεστε σε έναν Ανώτατο Επιθεωρητή.»

«Κυβερνήτης εδώ είμαι εγώ!»

«Πράγματι είστε». Συμβουλεύτηκε το ρολόι του. «Για δυο ώρες και σαράντα δύο λεπτά ακόμα».

Ο Σποκ δεν χτυπούσε την παλάμη στη γροθιά του. Το σφυροκόπημα των μεγάλων βράχων συνέχιζε να τραντάζει τον *Γαλιλαίο*, αλλά η Βουλκανή κληρονομιά του δεν του επέτρεπε κάποια εκτόνωση της έντασης που είχε δημιουργηθεί μέσα του. Ο πανικός του Μπόμα είχε τώρα πάρει τη μορφή ανοιχτής περιφρόνησης, αλλά και οι υπόλοιποι δεν του έδειχναν την παραμικρή συμπαράσταση. Ποτέ η μισή ανθρώπινη φύση του Σποκ δεν είχε νιώσει τόση μοναξιά. Παρ' όλα αυτά, δεν το έδειχνε καθόλου καθώς είπε: «Κύριε Σκοτ, πόση ενέργεια έχουν οι κεντρικές μπαταρίες μας;»

«Είναι σε αρκετά καλή κατάσταση, κύριε. Αλλά δεν θα μπορέσουν να μας απογειώσουν, αν είναι αυτό που εννοείτε».

«Είναι αρκετά ισχυρές για να προκαλέσουν μια ηλεκτρική εκκένωση στο εξωτερικό του σκάφους;»

Ένα πονηρό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του Σκοτ. «Ναι, αυτό μπορούν να το κάνουν». Άπλωσε το χέρι και αποσύνδεσε μερικά καλώδια.

Ο Σποκ απευθύνθηκε στους υπόλοιπους. «Πηγαίνετε στο κέντρο του σκάφους. Μην αγγίξετε τα τοιχώματα. Φροντίστε να είστε μονωμένοι».

Υπάκουσαν, καθώς ο Σκοτ συνέδεε ένα ηλεκτρόδιο σε μια μεταλλική προεξοχή στο εσωτερικό του σκάφους. Ετοίμαζε το δεύτερο ηλεκτρόδιο, όταν ένας δυνατός γδούπος ακούστηκε πάνω από τα κεφάλια τους. Ο Σκοτ ένευσε στον Σποκ.

«Ετοιμαστήτε», είπε ο Σποκ.

Το δεύτερο ηλεκτρόδιο ολοκλήρωσε το κύκλωμα. Σπίθες πετάχτηκαν και τις ακολούθησε μια άγρια στριγγλιά πόνου και οργής έξω από το σκάφος. Το σφυροκόπημα σταμάτησε. Ο Σποκ τράβηξε τα ηλεκτρόδια. «Δεν τολμώ να χρησιμοποιήσω άλλη ενέργεια. Αλλιώς δεν θα μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την ανάφλεξη».

Ο Μακόι αφουγκράστηκε τη σιωπή γύρω τους. «Το κόλπο έπιασε», είπε.

«Προς στιγμήν», του υπενθύμισε ο Σποκ.

«Προς στιγμήν;»

«Κύριε Μπόμα, μόλις ανακαλύψουν πως δεν έπαθαν τίποτα το σοβαρό, θα επιστρέψουν. Στο μεταξύ, σας παρακαλώ να ελέγξετε το πίσω μέρος του σκάφους. Δείτε αν υπάρχει

ο,τιδήποτε που θα μπορούσαμε να πετάξουμε για να ελαφρώσει το σκάφος».

Ο Μπόμα γύρισε πίσω αγριεμένος. «Εκεί πίσω είναι το πτώμα του Γκετάνο!»

«Θα πρέπει να το βγάλουμε έξω», είπε ο Σποκ.

«Όχι χωρίς να το θάψουμε!»

«Δεν θα σύστηνα ταφή, κύριε Μπόμα. Τα πλάσματα δεν θα είναι μακριά. Η απόπειρα ταφής θα εξέθετε τα μέλη του πληρώματος σε άσκοπο κίνδυνο».

«Εγώ θα το ρισκάρω», είπε ο Μπόμα.

Ο Σποκ τον κοίταξε παραξενεμένα. «Τόσο πολλά σημαίνουν για σας οι ταφικές τελετές σας;»

«Σποκ, θα επέμενα σε μια αξιοπρεπή ταφή ακόμα κι αν το πτώμα ήταν το δικό σου!»

«Κύριε Μπόμα!» είπε επιτιμητικά ο Μακόι.

Ο Μπόμα γύρισε προς το μέρος του. «Βαρέθηκα πια αυτήν την βουλκανή μηχανή!»

Ο Σκοτ αναψοκοκκίνισε από το θυμό. «Αρκετά! Ο κύριος Σποκ είναι ανώτερος αξιωματικός του Αστροστόλου!»

Ο ανώτερος αξιωματικός είπε χαμηλόφωνα! «Θα έχετε την ταφή που επιθυμείτε, κύριε Μπόμα... αν οι φίλοι μας εκεί έξω το επιτρέψουν». Ο Μακόι, ακόμα εκνευρισμένος για λογαριασμό του Σποκ, πήγε κοντά του.

Η δεύτερη ομάδα αποβίβασης διακτινίστηκε πίσω στο Εντερπράιζ από τον Ταύρο 2 με

απώλειες — έναν νεκρό και δύο τραυματίες.

«Υποσμηναγέ Κέλοβιτς, τι συνέβη;»

Ο Κερκ είχε ενεργοποιήσει την οθόνη ενδοεπικοινωνίας μπροστά στο κάθισμα του Σποκ. Η θολή και παραμορφωμένη εικόνα του αρχηγού της ομάδας εμφανίστηκε μπροστά στα μάτια του. Μπορούσε να δει πως η στολή του ήταν βρόμικη και σκισμένη.

«Δεχτήκαμε επίθεση, κυβερνήτα. Τεράστια τριχωτά πλάσματα. Διασταύρωσα την περιγραφή με τα δεδομένα του κομπιούτερ. Πρόκειται για ανθρωποειδή τάξεως 480Γ, παρόμοια με τις μορφές ζωής που ανακαλύφθηκαν στον πλανήτη Χάνσεν — μόνο που είναι πολύ μεγαλύτερα. Έχουν ύψος τρία με τέσσερα μέτρα...»

«Οι απώλειές σας;»

«Ο Δόκιμος Ο' Νιλ διαπεράστηκε από ένα ακόντιο πριν καταλάβουμε καν τι συμβαίνει. Ο Σμηνίτης Ιναμούρα έχει εξαρθρώσει τον ώμο του και έχει υποστεί αρκετές εκχυμώσεις, αλλά δεν έχει τίποτα το σοβαρό». Τα κουρασμένα μάτια του υποσμηναγού φάνηκαν για μια στιγμή να αφαιρούνται, καθώς θυμόταν τα ανθρωποειδή τέρατα. «Κυβερνήτα, ο πλανήτης είναι γεμάτος από αυτά. Αν ο *Γαλιλαίος* βρίσκεται εκεί κάτω...»

Ο Κερκ ένευσε. «Ευχαριστώ, Υποσμηναγέ. Καλύτερα να παρουσιαστείς και ο ίδιος στο αναρρωτήριο».

«Μάλιστα, κύριε».

Η εικόνα έσβησε — και ο Φέρις βγήκε από τον ανελκυστήρα με σφιγμένο πρόσωπο. «Κυβερνήτα Κερκ, αν ελέγξετε το χρονόμετρό σας, θα δείτε πως είναι ακριβώς 2823.8. Ο χρόνος σας τέλειωσε».

«Επιθεωρητά, οι άνδρες μου είναι ακόμα εκεί κάτω» , είπε ο Κερκ.

«Το ίδιο και τα θύματα του λοιμού στο Νέο Παρίσι! Από εδώ και στο εξής αναλαμβάνω την εξουσία που μου δίνει το άρθρο 15 του Γαλαξιακού Νόμου Άμεσης Ανάγκης. Σας διατάζω να εγκαταλείψετε την έρευνα, Κυβερνήτα».

«Το αναγνωριστικό σκάφος *Κολόμβος* δεν έχει ακόμα επιστρέψει», είπε ο Κερκ. Κι εχώ άλλες δυο ομάδες έρευνας πάνω στον πλανήτη».

«Πήρατε τις διαταγές σας, κυβερνήτα. Ανακαλέστε τις ομάδες έρευνας και ξεκινήστε αμέσως για τον Μάκους 3».

Είχε νικηθεί.

Η φωνή του ήταν ανέκφραστη, καθώς απευθύνθηκε στην Ουχούρα. «Υποσμηναγέ, δώστε εντολή στο Θάλαμο Τηλεμεταφοράς να διακτινίσει της ομάδες έρευνας που βρίσκονται επάνω στον πλανήτη. Επιχειρήστε επαφή με τον *Κολόμβο*».

«Βρίσκομαι ήδη σε μερική επαφή μαζί τους, κυβερνήτα».

«Πείτε τους να επιστρέψουν αμέσως». Άφησε το κομπιούτερ και ξαναγύρισε στη θέση του. «Κύριε Σούλου, ετοιμαστήτε για εγκατάλειψη της έρευνας. Θέστε πορεία για τον Μάκους 3».

Ο Φέρις άφησε τη γέφυρα και ο Κερκ βούλιαξε στο κάθισμά του. Δεν είχε τίποτε άλλο να πει και τίποτε άλλο να κάνει. Ο Σποκ, ο Μακόι, ο Σκοτ...όλοι ήταν νεκροί πάνω στον άγριο εκείνο πλανήτη. Είχαν πεθάνει γρήγορα; Μάλλον όχι. Η Ουχούρα έπρεπε να του επαναλάβει δυο φορές πως οι αισθητήρες είχαν και πάλι τεθεί σε λειτουργία.

Δεν είχε χρόνο για να θρηνήσει, αλλά και για ο,τιδήποτε άλλο.

«Τα άλλα συστήματα;» είπε στην Ουχούρα.

«Υπάρχουν ακόμα πολλές παρεμβολές, κυβερνήτα».

«Η πορεία τέθηκε για τον Μάκους 3, κύβερνήτα», είπε ο Σούλου.

«Ευχαριστώ, κύριε Σούλου. Μείνετε σε ετοιμότητα. Υποσμηναγέ Ουχούρα, πόση ώρα έχουμε μέχρι να επιστρέψει το *Κολόμβος*;»

«Είκοσι τρία λεπτά, κύριε».

«Είκοσι τρία λεπτά...» επανέλαβε ο Κερκ. Ύστερα, έγειρε μπροστά και έπιασε το πηγούνι του μέσα στις παλάμες του.

Η υπαξιωματικός Μιρς, όχι και τόσο όμορφη πια μετά από την εξάντληση και την ταλαιπωρία, είχε για μια ακόμα φορά αποτύχει να έρθει σε επαφή με το Εντερπράιζ. Έκλεισε τη

συσκευή. «Τίποτα, κύριε», είπε στον Σποκ. «Μόνο παράσιτα».

Εκείνος, πήγε κοντά στον Σκοτ. «Τι γίνεται με το βάρος;»

Ο Σκοτ τέλειωνε την μετατροπή ενέργειας του τελευταίου φέιζερ. Σήκωσε το βλέμμα καθώς το άφηνε στο πλάι. «Αν ξοδέψουμε όλη την ενέργεια, μπορεί να καταφέρουμε να μπούμε σε τροχιά».

«Για πόσο χρονικό διάστημα;»

«Για λίγες ώρες. Αν πετύχουμε το σωστό χρόνο, θα μπορέσουμε να κρατήσουμε αρκετά καύσιμα για μια ελεγχόμενη προσεδάφιση».

«Για να επιστρέψουμε στην επιφάνεια του πλανήτη; Αυτή δεν είναι μια πολύ ελκυστική πιθανότητα».

«Δεν έχουμε και πολλές εναλλακτικές λύσεις», είπε ο Σκοτ. Έσκυψε να μαζέψει τα άδεια φέιζερ, ενώ ο ο Μπόμα και ο Μακόι εμφανίστηκαν μεταφέροντας το πτώμα του Γκετάνο.

«Τι γίνεται έξω;» ρώτησε ο Μακόι.

Ο Σποκ κοίταξε από το μπροστινό φινιστρίνι. «Πότε μπορούμε να απογειωθούμε, κύριε Σκοτ;» ρώτησε τον αρχιμηχανικό.

«Ίσως σε οκτώ λεπτά, αν ελαφρύνουμε κατάλληλα».

Ο Σποκ γύρισε. «Γιατρέ, κύριε Μπόμα, το σκάφος θα αναχωρήσει σε δέκα ακριβώς λεπτά. Έχετε τόσο χρονικό περιθώριο για να θάψετε τον κύριο Γκετάνο. Απ' ό,τι φαίνεται, δεν υπάρχουν προς στιγμήν σημάδια παρουσίας των ανθρωποειδών». Άνοιξε προσεκτικά την πόρτα και κοίταξε τριγύρω. «Θα σας βοηθήσω», είπε. «Σας παρακαλώ, βιαστείτε».

Η υπαξιωματικός Μιρς πήγε στο σημείο που ο Σκοτ, πάνω από τον πίνακα ελέγχου, ετοίμαζε όλα τα όργανα για την απογείωση. «Θα μπορέσουμε να σηκωθούμε;» ρώτησε.

«Αυτό μάλλον θα το κάνουμε, κοπέλα μου», της απάντησε ο Σκοτ. «Το ζήτημα είναι αν θα μπορέσουμε να μείνουμε σε τροχιά».

«Αν τα καταφέρουμε, το Εντερπράιζ θα...»

«Τώρα πια, το Εντερπράιζ θα πρέπει να είναι στο δρόμο του για τον Μάκους 3», της είπε.

«Τότε... είμαστε ολομόναχοι».

«Όχι και τόσο». Έκανε μια χειρονομία προς τα τοιχώματα του κρατήρα. «Έχουμε μερικούς τριχωτούς φίλους εκεί έξω για να μας κρατάνε συντροφιά».

Η σκέψη αυτών των τριχωτών πλασμάτων είχε κάνει τον Κερκ να πάρει την απόφασή του. Ξεκόλλησε το πηγούνι από τα χέρια του. «Κύριε Σούλου, προχωρήστε κανονικά όπως διαταχθήκατε για τον Μάκους 3. Με κανονική ταχύτητα».

Ο Σούλου ξαφνιάστηκε. «Μα όλα τα συστήματα είναι έτοιμα για ταχύτητα χωροστρέβλωσης, κύριε. Κανονική ταχύτητα, είπατε;»

«Με ακούσατε, κύριε Σούλου. Υποσμηναγέ

Ουχούρα, διατάξτε το τμήμα αισθητήρων να στρέψει όλα του τα όργανα στην πρύμνη του σκάφους και σε πλήρη λειτουργία μέχρι νεότερης διαταγής».

Ο γραφειοκράτης Φέρις δεν είχε δώσει ειδική εντολή για ταχύτητα χωροστρέβλωσης.

Έσκαψαν τον τάφο στο σπογγώδες έδαφος. Καθώς γέμιζαν το άνοιγμα, ο ήχος του ξυσίματος ξανάρχισε. Ύστερα, μέσα από την ομίχλη, ακούστηκε ένας θριαμβευτικός βρυχηθμός, λες και το πλάσμα που τον είχε βγάλει χτυπούσε το τριχωτό του στήθος σε ένδειξη νίκης.

«Μέσα στο πλοίο!» φώναξε ο Σποκ. «Έτοιμοι για άμεση απογείωση!»

Ένα ακόντιο καρφώθηκε στον τάφο. Ένα άλλο έξυσε τον ώμο του Μπόμα. Ύστερα, ο αέρας γέμισε από αυτά. Ο Σποκ, τρέχοντας προς το σκάφος, είδε ένα μεγάλο πέτρινο τσεκούρι με παράξενο σχήμα να κείτεται στο έδαφος. Καθώς έσκυβε να το πιάσει, ένας βράχος τον πέτυχε στο μηρό. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά το πληγωμένο του πόδι δεν μπορούσε να τον στηρίξει. Σερνάμενος προς το σκάφος, ούρλιαξε! «Απογειωθήτε! Απογειωθήτε!»

Ο Μπόμα κι ο Μακόι στέκονταν στην ανοιχτή είσοδο. Βγήκαν και ήρθαν προς το μέρος του. Εκείνος τους έκανε βίαια νοήματα. «Όχι! Γυρίστε πίσω! Απογειωθήτε!»

Δεν τον υπάκουσαν. Ο Μακόι τον έπιασε α-

πό τους ώμους καθώς ένα ακόντιο πέρασε σφυρίζοντας δίπλα από το κεφάλι του. Μισοστηρίζοντας και μισοκουβαλώντας τον, κατάφεραν να μεταφέρουν τον Σποκ μέσα στο σκάφος και να κλείσουν την είσοδο, ακριβώς τη στιγμή που ένα γιγάντιο σώμα έπεσε πάνω στο σκάφος και άρχισε να το ταρακουνάει.

Ο Σποκ, σφίγγοντας το πληγωμένο του πόδι, αγριοκοίταξε τους σωτήρες του. «Σας είπα να απογειωθήτε!»

Ο Μακόι, που του εξέταζε το πόδι, είπε! «Μην είσαι ηλίθιος, Σποκ! Δεν μπορούσαμε να σε αφήσουμε εκεί έξω!» Σταμάτησε. Για μια ακόμα φορά, μεγάλα βράχια άρχισαν να πέφτουν πάνω στο σκάφος. Ο Σποκ έσπρωξε τον Μακόι στο πλάι. «Κύριε Σκοτ, μπορούμε να απογειωθούμε;»

«Κανονικά θα έπρεπε, αλλά δεν βλέπω να κινούμαστε!»

Η υπαξιωματικός Μιρς ούρλιαξε. Πίσω από το δεξί φινιστρίνι, ένα πελώριο κτηνώδες πρόσωπο με κόκκινα μάτια την κοιτούσε. Ο Μακόι έκλεισε το άνοιγμα με το μεταλλικό του σκέπαστρο. Ο Σποκ πήγε κουτσαίνοντας προς τον πίνακα ελέγχου. Για μια στιγμή, τα λεπτά του δάχτυλα έπαιξαν με τα πλήκτρα.

«Φαίνεται πως μας κρατούν», είπε. «Όλα τα συστήματα λειτουργούν. αλλά εμείς δεν κινούμαστε». Το χέρι του πλησίασε έναν άλλο διακόπτη.

«Τι πάτε να κάνετε εκεί;»

«Να θέσω σε λειτουργία τους πυραύλους».

«Δεν θα μπορέσουμε να κρατηθούμε σε τροχιά!»

Ο Σποκ κατέβασε το διακόπτη. Το πλοίο σείστηκε. Οι μετρητές έπαιξαν πάνω στον πίνακα ελέγχου. Με ένα τελευταίο τίναγμα που συνοδεύτηκε από κραυγές μίσους και έκπληξης, ο *Γαλιλαίος* σηκώθηκε από το έδαφος και βγήκε έξω από τον κρατήρα.

Η Μιρς ξέσπασε σε δάκρυα ανακούφισης. «Τους ξεφορτωθήκαμε... ξεφύγαμε από εκείνο το φοβερό μέρος...»

«Θα πρέπει να σας θυμίσω πως δεν καταφέραμε ακόμα να μπούμε σε τροχιά», είπε ο Σποκ. «Ούτε και θα μπορέσουμε να την διατηρήσουμε για πολύ. Μια ώρα από αυτή τη στιγμή, μπορεί να είμαστε πάλι στο σημείο που ξεκινήσαμε».

Αλλά η προειδοποίηση του Σποκ δεν μπορούσε να σβήσει το φούντωμα της ελπίδας που ένιωσαν οι υπόλοιποι καθώς είδαν το γνώριμο θέαμα του διαστήματος. Ο Μακόι κοίταξε σκεπτικά την πλάτη του ψηλού καθίσματος του πιλότου και είπε! «Σποκ, γιατί καθυστέρησες την ώρα που μας επιτέθηκαν;»

«Είδα κάτω ένα πολύ ενδιαφέρον κατασκεύασμα, γιατρέ. Ένα τσεκούρι που θύμιζε αυτά που χρησιμοποιούν οι Λαοί των Λιμνών στον Άθος 4».

«Ακόμα κι αν το σήκωνες, δεν θα μπορούσες να το πάρεις μαζί σου. Αυτό το πράγμα

θα πρέπει να ζύγιζε κοντά εβδομήντα κιλά».

Ο Σποκ γύρισε και τον κοίταξε με μια έκφραση γεμάτη έκπληξη. «Ξέρετε, γιατρέ, αυτό ήταν κάτι που δεν είχα σκεφτεί».

«Ένα ενθαρρυντικό σημάδι ανθρωπιάς», είπε ο Μακόι μέσα από τα δόντια του. Και παραλίγο να σε σκοτώσει. Αν δεν είχαμε γυρίσει να σε μαζέψουμε...»

«Κάνοντάς το, προκαλέσατε μια καθυστέρηση στην απογείωση, και ίσως έτσι να καταστρέψατε την μικρή πιθανότητα επιβίωσης. Το λογικό θα ήταν να με αφήνατε πίσω».

«Τώρα επέστρεψες στο φυσιολογικό σου», είπε ο Μακόι, αναστενάζοντας. «Θύμισέ μου να σου πω κάποτε πόσο με εκνευρίζει η λογική σου».

«Σύμφωνοι, γιατρέ». Ερευνούσε τις ενδείξεις του πίνακα. «Θέση τροχιάς σε ένα λεπτό. Κατάσταση καυσίμων, κύριε Σκοτ;»

«Δεκαπέντε ψι. Αρκετά για μια πλήρη τροχιά».

«Και μετά;» ρώτησε ο Μακόι.

Ο Σκοτ έσεισε το κεφάλι. «Η χρήση των πυραύλων κατέστρεψε και την τελευταία μας ελπίδα για ομαλή προσγείωση».

«Εννοείς πως... θα καούμε στην ατμόσφαιρα;» ρώτησε ο Μπόμα.

«Αυτό είναι το σύνηθες αποτέλεσμα μιας φθίνουσας τροχιάς», είπε ο Σποκ.

Ο Μακόι πήγε κοντά του. «Σποκ, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα;»

Εκείνος σήκωσε το βλέμμα. «Το Εντερπράιζ βρίσκεται σίγουρα αυτή τη στιγμή στο δρόμο του για τον Μάκους 3. Εγώ προσωπικά δεν πιστεύω στους άγγελους, γιατρέ, κι έτσι δεν περιμένω κάποιον να έρθει και να μας σηκώσει με τα φτερά του».

«Έτσι, λοιπόν, τελειώνει και η πρώτη σου θέση σαν διοικητή».

«Ναι. Έτσι φαίνεται».

«Πετύχαμε ύψος τροχιάς, κύριε Σποκ», είπε ο Σκοτ. «Με τα καύσιμα που έχουμε, αυτό μας δίνει σαράντα πέντε λεπτά».

Ο Σποκ δεν φαινόταν να ενδιαφέρεται για αυτήν την πληροφορία. Με ένα ελαφρό νεύμα, έστρεψε ξανά την προσοχή του στην κονσόλα. Ύστερα, γύρισε αργά το κεφάλι και κοίταξε τους άλλους. Ήταν όλοι πίσω στις θέσεις τους! Ο Μακόι, η κοπέλα, ο Μπόμα — και ο Σκοτ δίπλα του. Ο καθένας με τον δικό του τρόπο, σκεφτόταν το αναπόφευκτο τέλος που θα ερχόταν. Όμως, τα μάτια όλων ήταν στραμμένα επάνω του, λες και αυτός, με κάποιον μαγικό τρόπο, θα μπορούσε να αποτρέψει την καταστροφή. Αν μπορούσε να ιδρώνει, ο Σποκ θα ήταν εκείνη τη στιγμή μουσκεμένος στον ιδρώτα. Όμως, σαν Βουλκανός είχε εκπαιδευτεί από μικρός να μην επηρεάζεται από συναισθήματα. Τώρα, καθώς ο μισός ανθρώπινος εαυτός του πνιγόταν στην αγωνία, κρύφτηκε πίσω από μια πέτρινη μάσκα έκφρασης. Η πρώτη του και η τελευταία διοίκηση. Το χέρι

του κατέβηκε προς έναν διακόπτη.

«Σποκ!» φώναξε ο Σκοτ.

Τον κατέβασε. Το πλοίο σείστηκε — και μια μεγάλη φλόγα φωτιάς βγήκε από το πίσω μέρος του.

«Τι έγινε;» φώναξε η κοπέλα.

«Πέταξε στο διάστημα τα καύσιμα και τα ανάφλεξε!» ούρλιαξε ο Σκοτ.

Ο Μπόμα τινάχτηκε όρθιος. «Τρελάθηκες, Σποκ;»

«Ίσως, κύριε Μπόμα».

Ο Μακόι, γλείφοντας τα χείλια του, έκανε τη μοιραία ερώτηση. «Σκότ, πόσο χρόνο έχουμε ακόμα;»

«Έξι λεπτά».

Ακούγοντας την κραυγή του Σούλου, ο Κερκ τίναξε το σφιγμένο του πρόσωπο. «Τι είναι, κύριε Σούλου;»

«Κοιτάξτε στην οθόνη, κυβερνήτα! Κάτι συμβαίνει εκεί πίσω, στον Ταύρο 2!»

Η ένταση ήταν μεγάλη για όλους. Ο Σούλου θα είχε παραισθήσεις. «Στην οθόνη;» είπε αφηρημένα ο Κερκ. Ύστερα, γύρισε και την κοίταξε. «Τι λένε οι αισθητήρες, κύριε Σούλου; Πρόκειται για μετεωρίτη;»

«Όχι, κυβερνήτα. Διατηρεί μια καμπύλη. Νάτο πάλι στην οθόνη! Κυβερνήτα, είναι σταθερό!»

Μια πύρινη γραμμή κινούνταν μέσα στην απεραντοσύνη του διαστήματος.

Ο Κερκ ανέλαβε δράση. «Μεταβολή εκατόν ογδόντα μοιρών, κύριε Σούλου! Υποσμηναγέ Ουχούρα, ειδοποιήστε αμέσως τον Θάλαμο Τηλεμεταφοράς! Όλες οι ακτίνες σε ετοιμότητα. Ολοταχώς προς τα πίσω!»

Στην οθόνη, η φλόγα τρεμόπαιξε για μια ακόμα φορά και μετά έσβησε.

Μέσα στο *Γαλιλαίο*, ο Σποκ καθόταν ακίνητος. Η ζέστη είχε αρχίσει. Μπορούσε να νιώσει τα μάτια όλων να είναι καρφωμένα επάνω του — πάνω στα διαβολικά μυτερά αυτιά του. Τους είχε καταστρέψει. Μόλις που αισθάνθηκε το χέρι που κατέβηκε φιλικά στον ώμο του.

«Καλό το ρίσκο, κύριε Σποκ», είπε ο Σκοτ. «Ίσως να άξιζε τον κόπο».

«Δεν...καταλαβαίνω...» είπε κάποιος.

Ο Σκοτ γύρισε προς τα πίσω. «Μετέτρεψε το σκάφος σε μια τεράστια φωτοβολίδα».

«Έστω κι αν δεν υπάρχει κανένας για να την δει», συμπλήρωσε ο Σποκ.

Ο Σποκ συνέχισε να κρατά το χέρι στον ώμο του. «Η τροχιά φθίνει. Είσοδος στην ατμόσφαιρα σε... τριάντα έξι δευτερόλεπτα».

Ο Μακόι πήγε κοντά τους. «Ίσως να ήταν η τελευταία απόφαση που πήρες, Σποκ, αλλά σίγουρα ήταν ανθρώπινη».

«Εντελώς παράλογη θα έλεγα, γιατρέ. Δεν υπήρχε καμιά ελπίδα».

«Αυτό εννοούσα κι εγώ», είπε ο Μακόι.

Ακούστηκε ένα σφύριγμα. Ένα μικρό πλο-

κάμι καπνού βγήκε από τον πίνακα ελέγχου. Ο Σποκ κατέβασε το μεταλλικό περίβλημα του μπροστινού παράθυρου. Ο *Γαλιλαίος* άρχισε να πυρώνει. Οι αιχμάλωτοι έπιασαν το λαιμό τους, βήχοντας σπαστικά, καθώς το εσωτερικό του γέμισε με καπνούς.

Ο Κερκ με τα δάχτυλα σταυρωμένα στην πανάρχαια γήινη ικεσία προς τη θεά Τύχη, είπε! «Ενεργοποιήστε τις ακτίνες τηλεμεταφοράς!»

Ύστερα περίμενε. Ο ιδρώτας κυλούσε από κάθε πόρο του κορμιού του. «Ό,τι κι αν ήταν, κάηκε στην ατμόσφαιρα, κυβερνήτα», είπε ο Σούλου.

«Ναι, μπορώ να το δω και μόνος μου, κύριε Σούλου».

Πίσω του, η Ουχούρα αναπήδησε στο κάθισμά της. «Κυβερνήτα! Ο Θάλαμος Τηλεμεταφοράς αναφέρει πως έφερε πίσω πέντε άτομα! Όλα σώα και αβλαβή!»

«Σώα, υποσμηναγέ;»

Οι ακτίνες τους είχαν εντοπίσει. Λίγο πριν το σκάφος διαλυθεί, τους είχαν διακτινίσει πίσω στο διαστημόπλοιο. Ο Κερκ σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια του και ύστερα από μια στιγμή σήκωσε το κεφάλι. «Κύριε Σούλου, προχωρήστε προς τον Μάκους 3. Βαθμός χωροστρέβλωσης 1».

«Βαθμός ένα. Μάλιστα, κυβερνήτα».

Ο Μακόι κάτι ψυθίριζε στον Κερκ. Ύστερα, κι οι δύο κοίταξαν τη θέση του κομπιούτερ, όπου ο Σποκ καθόταν ανέκφραστος, με τα μάτια στραμμένα στην οθόνη του.

«Κύριε Σποκ;»

«Μάλιστα, κυβερνήτα».

«Όταν ανάφλεξες όλα τα εναπομείναντα καύσιμα, ήξερες πως δεν υπήρχε ουσιαστικά καμιά πιθανότητα να σε δει κάποιος. Εσύ, όμως, το έκανες. Θα ήμουν ακριβής αν χαρακτήριζα την ενέργειά σου πράξη απόγνωσης;»

«Μάλιστα, κυβερνήτα».

«Η απόγνωση είναι μια έντονη συναισθηματική κατάσταση του μυαλού. Πώς την εξηγείς στον εαυτό σου;»

«Είναι απλό, κυβερνήτα. Εξέτασα το πρόβλημα από όλες τις απόψεις. Ήταν φανερό πως δεν μπορούσαμε να ελπίζουμε πουθενά. Η λογική με πληροφόρησε πως η μόνη δυνατή μου ενέργεια θα έπρεπε να είναι παράλογη. Έφτασα, λοιπόν, σε αυτή την απόφαση κατόπιν λογικής σκέψης».

«Εννοείς πως έκρινες λογικό ότι ήταν ώρα για ένα συναισθηματικό ξέσπασμα;»

«Δεν θα χρησιμοποιούσα αυτούς τους όρους, αλλά στην ουσία τα πράγματα έχουν κάπως έτσι».

«Δηλαδή, δεν παραδέχεσαι ότι για μια φορά στη ζωή σου διέπραξες μια εντελώς ανθρώπινη, ενστικτώδη πράξη;»

«Όχι, κυβερνήτα».

«Κύριε Σποκ, είσαι πολύ επίμονος άνθρωπος».

«Μάλιστα, κυβερνήτα».

Ο Κερκ πήγε κάτι να του πει, αλλά μετά το μετάνοιωσε. Χαμογελώντας, κούνησε το κεφάλι και αποδέχθηκε τα πράγματα όπως είχαν. Ο Σποκ πρόσεξε το χαμόγελό του και σήκωσε γεμάτος απορία το αριστερό του φρύδι.

ΝΑΥΑΓΟΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑ

του Ισαάκ Ασίμοφ

Ο Ισαάκ Ασίμοφ είναι ένας συγγραφέας-σταθμός στο χώρο της επιστημονικής φαντασίας. Φεύγοντας, άφησε πίσω του μια πληθώρα διηγημάτων, μυθιστορημάτων, άρθρων, μελετών και ερευνών και έναν μεγάλο αριθμό μιμητών — άλλων ικανών και άλλων όχι. Αυτό το συγκεκριμένο διήγημα έχει μια ιδιαίτερη αξία — περισσότερο συναισθηματική ίσως — γιατί αποτελεί το πρώτο διήγημα που πούλησε στην καριέρα του ο νεαρός τότε Ασίμοφ. Όπως και στα χρόνια που ακολούθησαν, ο Ασίμοφ φροντίζει κι εδώ να δίνει μια απόλυτα λογική επιστημονική εξήγηση στη λύση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι ήρωές του, συνδυάζοντάς την όμως κατάλληλα με την ανθρώπινη φαντασία και ευρηματικότητα.

Θ.Μ.

«Θα σταματήσεις να βηματίζεις πέρα-δώθε;» είπε ο Γουόρεν Μουρ από τον καναπέ που καθόταν. «Δεν μας ωφελεί σε τίποτα. Καλύτερα να σκέφτεσαι πόσο τυχεροί σταθήκαμε. Το μέρος είναι αεροστεγές, δεν είναι έτσι;»

Ο Μαρκ Μπράντον γύρισε και έτριξε τα δόντια. «Πολύ χαίρομαι που όλα αυτά σου φαίνονται ωραία», είπε κακέντρεχα. «Ασφαλώς, δεν θα γνωρίζεις πως το οξυγόνο εδώ μέσα μπορεί να μας κρατήσει ζωντανούς για τρεις μονάχα μέρες». Ξανάρχισε να βηματίζει με μια υπεροπτική έκφραση στο πρόσωπο.

Ο Μουρ χασμουρήθηκε και τεντώθηκε, παίρνοντας μια πιο βολική θέση, και μετά απάντησε. «Με τόση ενέργεια που ξοδεύεις βηματίζοντας, θα ξοδέψεις αυτό το οξυγόνο ακόμα γρηγορότερα. Γιατί δεν βλέπεις τον Μάικ; Είδες πόσο άνετα το έχει πάρει;»

Ο «Μάικ» ήταν ο Μάικλ Σι, μέχρι πρόσφατα μέλος του πληρώματος της *Ασημένιας Βασίλισσας*. Το κοντόχοντρο σώμα του ακουμπού-

σε πάνω στην μοναδική καρέκλα του δωματίου και τα πόδια του πάνω στο μοναδικό τραπέζι. Καθώς άκουσε το όνομά του να αναφέρεται, σήκωσε το βλέμμα και στο πρόσωπό του χαράχτηκε ένα ειρωνικό μειδίαμα.

«Καμιά φορά συμβαίνουν τέτοιου είδους ατυχήματα», είπε. «Το πέρασμα μέσα από τους αστεροειδείς είναι επικίνδυνη δουλειά. Έπρεπε να κάναμε την παράκαμψη. Θα μας έπαιρνε περισσότερο χρόνο, αλλά τουλάχιστον θα ήμασταν ασφαλείς. Μα ο κύβερνήτης, βλέπεις, ήθελε να 'ναι στην ώρα του. Ήθελε να περάσει από μέσα» — ο Μάικ έφτυσε αηδιασμένος — «και να πού καταντήσαμε».

«Τι είναι αυτή η «παράκαμψη»;» ρώτησε ο Μπράντον.

«Υποθέτω πως ο φίλος μου ο Μάικ εννοεί ότι θα έπρεπε να αποφύγουμε τη ζώνη των αστεροειδών σχεδιάζοντας μια πορεία έξω από το επίπεδο της εκλειπτικής της», απάντησε ο Μουρ. «Έτσι δεν είναι, Μάικ;»

Ο Μάικ δίστασε και μετά απάντησε επιφυλακτικά! «Ναι, έτσι νομίζω».

Ο Μουρ χαμογέλασε πλατιά και συνέχισε. «Βέβαια, δεν μπορώ να κατηγορήσω και πολύ τον κυβερνήτη Κρέιν. Η ενεργειακή ασπίδα θα πρέπει να χάλασε μόλις πέντε λεπτά πριν μας χτυπήσει εκείνο το κομμάτι του γρανίτη. Δεν φταίει αυτός, αν και ασφαλώς θα έπρεπε να είχε κάνει ελιγμό για να το αποφύγει και όχι να βασιστεί στην ασπίδα». Κούνησε το κεφάλι

του σκεπτικά. «Η *Ασημένια Βασίλισσα* έγινε κομμάτια. Είναι πραγματικό θαύμα που αυτό το κομμάτι του διαστημόπλοιου παρέμεινε ανέπαφο, κι ακόμα περισσότερο, αεροστεγές».

«Περίεργη ιδέα έχεις για την τύχη, Γουόρεν», είπε ο Μπράντον. «Έτσι ήσουν πάντα, από τότε που σε γνώρισα. Βρισκόμαστε στο ένα δέκατο ενός διαστημοπλοίου που αποτελείται μονάχα από τρία ακέραια δωμάτια, με αέρα για τρεις μέρες και καμιά ελπίδα επιβίωσης μετά από αυτές, κι εσύ έχεις το ανήκουστο θράσος να μιλάς για τύχη».

«Σε σύγκριση με τους άλλους που πέθαναν ακαριαία όταν μας χτύπησε ο αστεροειδής, ασφαλώς και είμαστε τυχεροί», ήταν η απάντηση του Μουρ.

«Έτσι νομίζεις, ε; Κι εγώ σου λέω πως ο ακαριαίος θάνατος δεν είναι και τόσο άσχημος αν τον συγκρίνεις με αυτό που πρόκειται να υποστούμε. Η ασφυξία είναι ένας πολύ δυσάρεστος τρόπος για να πεθάνεις».

«Ίσως βρούμε έναν τρόπο να σωθούμε», είπε ο Μουρ με κάποια ελπίδα.

«Δες την αλήθεια κατάματα!» Το πρόσωπο του Μουρ είχε αναψοκοκκινίσει και η φωνή του έτρεμε. «Ξοφλήσαμε, σου λέω! Ξοφλήσαμε!»

Ο Μάικ κοίταξε πρώτα τον έναν και μετά τον άλλον και ύστερα έβηξε για να τραβήξει την προσοχή τους. «Μια και βρισκόμαστε όλοι στην ίδια κατάσταση, δεν νομίζω ότι είναι ανά-

γκη να περιπλέκετε τα πράγματα». Έβγαλε από την τσέπη του μια μικρή μπουκάλα γεμάτη με ένα πρασινωπό υγρό. «Τζάμπρα πρώτης ποιότητας. Δεν χαίρομαι και πολύ που θα το μοιραστώ μαζί σας».

Ο Μπράντον έδειξε τα πρώτα σημάδια ικανοποίησης από τη στιγμή της καταστροφής. «Αρειανό νερό Τζάμπρα! Γιατί δεν το 'λεγες από πριν;»

Καθώς, όμως, άπλωνε να το πιάσει, ένα σκληρό χέρι του γράπωσε τον καρπό. Σήκωσε το βλέμμα και είδε να τον διαπερνούν τα ήρεμα γαλάζια μάτια του Γουόρεν Μουρ.

«Μην είσαι ηλίθιος», είπε ο Μουρ. «Δεν είναι αρκετό για να μας κρατήσει μεθυσμένους τρεις μέρες. Τι προτιμάς, να μεθύσεις τώρα και να πεθάνεις νηφάλιος; Ας το κρατήσουμε για τις τελευταίες έξι ώρες, όταν ο αέρας αρχίσει να γίνεται αποπνικτικός και η αναπνοή δύσκολη. Τότε, θα πιούμε την μπουκάλα μεταξύ μας και ούτε που θα καταλάβουμε πώς θα πάμε στον άλλο κόσμο».

Το χέρι του Μπράντον έπεσε διστακτικά. «Γαμώτο σου, Γουόρεν! Εσύ δεν έχεις μέσα στις φλέβες σου αίμα αλλά πάγο. Πώς μπορείς να σκέφτεσαι λογικά τέτοιες ώρες;» Έκανε ένα νόημα στον Μάικ, κι εκείνος ξανάκρυψε την μποτίλια στην τσέπη του. Ο Μπράντον πήγε μέχρι το φινιστρίνι και κοίταξε έξω.

Ο Μουρ πλησίασε και πέρασε φιλικά το χέρι του πάνω στους ώμους του νεότερου άν-

δρα. «Γιατί το παίρνεις τόσο επί πόνου;» ρώτησε. «Έτσι, δεν θα μπορέσεις να αντέξεις. Αν συνεχίσεις, θα έχεις τρελαθεί μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο».

Δεν πήρε απάντηση. Ο Μπράντον κοιτούσε πικραμένα τη σφαίρα που γέμιζε σχεδόν όλο το άνοιγμα του φινιστρινιού, κι έτσι ο Μουρ συνέχισε. «Ούτε το να κοιτάζεις την Εστία θα σε βοηθήσει». Ο Μάικ Σι έσυρε αργά τα βήματά του προς το φινιστρίνι. «Αν μπορούσαμε να κατέβουμε στην Εστία, θα τη γλιτώναμε. Υπάρχουν άνθρωποι εκεί κάτω. Πόσο μακριά της βρισκόμαστε;»

«Όχι περισσότερο από πεντακόσια ή εξακόσια χιλιόμετρα, αν κρίνω από το μέγεθος», απάντησε ο Μουρ. «Μην ξεχνάς πως έχει διάμετρο μόνο τριακόσια χιλιόμετρα».

«Πεντακόσια χιλιόμετρα μακριά από τη σωτηρία», μουρμούρισε ο Μπράντον, «αλλά θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι κι ένα εκατομμύριο. Αν υπήρχε κάποιος τρόπος να ξεφύγουμε από την τροχιά που πήρε αυτό το παλιοχάλασμα... Αν κατορθώναμε να δώσουμε μια ώθηση, θα αρχίζαμε να πέφτουμε. Δεν θα υπήρχε φόβος να σκοτωθούμε στην προσεδάφιση, γιατί αυτός ο νάνος δεν έχει αρκετή βαρύτητα ούτε για να λιώσει μια τούρτα».

«Έχει, όμως, αρκετή για να μας κρατάει σε τροχιά», του απάντησε ο Μπράντον. «Θα πρέπει να μας τράβηξε γύρω της όσο ήμασταν αναίσθητοι από τη σύγκρουση. Μακάρι να είχα-

με πλησιάσει λίγο περισσότερο. Ίσως, τότε, να μας είχε τραβήξει στην επιφάνειά της».

«Αστείο μέρος αυτή η Εστία», παρατήρησε ο Μάικ Σι. «Έχω κατέβει εκεί κάτω δυο-τρεις φορές. Τι παλιότοπος! Είναι όλη σκεπασμένη με ένα πράγμα που μοιάζει με χιόνι, αλλά δεν είναι. Ξεχνάω πώς το λένε...»

«Παγωμένο διοξείδιο του άνθρακα;» είπε ο Μουρ.

«Ναι, γεια σου, αυτός ο άνθρακας, όπως τον είπες. Αυτό είναι, καθώς λένε, που κάνει την Εστία να γυαλίζει έτσι».

«Ασφαλώς! Κάτι τέτοιο της δίνει υψηλό άλβεδο».

Ο Μάικ λοξοκοίταξε τον Μουρ φιλύποπτα, αλλά αποφάσισε να μη δώσει σημασία στην παρατήρηση. «Είναι δύσκολο να δεις ο,τιδήποτε εκεί κάτω, εξαιτίας αυτού του... χιονιού, μα αν προσέξετε καλά» —έδειξε— «θα μπορέσετε να ξεχωρίσετε μια γκρίζα κηλίδα. Νομίζω πως είναι ο θόλος του Μπένετ. Εκεί έχουν το αστεροσκοπείο. Κι εκεί κάτω είναι ο θόλος του Καλόρν, όπου βρίσκεται ο σταθμός ανεφοδιασμού. Υπάρχουν κι άλλοι, μόνο που δεν μπορώ να τους διακρίνω».

Δίστασε λίγο και μετά στράφηκε προς τον Μουρ. «Για άκου, αφεντικό. Σκέφτηκα κάτι. Δεν θα αρχίσουν να μας ψάχνουν μόλις μάθουν για το ατύχημα; Κι αν έχουν έτσι τα πράγματα, δεν θα μας βρουν πολύ εύκολα από την Εστία, τόσο κοντά της που είμαστε;»

Ο Μουρ έσεισε το κεφάλι. «Όχι, Μάικ. Δεν πρόκειται να μας ψάξουν. Κανείς δεν θα μάθει για το ατύχημα πριν η *Ασημένια Βασίλισσα* αργοπορήσει στο προκαθορισμένο της δρομολόγιο. Βλέπεις, όταν μας χτύπησε ο αστεροειδής, όλα έγιναν τόσο ξαφνικά που δεν προλάβαμε να στείλουμε σήμα κινδύνου» — αναστέναξε — «κι ούτε από την Εστία πρόκειται κανείς να μας εντοπίσει. Είμαστε τόσο μικροσκοπικοί, που ακόμα και από αυτήν τη σχετικά κοντινή απόσταση δεν θα μπορούσαν να μας δουν εκτός κι αν ήξεραν ακριβώς σε ποιο σημείο έπρεπε να κοιτάξουν».

Το μέτωπο του Μάικ αυλακώθηκε από βαθιές σκέψεις. «Τότε, θα πρέπει να κατέβουμε στην Εστία πριν περάσουν οι τρεις μέρες».

«Το πιάσαμε το νόημα», είπε κοροϊδευτικά ο Μουρ. «Αν βρίσκαμε τώρα και τον τρόπο να το πετύχουμε...»

«Θα σταματήσετε επιτέλους την κουβέντα!» ούρλιαξε ξαφνικά ο Μπράντον. «Για όνομα του Θεού, πρέπει να κάνουμε κάτι!»

Ο Μουρ σήκωσε τους ώμους και χωρίς να απαντήσει ξαναγύρισε στον καναπέ. Ξάπλωσε άνετα με φαινομενική αδιαφορία, αλλά μια μικροσκοπική αυλακιά στο μέτωπό του πρόδιδε την ανησυχία του.

Δεν υπήρχε αμφιβολία πως βρίσκονταν σε πολύ δύσκολη θέση. Ξανασκέφτηκε τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας για την εικοστή ίσως φορά.

Όταν το πλοίο είχε συγκρουστεί με τον μετεωρίτη και είχε διαλυθεί, αυτός είχε πέσει αναίσθητος, άγνωστο για πόση ώρα. Το ρολόι του είχε σπάσει και δεν υπήρχε κοντά τους κανένα άλλο όργανο χρονομέτρησης. Όταν συνήλθε, είδε πως ήταν μαζί με τον Μαρκ Μπράντον, με τον οποίο μοιράζονταν το ίδιο δωμάτιο και με τον Μάικ Σι, ένα από τα μέλη του πληρώματος. Ήταν οι μοναδικοί επιβάτες του κομματιού που είχε απομείνει από την *Ασημένια Βασίλισσα*.

Και το απομεινάρι αυτό βρισκόταν τώρα σε τροχιά γύρω από την Εστία. Επί του παρόντος, τα πράγματα ήταν αρκετά βολικά. Είχαν τροφή για μια βδομάδα, και η τοπική συσκευή τεχνητής βαρύτητας που βρισκόταν κάτω από τα πόδια τους διατηρούσε το βάρος τους σε γήινες συνθήκες και θα συνέχιζε να το κάνει επ' άπειρο, ή τουλάχιστον για πολύ περισσότερο απ' ό,τι θα άντεχαν αυτοί. Το σύστημα φωτισμού ήταν λιγότερο ικανοποιητικό, αλλά μέχρι εκείνη την ώρα άντεχε αρκετά.

Ωστόσο, κάνείς δεν είχε αμφιβολίες για τη μοίρα που τους περίμενε. Αέρας για τρεις μέρες! Όχι πως δεν υπήρχαν και άλλα αποκαρδιωτικά σημεία στην κατάσταση. Δεν είχαν σύστημα θέρμανσης — αν και θα χρειαζόταν πολύς καιρός για να χάσει αυτό το κομμάτι του διαστημοπλοίου όλη τη θερμότητα που περιείχε, ακτινοβολώντας την στο διάστημα. Το πιο σημαντικό από όλα ήταν πως πάνω στο συντρίμμι που βρίσκονταν δεν υπήρχε ούτε μέσο επικοινωνίας ούτε όργανο ώθησης. Ο Μουρ αναστέναξε. Ένας ωθητήρας σε καλή κατάσταση θα διόρθωνε τα πάντα, γιατί με μια απλή ανάφλεξη προς τη σωστή κατεύθυνση θα προσεδαφίζονταν ακίνδυνα πάνω στην Εστία.

Η αυλακιά ανάμεσα στα μάτια του βάθυνε. Τι έπρεπε να γίνει; Είχαν μονάχα μια διαστημική στολή, μια θερμική ακτίνα και έναν εκρηκτικό μηχανισμό. Αυτό ήταν το σύνολο των διαστημικών συσκευών που είχαν ανακαλύψει μετά από προσεκτική έρευνα σε όλα τα μέρη του σκάφους στα οποία είχαν πρόσβαση.

Ο Μουρ σηκώθηκε και πήγε να βάλει ένα ποτήρι νερό. Το ήπιε μηχανικά και ακόμα βυθισμένος σε σκέψεις, όταν μια ιδέα πέρασε από το μυαλό του. Κοίταξε με περιέργεια το άδειο ποτήρι στο χέρι του.

«Δεν μου λες, Μάικ», είπε. «Από πού παίρνουμε νερό; Είναι αστείο που δεν το σκέφτηκα πιο πριν».

Τα μάτια του Μάικ γούρλωσαν σε μια έκφραση προσποιητής έκπληξης. «Δεν το ήξερες, αφεντικό;»

«Να ξέρω τί;» ρώτησε ανυπόμονα ο Μουρ.

«Έχουμε όλο το νερό του διαστημόπλοιου στη διάθεσή μας». Άπλωσε το χέρι του σε μια πλατιά χειρονομία. Σταμάτησε, αλλά μια και η έκφραση του Μουρ δεν πρόδιδε τίποτε άλλο εκτός από απόλυτη απορία, εκείνος του εξή-

γησε! «Δεν βλέπεις; Έχουμε την κεντρική δεξαμενή, το μέρος όπου ήταν αποθηκευμένο το νερό όλου του διαστημόπλοιου». Έδειξε έναν από τους τοίχους.

«Θέλεις να πεις πως ακριβώς δίπλα μας είναι μια δεξαμενή γεμάτη νερό;»

Ο Μάικ ένευσε ζωηρά. «Ακριβώς. Μια κυβική δεξαμενή με πλευρές τριάντα μέτρα. Και είναι γεμάτη κατά τα τρία τέταρτα».

Ο Μουρ ήταν έκπληκτος. «Χιλιάδες κυβικά μέτρα νερού!» Ύστερα, είπε απότομα! «Και γιατί δεν χύθηκε στο διάστημα από τις σπασμένες σωληνώσεις;»

«Η μοναδική κεντρική σωλήνα του περνάει κάτω από το διάδρομο ακριβώς έξω από αυτό το δωμάτιο. Αυτήν επιδιόρθωνα την ώρα που μας χτύπησε ο αστεροειδής, και έτσι την είχα κλείσει. Όταν συνήλθα, άνοιξα τη βρύση του νιπτήρα, αλλά αυτή είναι τώρα πια η μοναδική διέξοδος από τη δεξαμενή».

«Ώστε έτσι...» Ο Μουρ ένιωθε ένα παράξενο συναίσθημα, βαθιά μέσα του. Μια ιδέα είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο μυαλό του, αλλά δεν μπορούσε με τίποτα να τη φέρει στην επιφάνεια. Ήξερε μόνο πως κάτι από αυτά που είχε ακούσει ήταν πάρα πολύ σημαντικό, αλλά δεν μπορούσε να το εντοπίσει».

Στο μεταξύ, ο Μπράντον που μέχρι εκείνη τη στιγμή άκουγε τον Σι αμίλητος, έβγαλε ένα κοφτό και πικρόχολο γέλιο. «Η μοίρα φαίνεται να διασκεδάζει πραγματικά μαζί μας. Πρώτα

μας ρίχνει μιας πηδιάς απόσταση από την ασφάλεια, αλλά φροντίζει να μην έχουμε τρόπο να φτάσουμε ως εκεί.

«Ύστερα, μας δίνει τροφή για μια βδομάδα, αέρα για τρεις μέρες και νερό *για ένα χρόνο*. Αρκετό νερό για να πιούμε, να πλυθούμε, να κάνουμε γαργάρες και ό,τι άλλο θέλουμε. Νερό... Τι να το κάνουμε τόσο νερό;»

«Μην παίρνεις τα πράγματα τόσο βαριά, Μαρκ», είπε ο Μουρ σε μια προσπάθεια να σπάσει τη μελαγχολία του νεαρού. «Φαντάσου πως είμαστε ένας δορυφόρος της Εστίας — πράγμα που είμαστε. Έχουμε τη δική μας περίοδο περιστροφής, έναν ισημερινό και έναν άξονα. Ο «βόρειος πόλος» μας βρίσκεται κάπου πάνω από το φινιστρίνι και βλέπει προς την Εστία, ενώ ο «νότιος» βλέπει προς την αντίθετη μεριά, περνόντας κάπου μέσα από τη δεξαμενή του νερού. Είμαστε, λοιπόν, ένας δορυφόρος, έχουμε ατμόσφαιρα, και μόλις τώρα ανακαλύψαμε και έναν ωκεανό.

«Και για να μιλήσουμε πιο σοβαρά, δεν είμαστε και τόσο άσχημα. Για τις τρεις μέρες που θα μας φτάσει ο αέρας, θα μπορούμε να τρώμε διπλές μερίδες και να πίνουμε μέχρι σκασμού. Διάβολε, έχουμε νερό ακόμα και για πέταμα...»

Η ιδέα που είχε μισοσχηματιστεί στο μυαλό του, ξαφνικά ωρίμασε και πήρε την πραγματική της μορφή. Η αδιάφορη κίνηση με την οποία είχε χρωματίσει την τελευταία του φρά-

ση έμεινε ατελείωτη στον αέρα. Το στόμα του έκλεισε απότομα και το κεφάλι του τινάχτηκε πίσω.

Ο Μπράντον, που ήταν βυθισμένος στις δικές του σκέψεις, δεν είχε προσέξει καθόλου την παράξενη συμπεριφορά του Μπράντον. «Γιατί δεν ολοκληρώνεις την παρομοίωσή σου;» είπε περιφρονητικά. «Ή, μήπως, σαν επαγγελματίας αισιόδοξος προτιμάς να αγνοείς όλους τους δυσάρεστους παράγοντες; Αν ήμουν στη θέση σου, θα συνέχιζα ως εξής!» — μιμήθηκε τη φωνή του Μουρ — «Ο δορυφόρος είναι επί του παρόντος κατοικίσιμος, αλλά λόγω της επικείμενης εξαφάνισης της ατμόσφαιράς του σε τρεις μέρες πρόκειται να μετατραπεί σε νεκρό κόσμο.

«Γιατί δεν απαντάς, λοιπόν; Γιατί επιμένεις να τα κάνεις όλα να φαίνονται αστεία; Δεν βλέπεις... *Τι συμβαίνει;*»

Τα τελευταία λόγια ειπώθηκαν με μεγάλη έκπληξη, και πράγματι οι πράξεις του Μουρ προκαλούσαν την περιέργεια. Είχε πεταχτεί ξαφνικά όρθιος, και αφού είχε δώσει ένα ηχηρό χτύπημα με την παλάμη στο μέτωπό του, έμεινε ακίνητος και αμίλητος, κοιτάζοντας στο κενό μέσα από μισόκλειστα βλέφαρα. Ο Μπράντον και ο Μάικ Σι τον κοιτούσαν αποσβολωμένοι.

Ξαφνικά, ο Μουρ ξέσπασε. «Το βρήκα! Γιατί δεν το είχα σκεφτεί πιο πριν;» Ύστερα, τα λόγια του έγιναν ακαταλαβίστικα.

Ο Μάικ έβγαλε τη μπουκάλα του Τζάμπρα με ένα βλέμμα όλο σημασία, αλλά ο Μουρ του έκανε εκνευρισμένα νόημα να την ξανακρύψει. Εκείνη τη στιγμή ο Μπράντον, χωρίς καμιά προειδοποίηση, τίναξε τη δεξιά γροθιά του, πέτυχε τον Μουρ στο σαγόνι και τον σώριασε κάτω.

Ο Μουρ βόγγηξε και έτριψε το σαγόνι του. «Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε.

«Σήκω επάνω, να στο ξανακάνω», φώναξε ο Μπράντον. «Δεν αντέχω άλλο πια. Βαρέθηκα να ακούω τις βλακίες σου! Εσύ είσαι εκείνος που έχει τρελαθεί».

«Όχι και τρελαθεί. Απλά, ένιωσα κάπως ξαναμμένος. Ακούστε με, για όνομα του Θεού. Νομίζω πως βρήκα έναν τρόπο...»

Ο Μπράντον τον κοίταξε απειλητικά. «Σοβαρά, ε; Σκοπεύεις να μας δώσεις ελπίδες με κάποιο ηλίθιο σχέδιό σου και τελικά να ανακαλύψεις πως δεν ωφελεί σε τίποτα. Δεν τα τρώω εγώ αυτά, ακούς; Θα βρω εγώ έναν ωφέλιμο τρόπο να χρησιμοποιήσω το νερό — θα σε πνίξω εκεί μέσα και θα κάνω και οικονομία στον αέρα».

Ο Μουρ έχασε την ψυχραιμία του. «Άκουσε, Μαρκ, ό,τι είναι να κάνω, θα το κάνω μόνος μου. Δεν έχω ανάγκη τη βοήθειά σου και δεν τη θέλω. Αν είσαι σίγουρος πως θα πεθάνεις και φοβάσαι τόσο πολύ, γιατί δεν δίνεις τέλος στην αγωνία σου; Έχουμε μια θερμική ακτίνα και έναν εκρηκτικό μηχανισμό. Διάλεξε όποιο

από τα δύο θέλεις και αυτοκτόνησε. Ο Σι κι εγώ δεν θα σε σταματήσουμε». Το κάτω χείλος του Μπράντον στράβωσε σε μια τελευταία αδύναμη προσπάθεια αντίστασης, κι ύστερα ξαφνικά ο νεαρός κατέρρευσε. «Εντάξει, Γουόρεν. Είμαι μαζί σου. Δεν... δεν ήξερα τι ακριβώς έκανα. Δεν νιώθω καλά, Γουόρεν...»

«Δεν πειράζει, μικρέ». Ο Μουρ τον λυπόταν πραγματικά. «Ησύχασε. Ξέρω πώς νιώθεις. Καταπολέμησέ το, αλλιώς θα παραφρονήσεις. Προσπάθησε να κοιμηθείς λίγο και άφησε τα υπόλοιπα σε μένα. Όλα θα πάνε καλά».

Ο Μπράντον πίεσε τις παλάμες του στους κροτάφους του, πήγε τρεκλίζοντας μέχρι τον καναπέ και σωριάστηκε επάνω του. Σιωπηλοί λυγμοί συντάραζαν το κορμί του, ενώ ο Μουρ και ο Σι τον κοιτούσαν αμήχανοι.

Τελικά, ο Μουρ έσπρωξε τον Μάικ. «Έλα, λοιπόν», του ψιθύρισε. «Έχουμε δουλειά. Πρέπει να πάμε σε διάφορα μέρη. Ο αεροφράχτης 5 είναι στο τέρμα του διαδρόμου, σωστά;» Ο Σι ένευσε και ο Μουρ συνέχισε! «Είναι αεροστεγής;»

«Η εσωτερική του πόρτα ασφαλώς είναι», είπε ο Σι μετά από μια μικρή σκέψη, «αλλά δεν ξέρω τίποτα για την εξωτερική. Βλέπεις, όταν έλεγχα τα τοιχώματα για να δω αν είναι αεροστεγή, δεν τόλμησα να ανοίξω την εσωτερική πόρτα, γιατί αν η εξωτερική είχε πάθει κάτι —

φλουπ!» Η χειρονομία που ακολούθησε τα έδειχνε όλα.

«Τότε, θα πρέπει να μάθουμε τώρα τι συμβαίνει στην εξωτερική πόρτα. Πρέπει με κάποιο τρόπο να βγω έξω, άρα θα πρέπει να το ριψοκινδυνέψουμε. Πού είναι η διαστημική στολή;»

Άρπαξε τη μοναδική στολή από το ντουλάπι, την έρριξε στον ώμο του και οδήγησε τον σύντροφό του στον μακρύ διάδρομο που διέτρεχε την μια πλευρά του δωματίου. Πέρασαν μπροστά από κλειστές πόρτες, πίσω από τα αεροστεγή φράγματα των οποίων κάποτε υπήρχαν καμπίνες επιβατών, αλλά που τώρα πια δεν ήταν παρά απλά ανοίγματα που έχασκαν στο διάστημα. Στο τέρμα του διαδρόμου, ήταν η εφαρμοστή πόρτα του Αεροφράχτη 5.

Ο Μουρ σταμάτησε και την εξέτασε προσεκτικά. «Εντάξει φαίνεται», παρατήρησε, «αλλά δεν μπορείς να ξέρεις τι υπάρχει από πίσω. Ελπίζω να πιάσει το κόλπο». Ζάρωσε το μέτωπο. «Ασφαλώς, θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε ολόκληρο τον διάδρομο σαν αεροφράχτη, αλλά αυτό θα σήμαινε την απώλεια του μισού μας αέρα. Αυτό δεν μπορούμε να το ριψοκινδυνέψουμε — ακόμα».

Γύρισε προς τον Σι. «Εντάξει, λοιπόν. Ο δείκτης δείχνει πως ο αεροφράχτης είχε χρησιμοποιηθεί την τελευταία φορά για είσοδο, άρα θα πρέπει να είναι γεμάτος αέρα. Άνοιξε την πόρτα μια ελάχιστη χαραγματιά, κι αν α-

κούσεις σφύριγμα, κλείσε την αμέσως».

Ο μοχλός κινήθηκε μια αυλακιά. Ο μηχανισμός είχε ταλαιπωρηθεί άγρια από τη σύγκρουση, και ενώ πριν λειτουργούσε αθόρυβα, τώρα έβγαζε έναν τριχτό ήχο. Παρ' όλα αυτά, λειτουργούσε ακόμα. Μια λεπτή μαύρη γραμμή εμφανίστηκε στην αριστερή πλευρά του αεροφράχτη, φανερώνοντας το σημείο που η πόρτα είχε υποχωρήσει μια απειροελάχιστη απόσταση στο πλάι.

Δεν ακούστηκε κανένα σφύριγμα! Η αγχωμένη έκφραση του Μουρ χαλάρωσε κάπως. Πήρε ένα μικρό κομμάτι χαρτί από την τσέπη του και το κράτησε δίπλα στο άνοιγμα. Αν έβγαινε αέρας, το χαρτί θα πρέπει να ρουφιόταν και να κολλούσε πάνω στη ρωγμή. Εκείνο, όμως, έπεσε στο πάτωμα.

Ο Μάικ Σι έγλειψε το δάχτυλό του και το έβαλε στο άνοιγμα. «Δόξα τον Κύριο! αναστέναξε. «Δεν υπάρχει ίχνος ρεύματος».

«Ωραία, λοιπόν. Άνοιξέ την περισσότερο».

Άλλη μια κίνηση, και το άνοιγμα μεγάλωσε. Και πάλι, κανένα ρεύμα αέρα. Αργά-αργά, η πόρτα άνοιξε. Οι δυο άντρες κράτησαν την αναπνοή τους, φοβούμενοι μήπως, παρ' όλο που ίσως να μην είχε τρυπηθεί, η εξωτερική πόρτα είχε χαλαρώσει τόσο πολύ ώστε να κινδυνεύει να υποχωρήσει από τη μια στιγμή στην άλλη. Και όμως, κράτησε! Ο Μουρ ήταν γεμάτος χαρά καθώς χωνόταν μέσα στη διαστημική στολή.

«Τα πράγματα μέχρι εδώ πάνε καλά, Μάικ», είπε. «Κάθησε εδώ και περίμενέ με. Δεν ξέρω πόση ώρα θα χρειαστεί, αλλά θα επιστρέψω. Πού είναι η θερμική ακτίνα; Την πήρες μαζί σου;»

Ο Σι άπλωσε προς το μέρος του τη συσκευή της θερμικής ακτίνας. «Τι σκοπεύεις να κάνεις; Θα ήθελα να ξέρω».

Ο Μουρ σταμάτησε καθώς ήταν έτοιμος να φορέσει το κράνος της στολής. «Δεν με άκουσες μέσα να λέω πως έχουμε αρκετό νερό για πέταμα; Το ξανασκέφτηκα, και δεν είναι τόσο άσχημη ιδέα. Σκοπεύω να το πετάξω». Και χωρίς άλλη εξήγηση, πέρασε μέσα από την πόρτα, αφήνοντας πίσω του τον Μάικ Σι εντελώς απορημένο.

Η καρδιά του Μουρ χτυπούσε δυνατά καθώς περίμενε την εξωτερική πόρτα να ανοίξει. Το σχέδιό του ήταν εξαιρετικά απλό, αλλά ίσως δεν ήταν τόσο εύκολο να τεθεί σε εφαρμογή.

Ακούστηκε ένας ήχος από μεταλλικά εξαρτήματα που τρίβονταν μεταξύ τους. Ο αέρας χάθηκε στο κενό. Η πόρτα μπροστά του άνοιξε μερικά εκατοστά και κόλλησε. Ο Μουρ ένιωσε την απελπισία να τον πλημμυρίζει, καθώς για μια στιγμή σκέφτηκε πως δεν θα άνοιγε περισσότερο, αλλά μετά από μερικά τινάγματα και τραντάγματα, η πόρτα γλίστρησε εντελώς στο πλάι.

Έβαλε σε λειτουργία την μαγνητική αρπάγη και πολύ προσεκτικά έβγαλε το πόδι του στο διάστημα. Αδέξια, άρχισε να ανεβαίνει ψηλαφιστά τα πλάγια του συντριμμιού. Ποτέ δεν είχε βρεθεί στο κενό διάστημα έξω από κάποιο σκάφος, και ένας αφάνταστος τρόμος τον πλημμύρισε καθώς κρεμόταν, αρπαγμένος σαν μύγα, στην επισφαλή θέση του. Για μια στιγμή, τον κυρίευσε ναυτία.

Έκλεισε τα μάτια και για πέντε λεπτά έμεινε κρεμασμένος εκεί, σφίγγοντας τις λείες πλευρές αυτού που κάποτε ήταν η *Ασημένια Βασίλισσα*. Η μαγνητική αρπάγη τον κρατούσε στη θέση του, και όταν άνοιξε τα μάτια του για μια φορά ακόμα, ένιωσε λίγη από την αυτοπεποίθησή του να επιστρέφει.

Κοίταξε γύρω του. Για πρώτη φορά μετά από τη σύγκρουση, έβλεπε τα αστέρια αντί για τη θέα της Εστίας που τους πρόσφερε το φινιστρίνι τους. Έψαξε ανυπόμονα τον ουρανό για το μικρό σημαδάκι που ήταν η Γη. Παλιά τον διασκέδαζε το γεγονός πως η Γη ήταν πάντα το πρώτο ουράνιο σώμα που αναζητούσαν οι διαστημικοί ταξιδιώτες όταν κοιτούσαν τον ουρανό, αλλά τώρα δεν έβρισκε τίποτα το αστείο σε αυτή τη σκέψη. Παρ' όλα αυτά, η αναζήτησή του ήταν μάταιη. Από το σημείο που βρισκόταν, η Γη ήταν αόρατη. Τόσο αυτή όσο κι ο Ήλιος θα πρέπει να ήταν κρυμμένοι πίσω από την Εστία.

Ωστόσο, υπήρχαν πολλά άλλα τα οποία δεν

μπορούσε παρά να προσέξει. Ο Δίας βρισκόταν στα αριστερά του, μια λαμπερή σφαίρα που στο γυμνό μάτι φαινόταν να έχει το μέγεθος μπιζελιού. Ο Μουρ εντόπισε δυο από τους δορυφόρους του. Κι ο Κρόνος ήταν επίσης ορατός, ένα αστέρι που συναγωνιζόταν σε λαμπρότητα την Αφροδίτη όπως φαινόταν από τη Γη.

Ο Μουρ περίμενε πως θα μπορούσε να δει πολλούς αστεροειδείς, ναυαγισμένοι καθώς ήταν μέσα στη ζώνη των αστεροειδών — αλλά το διάστημα φαινόταν παράξενα άδειο. Κάποια στιγμή του φάνηκε πως είδε ένα ουράνιο σώμα να περνάει μερικά χιλιόμετρα μακριά του, αλλά χάθηκε τόσο γρήγορα από τα μάτια του που δεν μπορούσε να πάρει όρκο ότι δεν ήταν προϊόν της φαντασίας του.

Υπήρχε, βέβαια και η Εστία. Σχεδόν ακριβώς από πάνω του, έμοιαζε με αερόστατο που γέμιζε το ένα τέταρτο του ουρανού. Ήταν κατάλευκη και ο Μουρ την κοιτούσε με ελπίδα και επιθυμία. Σκέφτηκε πως με μια γερή κλωτσιά στα πλευρά του συντριμμιού ίσως να του επέτρεπε να αρχίσει να πέφτει προς την Εστία. *Ίσως* να προσεδαφιζόταν με ασφάλεια και να κατάφερνε να βοηθήσει και τους άλλους. Όμως, οι περισσότερες πιθανότητες ήταν πως απλά θα έμπαινε σε μια νέα τροχιά γύρω από τον αστεροειδή, κι αυτός ήθελε κάτι πολύ καλύτερο.

Θυμήθηκε πως δεν είχε καιρό για χάσιμο.

Έλεγξε το πλευρό του σκάφους, ψάχνοντας τη δεξαμενή του νερού, αλλά το μόνο που μπορούσε να δει ήταν ένα συνονθύλευμα από παραμορφωμένο μέταλλο. Προφανώς, η μόνη λύση ήταν να φτάσει μέχρι το φωτισμένο φινιστρίνι του δωματίου τους και να εντοπίσει την δεξαμενή από εκεί.

Σύρθηκε προσεκτικά πάνω στο συντρίμμι. Σε λιγότερο από πέντε μέτρα απόσταση από τον αεροφράχτη, το λείο μέταλλο σταματούσε απότομα και άρχιζε ένα μαύρο χάσμα που ο Μουρ αναγνώρισε σαν ένα από τα δωμάτια που συνδέονταν με το διάδρομο. Ρίγησε. Τι θα γινόταν αν συναντούσε κανέναν πρησμένο πτώμα σε κάποιο από αυτά τα δωμάτια; Γνώριζε τους περισσότερους επιβάτες, πολλούς απ' αυτούς προσωπικά. Τέλος, όμως, ξεπέρασε το φόβο του και πίεσε τον εαυτό του να συνεχίσει το επικίνδυνο ταξίδι του προς το σκοπό του.

Σε λίγες στιγμές, συνάντησε την πρώτη πρακτική δυσκολία. Το ίδιο το δωμάτιο είχε πολλά σημεία που δεν ήταν κατασκευασμένα από μέταλλο. Η μαγνητική αρπάγη προοριζόταν μόνο για το εξωτερικό κήτος του σκάφους, και ήταν άχρηστη στο μεγαλύτερο τμήμα του εσωτερικού του. Ο Μουρ το είχε ξεχάσει αυτό, όταν ξαφνικά βρέθηκε να βουλιάζει αργά σε μια κατηφόρα με την αρπάγη του αχρηστευμένη. Ξεροκατάπιε και αρπάχτηκε από μια κοντινή προεξοχή. Αργά, σύρθηκε πίσω σε ασφαλές σημείο.

Έμεινε για μια στιγμή με κομμένη την ανάσα. Θεωρητικά, θα έπρεπε να μην έχει καθόλου βάρος, έξω στο διάστημα — αφού η βαρύτητα της Εστίας ήταν άμελητέα — αλλά η τοπική συσκευή τεχνητής βαρύτητας κάτω από το δωμάτιό του λειτουργούσε ακόμα. Χωρίς την εξισορρόπηση των άλλων συσκευών, τον έθετε συνεχώς κάτω από ξαφνικές βαρυτικές μεταβολές, καθώς άλλαζε θέση σε σχέση μαζί της. Αν η μαγνητική του αρπάγη τον εγκατέλειπε ξαφνικά, ίσως τιναζόταν άθελά του μακριά από το σκάφος. Και τότε;

Ήταν φανερό πως το εγχείρημα ήταν πολύ πιο δύσκολο απ' όσο είχε σκεφτεί.

Άρχισε να σέρνεται εκατοστό - εκατοστό, δοκιμάζοντας κάθε σημείο για να δει αν η αρπάγη θα κολλούσε. Μερικές φορές ήταν αναγκασμένος να κάνει μεγάλες και κουραστικές παρακάμψεις για να κερδίσει μερικά μέτρα, και άλλες φορές έπρεπε να γλιστρήσει ή να συρθεί κατά μήκος μικρών περιοχών μη μεταλλικού υλικού. Και πάντα είχε την εξαντλητική έλξη της συσκευής βαρύτητας που συνεχώς άλλαζε κατεύθυνση καθώς προχωρούσε, φέρνοντας οριζόντια πατώματα και κάθετους τοίχους σε περίεργες και επικίνδυνες γωνίες.

Ερεύνησε προσεκτικά κάθε αντικείμενο που συναντούσε, αλλά η έρευνα ήταν άκαρπη. Ελεύθερα αντικείμενα όπως καρέκλες και τραπέζια, είχαν ρουφηχτεί στο διάστημα από την πρώτη σύγκρουση, και τώρα πιθανώς απο-

τελούσαν ανεξάρτητα ουράνια σώματα μέσα στο ηλιακό σύστημα. Κατάφερε, ωστόσο, να μαζέψει έναν μικρό φακό και μια πένα, κι αυτά τα έχωσε στην τσέπη του. Κάτω από τις παρούσες συνθήκες ήταν εντελώς άχρηστα, αλλά κατά κάποιο τρόπο του φαινόταν πως έκαναν αυτό το μακάβριο ταξίδι του κατά μήκος ενός νεκρού σκάφους πιο αληθινό.

Για ένα τέταρτο, είκοσι λεπτά, μισή ώρα, πάλευε να φτάσει το σημείο που πίστευε πως ήταν το φινιστρίνι. Ο ιδρώτας κυλούσε μέσα στα μάτια του και μετέτρεπε τα μαλλιά του σε μια κολλώδη μάζα. Οι μυς του είχαν αρχίσει να πονούν κάτω από τις ασυνήθιστες πιέσεις. Το μυαλό του, ήδη εξαντλημένο από τη δοκιμασία της προηγούμενης μέρας, είχε αρχίσει να του παίζει παιχνίδια.

Το σύρσιμο φαινόταν ατέλειωτο, κάτι που λες και έκανε πάντα και θα συνέχιζε να κάνει για πάντα. Το αντικείμενο της αναζήτησής του φαινόταν εκείνη τη στιγμή άσχετο και ανούσιο. Ένιωθε απλά την ανάγκη να κινηθεί. Η χρονική περίοδος που είχε περάσει μαζί με τον Μπράντον και τον Σι φαινόταν κάτι ομιχλώδες, από το μακρυνό παρελθόν. Αυτά που είχαν γίνει πριν από δυο μέρες, τα είχε πια ξεχάσει εντελώς.

Μόνο τα κατεστραμμένα τειχώματα μπροστά του, μόνο η ζωτική ανάγκη να φτάσει σε κάποιον αβέβαιο προορισμό, υπήρχε μέσα στο εξουθενωμένο μυαλό του. Γραπωνόταν,

σφιγγόνταν, σερνόταν. Ψαχούλευε να βρει το μεταλλικό κράμα. Έμπαινε μέσα στις μαύρες τρύπες των δωματίων και ξανασκαρφάλωνε έξω. Ψαχούλευε και σερνόταν, ψαχούλευε και σερνόταν, ώσπου στο τέλος... ένα φως.

Ο Μουρ σταμάτησε. Αν δεν ήταν κολλημένος στο τοίχωμα, θα είχε πέσει. Με κάποιο τρόπο, αυτό το φως φάνηκε να φωτίζει τη σκέψη του. Ήταν ένα φινιστρίνι. Όχι ένα από τα άψυχα και σκοτεινά ανοίγματα που είχε περάσει ως τώρα, αλλά ζωντανό και φωτισμένο. Από πίσω του, είδε τον Μπράντον. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ένιωσε καλύτερα. Το μυαλό του καθάρισε.

Ο δρόμος που έπρεπε να ακολουθήσει ήταν τώρα ολοφάνερος. Σύρθηκε προς εκείνη τη σπίθα ζωής. Όλο και πιο κοντά, μέχρι που μπορούσε να την αγγίξει. Είχε φτάσει!

Τα μάτια του ρούφηξαν αχόρταγα το γνώριμο δωμάτιο. Δεν το συσχέτιζε, ασφαλώς, με καμιά ευχάριστη ανάμνηση, αλλά ήταν κάτι αληθινό, κάτι σχεδόν φυσικό. Ο Μπράντον κοιμόταν πάνω στον καναπέ. Το πρόσωπό του φαινόταν κουρασμένο, αλλά ένα χαμόγελο χαραζόταν κάπου κάπου στο πρόσωπό του.

Ο Μουρ σήκωσε τη γροθιά του για να χτυπήσει. Ένιωθε την έντονη επιθυμία να μιλήσει με κάποιον, έστω και με νοήματα. Όμως, την τελευταία στιγμή κρατήθηκε. Ίσως ο νεαρός να ονειρευόταν το σπίτι του. Ήταν ευαίσθητος και άπειρος, και είχε περάσει πολλά. Θα

υπήρχε αρκετός καιρός για να τον ξυπνήσει όταν — και αν — η ιδέα του είχε τελικά εφαρμογή.

Εντόπισε τον τοίχο πίσω από τον οποίο, σύμφωνα με τα λόγια του Σι, ήταν η δεξαμενή του νερού, και προσπάθησε να τον βρει και απέξω. Τώρα, δεν του ήταν δύσκολο. Το εξωτερικό της τοίχωμα προεξείχε. Ο Μουρ το θεώρησε θαύμα που είχε ξεφύγει από τη διάτρηση. Ίσως οι Μοίρες να μην ήταν τελικά τόσο σκληρές μαζί τους.

Το πέρασμα ήταν εύκολο, αν και το σημείο βρισκόταν στην άλλη πλευρά του συντριμμιού. Αυτό που κάποτε ήταν ένας διάδρομος, οδηγούσε κατευθείαν σε αυτό. Όταν η *Ασημένια Βασίλισσα* ήταν ακέραια, ο διάδρομος θα ήταν επίπεδος και οριζόντιος, αλλά τώρα, κάτω από την ανισόρροπη έλξη της τοπικής συσκευής βαρύτητας έμοιαζε περισσότερο με απότομη κατηφοριά. Ωστόσο, η πορεία του ήταν εύκολη, καθώς τα τοιχώματά του ήταν καμωμένα από κράμα ατσαλιού και βηρύλλιου. Ο Μουρ δεν δυσκολεύτηκε να συρθεί τα επτά περίπου μέτρα που τον χώριζαν από τη δεξαμενή του νερού.

Και τώρα, είχε φτάσει η ώρα της κρίσης — το τελευταίο στάδιο. Αισθάνθηκε πως έπρεπε πρώτα να ξεκουραστεί, αλλά η έξαψή του γινόταν όλο και πιο έντονη. Αν δεν ενεργούσε τώρα, θα έσκαγε. Σύρθηκε μέχρι το κέντρο του κάτω τοιχώματος της δεξαμενής. Εκεί,

στηριζόμενος πάνω στη μικρή προεξοχή που σχημάτιζε το πάτωμα του διαδρόμου που κάποτε εκτεινόταν παράλληλα με με τη δεξαμενή, άρχισε τη δουλειά.

«Κρίμα που ο κεντρικός σωλήνας βλέπει προς λάθος κατεύθυνση», μουρμούρισε. «Αν ήταν στραμμένος προς τη σωστή μεριά, θα γλίτωνα από μεγάλη φασαρία. Τέλος πάντων...» Αναστέναξε και άρχισε. Είχε ρυθμίσει την θερμική ακτίνα στη μέγιστη συγκέντρωση και η αόρατη ακτινοβολία της εστιαζόταν σε ένα σημείο τριάντα περίπου εκατοστά από τη βάση της δεξαμενής.

Λίγο λίγο, η επίδραση της ακτίνας πάνω στα μόρια του τοιχώματος άρχισε να γίνεται εμφανής. Ένα σημάδι σε μέγεθος κέρματος άρχισε να λάμπει αμυδρά στο σημείο εστιασμού της θερμικής ακτίνας. Μια ξεθώριαζε και μια δυνάμωνε, καθώς ο Μουρ προσπαθούσε να κρατήσει σταθερό το κουρασμένο του χέρι. Πιάστηκε πιο βολικά από την προεξοχή και πέτυχε καλύτερα αποτελέσματα. Ο μικρός κύκλος της ακτινοβολίας έγινε εντονώτερος.

Αργά, το χρώμα του άρχισε να αλλάζει. Το σκούρο κόκκινο που είχε εμφανιστεί στην αρχή ξάνοιξε σε ένα κερασί χρώμα. Καθώς η θερμότητα συνέχιζε να κυλάει, ο πυρωμένος κύκλος μεγάλωσε και άρχισε να μοιάζει με στόχο σκοποβολής που τους ομόκεντρους κύκλους του αποτελούσαν όλες οι αποχρώσεις του κόκκινου. Το τοίχωμα σε μια απόσταση

δυο μέτρων από το σημείο εστιασμού άρχισε να γίνεται δυσάρεστα ζεστό, έστω κι αν δεν έλαμπε, και ο Μουρ υποχρεώθηκε να αποφεύγει κάθε επαφή των μεταλλικών σημείων της στολής του με τον τοίχο.

Βλαστημούσε συνέχεια, γιατί και η προεξοχή απ' όπου κρατιόταν είχε αρχίσει να πυρώνει. Μονάχα οι βρισιές μπορούσαν να ανακουφίσουν κάπως τη δυσφορία του. Καθώς το τοίχωμα που έλιωνε άρχισε να εκπέμπει θερμότητα και από μόνο του, το κύριο αντικείμενο των βρισιών ήταν οι κατασκευαστές των διαστημικών στολών. Γιατί δεν έφτιαχναν στολές που όχι μόνο να κρατάνε τη θερμότητα στο εσωτερικό, αλλά ταυτόχρονα και να την εμποδίζουν να μπει μέσα;

Όμως, αυτό που ο Μπράντον είχε καλέσει «επαγγελματική αισιοδοξία», συνέχιζε να τον διαποτίζει. Με την αλμυρή γεύση του ιδρώτα στο στόμα του, συνέχιζε να παρηγοριέται. «Θα μπορούσε να είναι και χειρότερα. Πέντε πόντοι μέταλλο δεν είναι και τόσο μεγάλο εμπόδιο... Για φαντάσου η δεξαμενή να ήταν κολλητά στο εξωτερικό περίβλημα! Θα έπρεπε να τρυπήσω τριάντα πόντους μέταλλο για να τη φτάσω!»

Έτριξε τα δόντια και συνέχισε.

Το λαμπερό σημείο ακριβώς κάτω από την ακτίνα έγινε πορτοκαλοκίτρινο και ο Μουρ κατάλαβε πως σύντομα θα έφτανε το σημείο τήξης του κράματος βηρύλλιου — χάλυβα. Αναγκαζόταν

πια να στρέφει τα μάτια του προς το τοίχωμα μόνο για λίγα δευτερόλεπτα και σε πολύ αραιά διαστήματα.

Ήταν φανερό πως αν δεν τα κατάφερνε σύντομα δεν θα τα κατάφερνε ποτέ. Η συσκευή της θερμικής ακτίνας δεν ήταν από την αρχή πλήρως φορτισμένη, και μια και ήδη την χρησιμοποιούσε με μέγιστη ισχύ κάπου δέκα λεπτά, πολύ γρήγορα η ενέργειά της θα ξοδευόταν. Ωστόσο, το τοίχωμα δεν είχε ακόμα τρυπήσει. Μέσα στον πυρετό της ανυπομονησίας του, ο Μουρ έχωσε τη μύτη της συσκευής ακριβώς στο κέντρο του σημείου και μετά την τράβηξε πάλι πίσω απότομα.

Μια βαθιά εσοχή δημιουργήθηκε στο μαλακωμένο μέταλλο, αλλά δεν είχε καταφέρει να το τρυπήσει. Παρ' όλα αυτά, ο Μουρ έμεινε ικανοποιημένος. Κόντευε να τελειώσει. Αν υπήρχε αέρας ανάμεσα σε αυτόν και το τοίχωμα, αναμφίβολα θα άκουγε το κόχλασμα του νερού που έβραζε από μέσα. Πόσο ακόμα θα άντεχε το μέταλλο;

Ύστερα, τόσο ξαφνικά που ο Μουρ έκανε αρκετά λεπτά για να το συνειδητοποιήσει, το διαπέρασε. Μια μικροσκοπική ρωγμή δημιουργήθηκε στη βάση της λακούβας που είχε κάνει η μύτη της συσκευής και σε ελάχιστο χρόνο το καυτό νερό άρχισε να ξεπηδά από μέσα.

Το μαλακό ρευστοποιημένο μέταλλο άνοιξε γύρω από μια τρύπα σε μέγεθος μπιζελιού.

Από εκείνη την τρύπα, ένα σύννεφο ατμού βγήκε και τύλιξε τον Μουρ.

Μέσα από την ομίχλη, μπορούσε να δει τον ατμό να συμπυκνώνεται σχεδόν αμέσως σε παγωμένες σταλίδες που κι αυτές με τη σειρά τους γρήγορα μίκραιναν και εξαφανίζονταν.

Για δεκαπέντε λεπτά παρακολουθούσε τον ατμό να τινάζεται προς τα έξω.

Ύστερα, ένιωσε μια ελαφριά πίεση να τον σπρώχνει μακριά από το σκάφος. Μια άγρια χαρά τον πλημμύρισε, καθώς συνειδητοποίησε πως αυτό οφειλόταν στην επιτάχυνση του συντριμμιού. Αυτό που τον κρατούσε πίσω ήταν η δική του αδράνεια.

Αυτό σήμαινε πως η δουλειά του είχε γίνει — και μάλιστα με επιτυχία. Ο πίδακας του νερού αντικαθιστούσε την προωθητική δύναμη των πυραύλων.

Πήρε το δρόμο της επιστροφής.

Εάν οι κίνδυνοι και οι φόβοι της μετάβασης μέχρι τη δεξαμενή ήταν μεγάλοι, αυτοί της επιστροφής θα έπρεπε να είναι μεγαλύτεροι. Ήταν αφάνταστα πιο κουρασμένος και μισοτυφλωμένος. Επίσης, στις τρελές έλξεις της τοπικής συσκευής τεχνητής βαρύτητας είχε τώρα προστεθεί και η δύναμη της επιτάχυνσης του συντριμμιού. Όμως, όλα αυτά δεν φάνηκαν να τον ενοχλούν. Αργότερα, ούτε που θυμόταν κάτι από αυτό το ταξίδι της επιστροφής.

Δεν ήξερε πως κατάφερε να γυρίσει ασφαλής. Το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα ήταν χαμένος μέσα σε μια ζαλάδα ευτυχίας, μόλις και μετά βίας αναγνωρίζοντας τα προβλήματα της πραγματικότητας. Στο μυαλό του υπήρχε μονάχα μια σκέψη! Να γυρίσει γρήγορα πίσω για να πει στους άλλους τα καλά νέα της σωτηρίας τους.

Ξαφνικά, βρέθηκε μπροστά στον αεροφράχτη. Πάτησε ενστικτωδώς το κουμπί που έδινε σήμα στο εσωτερικό, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τί έκανε.

Ο Μάικ Σι τον περίμενε. Η πόρτα άνοιξε αργά, ξανακόλλησε στο ίδιο σημείο που είχε κολλήσει και πριν, αλλά τελικά κατάφερε και πάλι να ανοίξει διάπλατα. Μόλις έκλεισε πίσω από τον Μουρ, άνοιξε η εσωτερική πόρτα, κι αυτός έπεσε τρεκλίζοντας στην αγκαλιά του Σι.

Σαν μέσα σε όνειρο, ένιωσε να τον μεταφέρει κατά μήκος του διαδρόμου μέχρι το δωμάτιο. Του έβγαλαν γρήγορα τη στολή και ένιωσε ένα καυτό υγρό να του καίει το λαρύγγι. Ξερόβηξε, κατάπιε και αμέσως ένιωσε καλύτερα. Ο Σι έβαλε πάλι στην τσέπη του τη μπουκάλα με τη Τζάμπρα.

Τα θολά σχήματα του Μπράντον και του Σι εστιάστηκαν μέσα στα μάτια του. Σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό του με ένα τρεμάμενο χέρι και κατάφερε να βγάλει ένα αδύναμο χαμόγελο.

«Περίμενε», του είπε ο Μπράντον. «Μη λες

τίποτα. Φαίνεσαι μισοπεθαμένος. Καλύτερα, ξεκουράσου πρώτα».

Αλλά ο Μουρ έσεισε το κεφάλι. Με βραχνή φωνή, τους διηγήθηκε όσο καλύτερα μπορούσε τα γεγονότα των δυο τελευταίων ωρών. Η ιστορία ήταν ασαφής, σχεδόν ακατανόητη, αλλά θαυμαστά εντυπωσιακή. Οι δυο ακροατές του τον άκουγαν με κομμένη την ανάσα.

«Εννοείς», ψέλισε ο Μπράντον, «πως ο πίδακας του νερού μας σπρώχνει προς την Εστία σαν καύσιμο πυραύλου;»

«Ακριβώς — σαν καύσιμο πυραύλου», είπε λαχανιασμένα ο Μουρ. «Δράση και αντίδραση. Η τρύπα που άνοιξα στη δεξαμενή βρίσκεται ακριβώς στο αντίθετο σημείο από την Εστία — άρα μας σπρώχνει προς τα εκεί».

Ο Σι χόρευε μπροστά στο φινιστρίνι. «Έχει δίκιο, Μπράντον! Τώρα ξεχωρίζω ολοκάθαρα τον θόλο του Μπένετ. Φτάνουμε! Φτάνουμε!»

Ο Μουρ ένιωσε να συνέρχεται. «Πλησιάζουμε σπειροειδώς, εξαιτίας της αρχικής τροχιάς μας. Θα προσεδαφιστούμε σε πέντε ή έξι ώρες περίπου. Το νερό θα κρατήσει για πολύ, και η πίεση είναι μεγάλη, αφού το νερό βγαίνει έξω σαν ατμός».

«Ατμός — στη χαμηλή θερμοκρασία του διαστήματος;» Ο Μπράντον έμεινε άναυδος.

«Ατμός — στη χαμηλή *πίεση* του διαστήματος», τον διόρθωσε ο Μουρ. «Το σημείο βρασμού του νερού πέφτει ανάλογα με την πίεση. Στο κενό, αυτό το σημείο είναι πολύ χαμηλό. Ακόμα και ο πάγος έχει μια πίεση ατμού αρκετή για να εκπλήσσει».

Χαμογέλασε. «Στην ουσία παγώνει και βράζει ταυτόχρονα. Το είδα με τα ίδια μου τα μάτια». Σταμάτησε για λίγο και παρατήρησε τον Μπράντον. «Πώς νιώθεις τώρα; Πολύ καλύτερα, υποθέτω».

Ο Μπράντον κοκκίνισε και χαμήλωσε τα μάτια. Έψαξε μάταια να βρει κάποια λόγια να πει. Τελικά, μισο-ψιθύρισε! «Φέρθηκα σαν βλάκας και σαν δειλός. Δεν αξίζω τη φιλία σου, μετά από όσα έγιναν. Άφησα όλο το βάρος της σωτηρίας μας πάνω στους δικούς σου ώμους.

«Μακάρι να με έδερνες κι εσύ, μετά από τη γροθιά που σου έδωσα. Θα ένιωθα πολύ καλύτερα, πίστεψέ με».

Ο Μουρ του έδωσε ένα φιλικό χτύπημα. «Μην το αναφέρεις. Δεν ξέρεις πόσο κοντά στην κατάρρευση έφτασα κι εγώ ο ίδιος». Ύψωσε τη φωνή του για να πνίξει τα αμήχανα λόγια του Μπράντον και φώναξε! «Μάικ, σταμάτα να χώνεις τη μούρη σου στο φινιστρίνι και φέρε εκείνη τη μπουκάλα με τη Τζάμπρα».

Ο Μάικ υπάκουσε πρόθυμα, φέρνοντας μαζί του και τρεις μονάδες πλεξατρόν που τις χρησιμοποίησαν για ποτήρια. Ο Μουρ γέμισε το καθένα μέχρι επάνω. Σκόπευε να μεθύσει.

«Κύριοι», είπε με σοβαρότητα, «μια πρόπο-

ση». Και οι τρεις σήκωσαν μαζί τα αυτοσχέδια κύπελά τους. «Κύριοι, πίνω στην υγεία του καλύτερου και πιο σωτήριου υγρού! Του νερού μας!»

ΚΙ ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΝΑ ΜΗ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟ

του Τζορτζ Μάρτιν

Η λέξη «μοναξιά» όπως κι η λέξη «ναυαγός» δεν είναι απαραίτητο να ταιριάζουν μονάχα σε άτομα που βρίσκονται απομονωμένα και πέρα από κάθε επαφή με λογικά όντα. Είναι αρκετό να βρίσκονται μακριά από τον τόπο που γεννήθηκαν, τον πολιτισμό που έχουν συνηθίσει, τη γλώσσα την οποία μιλούν. Αρκεί να υπάρχει η αίσθηση πως είναι ξεκομμένα από όλα αυτά και πως για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα η κατάσταση αυτή πρόκειται να συνεχιστεί. Με την έννοια αυτή, και ο πρωταγωνιστής της ιστορίας είναι ένας ναυαγός του διαστήματος — έστω κι αν έχει «ναυαγήσει» οικιοθελώς. Κι αν θέλετε, στο κάτω-κάτω, κάποια δικαιολογία έπρεπε να βρω για να συμπεριλάβω σε αυτή την ανθολογία το παρακάτω θαυμάσιο διήγημα του Τζορτζ Μάρτιν που προτάθηκε για βραβείο Χιούγκο και ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν το κέρδισε.

Θ.Μ.

«Μπορείτε να σκοτώνετε για σας και τις συντρόφους σας,
κι αν χρειαστεί, για τα μικρά σας να σκοτώσετε,
μα μη σκοτώσετε ποτέ για διασκέδαση,
κι επτά φορές να μη σκοτώσετε άνθρωπο»

Ρούντιγιαρντ Κίπλινγκ

Έξω από τα τείχη κρέμονταν τα παιδιά των Τζένσι, σε μια σειρά από μικρά γκιζότριχα κορμιά, ακίνητα στις άκρες των μακριών σκοινιών. Τα πιο μεγάλα ανάμεσά τους είχαν ολοφάνερα σφαχτεί πριν τα κρεμάσουν. Σε ένα σημείο υπήρχε ένα ακέφαλο αρσενικό, κρεμασμένο ανάποδα με τη θηλιά περασμένη από τα πόδια του, ενώ πιο πέρα ήταν το καψαλισμένο κουφάρι ενός θηλυκού. Τα περισσότερα, όμως, από αυτά, τα μικρά με το σκούρο τρίχωμα και τα μεγάλα χρυσά μάτια, απλά τα είχαν κρεμάσει. Προς το σούρουπο, όταν ο άνεμος κατέβηκε ουρλιάζοντας από τους λόφους, τα κορμιά των ελαφρύτερων παιδιών άρχισαν να αιωρούνται στην άκρη των σκοινιών και να χτυπάνε πάνω στα τείχη της πόλης, λες και ζητούσαν να τους ανοίξουν.

Όμως, οι φρουροί στα τείχη δεν έδιναν σημασία στους γδούπους καθώς έκαναν τις ατέλειωτες περιπολίες τους, και οι σκουριασμένες μεταλλικές πύλες δεν άνοιγαν.

«Πιστεύεις στο Κακό;» ρώτησε ο Άρικ νε Κρολ την Τζάνις Ράιθερ, καθώς κοιτούσαν την Πόλη των Χαλύβδινων Αγγέλων από το φρύδι ενός κοντινού λόφου. Ο θυμός ήταν ζωγραφισμένος πάνω σε κάθε γραμμή του επίπεδου καστανοκίτρινου προσώπου του, καθώς στεκόταν σκυμμένος πάνω από τα συντρίμμια αυτού που κάποτε ήταν μια πυραμίδα λατρείας των Τζένσι.

«Το κακό;» μουρμούρισε η Ράιθερ αφηρημένα. Τα μάτια της δεν ξεκολλούσαν ούτε μια στιγμή από τα τείχη της κόκκινης πέτρας από κάτω τους, όπου τα σκουρόχρωμα κορμιά των παιδιών διακρίνονταν έντονα. Ο ήλιος, η παχειά κόκκινη σφαίρα που οι Χαλύβδινοι Άγγελοι αποκαλούσαν Καρδιά του Μπάκαλον, έδυε, και η κοιλάδα από κάτω τους φαινόταν να κολυμπάει σε ματωμένες ομίχλες.

«Το κακό», επανέλαβε ο νε Κρολ. Ο έμπορος ήταν κοντόχοντρος και τα χαρακτηριστικά του μογγολοειδή, εκτός από τα κατακόκκινα μαλλιά που έφταναν σχεδόν μέχρι τη μέση του. «Είναι μια θρησκευτική ιδέα κι εγώ δεν είμαι θρήσκος άνθρωπος. Πολύ καιρό πριν, όταν ήμουν παιδί πάνω στον Άι Εμερέλ, αποφάσισα πως δεν υπάρχει καλό και κακό, αλλά μόνο διαφορετικοί τρόποι σκέψης». Τα μικρά,

πλαδαρά του χέρια ψαχούλεψαν μέσα μέσα στη σκόνη μέχρι που βρήκαν ένα μεγάλο, δοντιασμένο θραύσμα που μπορούσε να γεμίσει την παλάμη του. Σηκώθηκε και το πρόσφερε στην Ράιθερ. «Οι Χαλύβδινοι Άγγελοι με έκαναν να ξαναπιστέψω πως υπάρχει κακό», είπε.

Εκείνη πήρε το θραύσμα από τα χέρια του χωρίς να μιλήσει και το περιεργάστηκε. Ήταν ψηλότερη από τον νε Κρολ και πολύ πιο αδύνατη. Μια σκληροτράχηλη οστεώδης γυναίκα με μακρύ πρόσωπο, κοντά μαύρα μαλλιά και ανέκφραστα μάτια. Η λεκιασμένη απ' τον ιδρώτα φόρμα που φορούσε κρεμόταν χαλαρή πάνω στο κοκκαλιάρικο σώμα της.

«Ενδιαφέρον», είπε τελικά, αφού μελέτησε το θραύσμα για αρκετά λεπτά. Ήταν σκληρό και λείο σαν γυαλί, αλλά πιο ανθεκτικό. Το χρώμα του ήταν ένα κόκκινο τόσο βαθύ που έμοιαζε σχεδόν με μαύρο. «Πλαστικό;» ρώτησε, ξαναπετώντας το κάτω.

Ο νε Κρολ σήκωσε τους ώμους. «Αυτό σκέφτηκα κι εγώ, αλλά ασφαλώς κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. Οι Τζένσι δουλεύουν το ξύλο, το κόκκαλο και μερικές φορές το μέταλλο, αλλά το πλαστικό είναι αιώνες ακόμα μπροστά τους».

«Ή πίσω τους», είπε η Ράιθερ. «Και λες πως αυτές οι πυραμίδες λατρείας είναι διάσπαρτες μέσα στο δάσος;»

«Ναι, τουλάχιστον μέχρι εκεί που έχω φτάσει. Οι Άγγελοι, όμως, τσάκισαν όλες όσες ή-

ταν κοντά στην κοιλάδα τους για να διώξουν τους Τζένσι. Καθώς επεκτείνονται, και να είσαι σίγουρη πως θα επεκταθούν περισσότερο, θα συντρίψουν και άλλες».

Η Ράιθερ ένευσε. Κοίταξε ξανά προς την κοιλάδα, κι εκείνη τη στιγμή η τελευταία λάμψη της Καρδιάς του Μπάκαλον χάθηκε πίσω από τα δυτικά βουνά και τα φώτα της πόλης άρχισαν να ανάβουν. Τα παιδιά των Τζένσι αιωρούνταν λουσμένα από μια απαλή γαλάζια ανταύγεια, και ακριβώς πάνω από τις πύλες της πόλης μπορούσε να διακρίνει κανείς δυο μορφές να δουλεύουν. Λίγο μετά, έρριξαν κάτι προς τα έξω, ένα σκοινί ξετυλίχτηκε, κι άλλη μια μικρή σκιά συσπάστηκε και ταλαντεύτηκε πάνω στο τείχος. «Γιατί;» είπε η Ράιθερ με μια ψυχρή φωνή, παρακολουθόντας το θέαμα.

Ο νε Κρολ κάθε άλλο παρά ψύχραιμος ήταν. «Οι Τζένσι προσπάθησαν να υπερασπιστούν μια από τις πυραμίδες τους. Δόρατα, μαχαίρια και πέτρες ενάντια στους Χαλύβδινους Άγγελους με λέιζερ και ηχοβόλα. Παρ' όλα αυτά, τους αιφνιδίασαν και κατάφεραν να σκοτώσουν έναν άνδρα. Ο Πρόκτορας ανήγγειλε πως κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να ξανασυμβεί». Έφτυσε. «Καθάρματα. Τα παιδιά τους εμπιστεύονται, βλέπεις».

«Ενδιαφέρον», είπε η Ράιθερ.

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα;» ρώτησε ο νε Κρολ, εκνευρισμένα. «Έχεις το σκάφος

σου και το πλήρωμά σου. Οι Τζένσι χρειάζονται έναν προστάτη, Τζάνις. Είναι εντελώς ανυπεράσπιστοι απέναντι τους Άγγελους».

«Το πλήρωμά μου αποτελείται από τέσσερις άνδρες», είπε η Ράιθερ στον ίδιο τόνο. «Άντε να έχουμε και τέσσερα κυνηγετικά λέιζερ». Αυτή ήταν η μόνη απάντηση που έδωσε.

Ο νε Κρολ την κοίταξε ανήμπορα. «*Τίποτα;*

«Αύριο, ίσως ο Πρόκτορας μας καλέσει. Σίγουρα θα πρέπει να είδε τα Φώτα να κατεβαίνουν. Ίσως οι Άγγελοι να θέλουν να εμπορευτούν». Κοίταξε πάλι την κοιλάδα. «Έλα, Άρικ. Πρέπει να γυρίσουμε στη βάση σου. Έχουμε να φορτώσουμε τα εμπορεύματα».

Ο Γουάιατ, ο Πρόκτορας των Παιδιών του Μπάκαλον πάνω στον κόσμο του Κόρλος, ήταν ψηλός, κοκκινωπός και λιπόσαρκος, και οι μυς του διακρίνονταν καθαρά πάνω στα γυμνά μπράτσα του. Τα κατάμαυρα μαλλιά του ήταν κομμένα πολύ κοντά και το παράστημά του ήταν υπεροπτικό και άκαμπτο. Όπως όλοι οι Χαλύβδινοι Άγγελοι, φορούσε μια στολή παραλλαγής (που εκείνη τη στιγμή είχε ένα χλωμό καφέ χρώμα αφού στεκόταν καταμεσήμερο στην άκρη του μικρού προχειροφτιαγμένου κοσμοδρόμιου), μια ζώνη από μεταλλικές ίνες πάνω στην οποία ήταν περασμένα ένα λέιζερ, μια συσκευή επικοινωνίας, ένα ηχοβόλο και ένας κολλαριστός κόκκινος γιακάς. Το μικροσκοπικό αγαλματίδιο που κρεμόταν από

μια αλυσσίδα γύρω από το λαιμό του, ήταν το μόνο σύμβολο του αξιώματός του. Παρίστανε το χλωμό παιδί, τον Μπάκαλον, γυμνό και αθώο στην όψη, αλλά με ένα μεγάλο μαύρο σπαθί στο μικρό του χέρι.

Τέσσερις άλλοι Άγγελοι στέκονταν πίσω του! Δυο άντρες και δυο γυναίκες, όλοι ντυμένοι πανομοιότυπα. Τα πρόσωπά τους έμοιαζαν σχεδόν όσο και οι στολές τους. Τα μαλλιά ήταν κομμένα πολύ κοντά, είτε ήταν κόκκινα, είτε ξανθά ή καστανά, τα μάτια τους παγερά, ξύπνια και κάπως φανατισμένα, τα σώματα σκληρά και γυμνασμένα. Είχαν όλοι φουσκωμένο το στήθος και μέσα την κοιλιά, στη στάση που φαινόταν να χαρακτηρίζει όλα τα μέλη του στρατιωτικού - θρησκευτικού τους τάγματος. Ο νε Κρόλ, που ήταν κοντόχοντρος και πλαδαρός αντιπαθούσε κάθε τι που είχε σχέση με τους Άγγελους.

Ο Πρόκτορας Γουάιατ είχε φτάσει λίγο μετά το ξημέρωμα, στέλνοντας έναν από την ομάδα του να χτυπήσει την πόρτα της μικρής γκρίζας προκατασκευασμένης φούσκας που αποτελούσε τον εμπορικό σταθμό αλλά και το σπίτι του νε Κρολ. Νυσταγμένος και εξοργισμένος, αλλά με μια επιφυλακτική ευγένεια, ο έμπορος σηκώθηκε για να ανοίξει στους Άγγελους και μετά τους είχε συνοδεύσει στο κέντρο του κοσμοδρόμιου, εκεί όπου το διαστημόπλοιο *Τα Φώτα του Τζολοστάρ* ήταν καθισμένο πάνω σε τρία μεταλλικά πόδια, μοιάζοντας με μια τεράστια, σημαδεμένη μεταλλική νεροσταγόνα.

Όλες οι πόρτες των αμπαριών ήταν σφραγισμένες. Το πλήρωμα της Ράιθερ είχε περάσει σχεδόν όλο το απόγευμα ξεφορτώνοντας τα εμπορεύματα του νε Κρολ και αντικαθιστώντας τα μέσα στο αμπάρι του σκάφους με κιβώτια γεμάτα με τεχνοτροπήματα των Τζένσι που ίσως να έπιαναν καλή τιμή σε συλλέκτες εξωγήινων έργων τέχνης. Δεν μπορούσαν, βέβαια, να ξέρουν, μέχρι που κάποιος ειδικός να τα εξετάσει. Η Ράιθερ είχε αφήσει τον νε Κρολ πάνω στον πλανήτη μόλις έναν χρόνο πριν και αυτή ήταν η πρώτη παρτίδα.

«Είμαι ανεξάρτητη επιχειρηματίας και ο Άρικ είναι ο εμπορικος μου πράκτορας πάνω σε αυτόν τον κόσμο», είπε η Ράιθερ στον Πρόκτορα, όταν συναντήθηκαν στην άκρη του κοσμοδρόμιου. «Ό,τι έχεις να προτείνεις, πρότεινέ το σε αυτόν».

«Κατάλαβα...» είπε ο Πρόκτορας Γουάιατ. Κρατούσε ακόμα στα χέρια τον κατάλογο των αγαθών που οι Άγγελοι ήθελαν από την Ράιθερ να τους φέρει, κυρίως από τις βιομηχανικές αποικίες της Άβαλον και του Τζαμισόν. «Μα ο νε Κρολ δεν θέλει συνδιαλλαγές μαζί μας».

Η Ράιθερ τον κοίταξε έκπληκτη.

«Έχω πολύ σοβαρούς λόγους», είπε ο νε Κρολ. «Εμπορεύομαι με τους Τζένσι κι εσείς τους σφάζετε».

Ο Πρόκτορας είχε μιλήσει συχνά στον νε Κρολ από τότε που οι Χαλύβδινοι Άγγελοι είχαν ιδρύσει την πόλη - αποικία τους, μερικούς μήνες πριν, αλλά όλες οι συζητήσεις κατέληγαν σε διαφωνίες. Τώρα, έδειξε να τον αγνοεί. «Τα μέτρα που πήραμε ήταν απαραίτητα», είπε ο Γουάιατ στην Ράιθερ. «Όταν ένα ζώο σκοτώνει έναν άνθρωπο, το ζώο πρέπει να τιμωρείται και τα άλλα ζώα να βλέπουν και να μαθαίνουν, έτσι ώστε να γνωρίζουν πως ο Άνθρωπος, το σπέρμα της Γης και παιδί του Μπάκαλον, είναι ο άρχοντας και κύριός τους».

Ο νε Κρολ ρουθούνισε εκνευρισμένα. «Οι Τζένσι δεν είναι ζώα, Πρόκτορα. Είναι νοήμονα όντα με τη δική τους θρησκεία, τέχνη, παράδοση και...»

Ο Γουάιατ τον κοίταξε περιφρονητικά. «Δεν έχουν ψυχή. Μόνο τα παιδιά του Μπάκαλον έχουν ψυχές, μόνο το σπέρμα της Γης. Το λίγο μυαλό που έχουν, ίσως να απασχολεί εσένα και αυτά. Δεν παύουν, όμως, να είναι άψυχα κτήνη».

«Ο Άρικ μου έδειξε τις πυραμίδες λατρείας που κατασκευάζουν», είπε η Ράιθερ. «Πλάσματα που κτίζουν τέτοια μέρη λατρείας σίγουρα πρέπει να έχουν και ψυχή».

Ο Πρόκτορας έσεισε το κεφάλι. «Κάνεις μεγάλο λάθος. Είναι ολοκάθαρα γραμμένο στο Ιερό Βιβλίο. Μονάχα εμείς, το σπέρμα της Γης, είμαστε τα αληθινά παιδιά του Μπάκαλον. Όλα τα άλλα είναι ζώα, κι εμείς πρέπει

να κυριαρχήσουμε επάνω τους στο όνομα του Μπάκαλον».

«Τότε, φοβάμαι πως θα πρέπει να πετύχεις αυτήν την κυριαρχία χωρίς τη βοήθεια των *Φώτων του Τζόλοσταρ*. Και σε πληροφορώ, Πρόκτορα, πως θεωρώ τις ενέργειές σου πολύ προκλητικές και σκοπεύω να σε αναφέρω αμέσως μόλις φτάσουμε στον Τζαμισόν».

«Δεν περίμενα και τίποτε άλλο», είπε ο Γουάιατ. «Ίσως την επόμενη χρονιά να φλέγεσαι κι εσύ από αγάπη για τον Μπάκαλον και τότε να τα ξανασυζητήσουμε. Μέχρι τότε, ο κόσμος του Κόρλος θα συνεχίσει να υπάρχει».

«Τι θα ωφελήσει να τους αναφέρεις;» ρώτησε πικραμένα ο νε Κρόλ μόλις οι Άγγελοι έφυγαν.

«Τίποτα.», απάντησε η Ράιθερ, κοιτάζοντας προς τη μεριά του δάσους. Ο άνεμος σήκωνε σκόνη γύρω της και οι ώμοι της είχαν καμπουριάσει σαν να ήταν πολύ κουρασμένη. «Οι κάτοικοι του Τζαμισόν δεν πρόκειται να ενδιαφερθούν, αλλά ακόμα κι αν ενδιαφέρονταν, τι θα μπορούσαν να κάνουν;»

Ο νε Κρολ θυμήθηκε το βαρύ κοκκινόδετο βιβλίο που ο Γουάιατ του είχε δώσει μήνες πριν. «Και ο Μπάκαλον, το χλωμό παιδί, έφτιαξε τα παιδιά του από ατσάλι», απήγγειλε, «γιατί τα αστέρια θα τσάκιζαν όσους είχαν πιο μαλακή σάρκα. Στο χέρι του κάθε νεόπλαστου παιδιού έβαλε ένα σφυρηλατημένο σπαθί, λέγοντας! «Αυτή είναι η Αλήθεια και η Οδός!».

Έφτυσε κάτω αηδιασμένος. «Αυτό είναι το δόγμα τους. Και λες πως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα;»

Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο. «Θα σου αφήσω δύο λέιζερ. Μέσα στο χρόνο που θα έρθει, κοίτα να μάθεις τους Τζένσι πώς να τα χειρίζονται. Μου φαίνεται πως ξέρω τι είδους εμπορεύματα θα σου φέρνω από εδώ και πέρα».

Οι Τζένσι ζούσαν σε μικρές φυλές των είκοσι έως τριάντα ατόμων που η κάθε μια χωριζόταν σε ενήλικες και παιδιά και είχε το δικό της δάσος και τη δική της πυραμίδα λατρείας. Δεν έκτιζαν σπίτια, αλλά κοιμόνταν κουλουριασμένοι μέσα σε κουφάλες γύρω από την πυραμίδα τους. Για φαγητό, έπαιρναν ό,τι τους πρόσφερε η φύση! Ζουμερά σκουρόχρωμα φρούτα φύτρωναν παντού, κι υπήρχαν ακόμα τρεις ποικιλίες φαγώσιμων μούρων, ένα παραισθησιογόνο φύλλωμα και μια μαλακή κίτρινη ρίζα που οι Τζένσι έσκαβαν για να την βγάλουν. Ο νε Κρολ ήξερε πως ήταν και κυνηγοί, αν και έβγαιναν πολύ σπάνια για κυνήγι. Μια φυλή μπορεί να ζούσε μήνες χωρίς κρέας, ενώ τα καφετιά θαμνογούρουνα πολλαπλασιάζονταν γύρω τους, σκάβοντας για ρίζες και παίζοντας με τα παιδιά. Ύστερα, ξαφνικά, όταν ο πληθυσμός των θαμνογούρουνων έφτανε σε κάποιο κρίσιμο σημείο αύξησης, οι ακοντιστές των Τζένσι περνούσαν ήρεμα ανάμεσά

τους, σκότωναν τα δύο στα τρία και την βδομάδα εκείνη μεγάλες σούβλες γύριζαν κοντά στην πυραμίδα κάθε βράδυ. Παρόμοιες συνήθειες υπήρχαν και με τα λευκά δεντροσκούληκα που μερικές φορές σκέπαζαν τα οπωροφόρα δέντρα, μέχρι που οι Τζένσι τα μάζευαν για σούπα και με τους ψευδοπίθηκους που ζούσαν στα ψηλότερα κλαδιά.

Απ' όσο ήξερε ο νε Κρολ, μέσα στα δάση των Τζένσι δεν ζούσαν αρπακτικά ζώα. Τους πρώτους μήνες του στον πλανήτη, είχε πάντα μαζί του ένα μακρύ ενεργειακό μαχαίρι και ένα λέιζερ καθώς πήγαινε από πυραμίδα σε πυραμίδα για να εγκαθιδρύσει το εμπόριό του. Δεν είχε, όμως, ποτέ συναντήσει κάτι έστω και ελάχιστα εχθρικό, και τώρα το μαχαίρι του ήταν χαλασμένο και παραπεταμένο στην κουζίνα του ενώ το λέιζερ το είχε χάσει προ καιρού.

Την επόμενη της αναχώρησης των Φώτων *του Τζολοστάρ*, ο νε Κρολ ξαναπήγε οπλισμένος στο δάσος, με ένα από τα κυνηγετικά λέιζερ της Ράιθερ ριγμένο στον ώμο του.

Λιγότερο από δυο χιλιόμετρα απόσταση από τη βάση του, ο νε Κρολ ανακάλυψε τον καταυλισμό των Τζένσι που ονόμαζε «ο λαός του καταρράκτη». Ζούσαν στην πλαγιά ενός πυκνά δασωμένου λόφου, όπου κυλούσε ένα ποτάμι ασπρογάλαζο νερό. Αναπηδούσε, χωριζόταν και ενωνόταν ξανά και ξανά, έτσι που ολόκληρη η πλαγιά έμοιαζε με έναν περίπλοκο λαμπερό ιστό από καταρράχτες, ρηχές λι-

μνούλες και πίδακες αφρών. Η πυραμίδα λατρείας της φυλής βρισκόταν στην πιο χαμηλή λιμνούλα, πάνω σε μια επίπεδη γκρίζα πέτρα στη μέση του νερού. Ήταν ψηλότερη από τους περισσότερους Τζένσι, φτάνοντας μέχρι το λαιμό του νε Κρολ, και φαινόταν απίστευτα βαριά, συμπαγής και αμετακίνητη, ένας τρίπλευρος όγκος από σκούρο κόκκινο.

Ο νε Κρολ δεν ξεγελιόταν. Είχε δει κι άλλες πυραμίδες να γίνονται κομμάτια από τα λέιζερ των Χαλύβδινων Αγγέλων και να διαλύονται από τα εκρηκτικά τους. Όποια δύναμη και να 'χαν οι πυραμίδες σύμφωνα με τους μύθους των Τζένσι, όποια μυστήρια και να κρύβονταν πίσω από την προέλευσή τους, δεν ήταν αρκετά για να σταματήσουν τα σπαθιά του Μπάκαλον.

Το ξέφωτο γύρω από την λιμνούλα της πυραμίδας ήταν λουσμένο στο ηλιόφωτο, καθώς ο νε Κρολ έμπαινε μέσα του, και το ψηλό χορτάρι λικνιζόταν στο ελαφρύ αεράκι, αλλά οι περισσότεροι της φυλής έλλειπαν. Ίσως να βρίσκονταν στα δέντρα, παίζοντας, ζευγαρώνοντας και ψάχνοντας για φρούτα, ή πάλι να τριγυρνούσαν στο δάσος πάνω στο λόφο. Ο έμπορος βρήκε μονάχα μερικά μικρά παιδιά καβάλα σε ένα θαμνογούρουνο. Κάθισε να περιμένει σε ένα σημείο που χτυπούσε ο ήλιος.

Λίγο αργότερα, ο γέρο - ομιλητής ήρθε και κάθισε δίπλα στον νε Κρολ. Ήταν ένας μικροσκοπικός ζαρωμένος Τζένσι, με λίγες μόνο

τούφες γκριζόλευκης γούνας επάνω του για να κρύβουν το ρυτιδιασμένο του δέρμα. Ήταν φαφούτης και αδύναμος, αλλά τα μάτια του, τεράστια, χρυσά και δίχως κόρες, όπως και κάθε Τζένσι, ήταν ακόμα ζωντανά και ζωηρά. Ήταν ο ομιλητής του λαού του καταρράχτη, εκείνος που είχε την πιο στενή επικοινωνία με την πυραμίδα της λατρείας. Κάθε φυλή είχε τον δικό της ομιλητή.

«Έχω κάτι καινούργιο να ανταλλάξω», είπε ο νε Κρολ στην απαλή, συρτή γλώσσα των Τζένσι. Την είχε μάθει στο Άβαλον, πριν έρθει στον πλανήτη. Ο Τόμας Τσουνγκ, ο θρυλικός Αβαλόνιος γλωσσολόγος, την είχε αναλύσει αιώνες πριν, όταν η Κληρονομική Επιθεώρηση είχε εξερευνήσει αυτόν τον κόσμο. Κανείς άλλος άνθρωπος δεν είχε επισκεφθεί τους Τζένσι από τότε, αλλά οι χάρτες της Επιθεώρησης και η γλωσσική ανάλυση του Τσουνγκ έμεναν ζωντανές στους υπολογιστές του Ινστιτούτου για την Μελέτη της Εξω - Ανθρώπινης Διάνοιας.

«Σου σκαλίσαμε κι άλλα αγαλματάκια», είπε ο γέρο - ομιλητής. «Εσύ τι μας έφερες; Αλάτι;»

Ο νε Κρολ άνοιξε το σακκίδιό του, έβγαλε από μέσα ένα τετραγωνισμένο κομμάτι αλατιού και το ακούμπησε μπροστά στο γέρο. «Αλάτι», είπε. «Και άλλα πράγματα». Έδειξε το κυνηγετικό λέιζερ στον Τζένσι.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο γέρος.

«Ξέρεις τους Χαλύβδινους Άγγελους;» του είπε ο νε Κρολ.

Ο άλλος ένευσε (μια κίνηση που του είχε μάθει ο νε Κρολ). «Οι θεοστέρητοι που ξέφυγαν από τη νεκρή κοιλάδα μας μίλησαν για αυτούς. Είναι εκείνοι που κάνουν τους θεούς να σωπαίνουν, οι καταστροφείς των πυραμίδων».

«Οι Χαλύβδινοι Άγγελοι έσπασαν τις πυραμίδες σας με ένα εργαλείο σαν κι αυτό», είπε ο νε Κρολ. «Σας το ανταλλάσω με τα γλυπτά σας».

Ο γέρος έμεινε εντελώς ακίνητος. «Μα εμείς δεν θέλουμε να καταστρέψουμε πυραμίδες».

«Αυτό το εργαλείο χρησιμεύει και για άλλα πράγματα», είπε ο νε Κρολ. «Σε λίγο καιρό, οι Χαλύβδινοι Άγγελοι μπορεί να έρθουν εδώ και να χαλάσουν και τη δική σας πυραμίδα. Αν μέχρι τότε έχετε εργαλεία σαν κι αυτό, θα μπορέσετε να τους σταματήσετε. Ο λαός της πυραμίδας του πέτρινου δαχτυλιδιού προσπάθησε να τους σταματήσει με ακόντια και μαχαίρια, και τώρα έχουν σκορπίσει και τα παιδιά τους κρέμονται νεκρά από τα τείχη της Πόλης των Χαλύβδινων Άγγελών. Άλλες, πάλι, φυλές δεν αντιστάθηκαν, αλλά κατάντησαν κι αυτές θεοστέρητες και άκληρες. Θα έρθει καιρός που ο λαός του καταρράχτη θα χρειαστεί αυτό το εργαλείο, γέρο - ομιλητή».

Ο Τζένσι σήκωσε το λέιζερ και το πασπάτεψε με τα μικρά ζαρωμένα χέρια του γεμάτος

περιέργεια. «Πρέπει να προσευχηθούμε για καθοδήγηση», είπε τελικά. «Μείνε, Άρικ. Θα σου απαντήσουμε απόψε, όταν οι θεοί μας μιλήσουν. Μέχρι τότε, ας εμπορευτούμε». Σηκώθηκε απότομα, έρριξε ένα γρήγορο βλέμμα στην πυραμίδα και μετά χάθηκε μέσα στο δάσος, κρατώντας ακόμα το λέιζερ.

Ο νε Κρολ αναστέναξε. Θα έπρεπε να περιμένει πολλή ώρα. Οι συνάξεις για την προσευχή ποτέ δεν γίνονταν πριν το ηλιοβασίλεμμα. Πήγε μέχρι την άκρη της λιμνούλας, έλυσε τις βαριές μπότες του και βούτηξε τα ιδρωμένα πόδια του μέσα στο παγωμένο της νερό.

Όταν σήκωσε το βλέμμα, ο πρώτος ξυλογλύπτης είχε φτάσει. Ήταν μια λιγερή νεαρή θηλυκιά, με ένα ίχνος ανοιχτού καστανού στο τρίχωμά της. Αμίλητη (ήταν όλοι τους αμίλητοι μπροστά στον νε Κρολ, εκτός από τον ομιλητή) του πρόσφερε το έργο της.

Ήταν ένα αγαλματάκι όχι μεγαλύτερο από τη γροθιά του και παρίστανε μια θεά της γονιμότητας με μεγάλα στήθη, καμωμένη από το αρωματικό γαλαζωπό ξύλο ενός καρποφόρου δέντρου. Ήταν καθισμένη σταυροπόδι πάνω σε μια τριγωνική βάση και τρεις λεπτές σκλήθρες από κόκκαλο υψώνονταν από κάθε γωνιά του τριγώνου για να ενωθούν πάνω από το κεφάλι της σε μια μικρή πήλινη σφαίρα.

Ο νε Κρολ πήρε το γλυπτό, το περιεργάστηκε και μετά ένευσε τη συγκατάθεσή του. Η Τζένσι χαμογέλασε και εξαφανίστηκε, παίρ-

νοντας μαζί της το κομμάτι του αλατιού. Πολλή ώρα αφ' ότου είχε φύγει, ο νε Κρολ συνέχιζε να θαυμάζει το απόκτημά του. Ήταν έμπορος όλη του τη ζωή. Είχε περάσει δέκα χρόνια ανάμεσα στους πλοκαμοπρόσωπους γεσθοειδείς του Άαθ και τέσσερα με τους κοκκαλιάρηδες Φίντι, κάνοντας τον γύρο μισής ντουζίνας πλανητών με πολιτισμούς λίθινης εποχής που κάποτε ήταν υπόδουλοι της διαλυμένης Αυτοκρατορίας του Χράγκαν. Πουθενά, όμως, δεν είχε βρει καλλιτέχνες σαν τους Τζένσι. Δεν ήταν η πρώτη φορά που αναρωτήθηκε γιατί ποτέ ο Τσουνγκ και η ερευνητική αποστολή δεν είχαν αναφέρει για τα ξυλόγλυπτα των ιθαγενών. Πάντως, από μια άποψη χαιρόταν που δεν το είχαν κάνει, γιατί ήταν σίγουρος πως μόλις οι μεταπράτες έβλεπαν τα κιβώτια με τους ξύλινους θεούς που είχε δώσει στη Ράιθερ, ο κόσμος αυτός θα πλημμύριζε εμπόρους. Ο ίδιος είχε σταλεί στον πλανήτη εντελώς δοκιμαστικά, μήπως και βρει κάποιο βοτάνι, φάρμακο ή ποτό των Τζένσι που να μπορεί να διακινηθεί στην διαστρική αγορά. Αντί για όλα αυτά, εκείνος είχε βρει την τέχνη, σαν μιαν απάντηση στις προσευχές του.

Κι άλλοι Τζένσι τον πλησίασαν, καθώς το πρωινό γινόταν μεσημέρι και το μεσημέρι σούρουπο, ακουμπώντας τα έργα τους μπροστά του. Εξέταζε το κάθε κομμάτι προσεκτικά, παίρνοντας μερικά και απορρίπτοντας κάποια άλλα, πληρώνοντας για όσα κρατούσε με αλάτι. Πριν σκοτεινιάσει εντελώς, ένας μικρός σωρός από τεχνοτροπήματα βρισκόταν δίπλα στο δεξί του χέρι! Ένα ταιριαστό ζευγάρι από πέτρινα μαχαίρια, ένα γκρίζο σάβανο, υφασμένο από το τρίχωμα ενός ηλικιωμένου Τζένσι και καμωμένο από τη χήρα και τους φίλους του (με το πρόσωπό του κεντημένο επάνω του με τις μεταξένιες χρυσωπές τρίχες ενός ψευδοπίθηκου), ένα κοκκάλινο ακόντιο με σκαλισμένα επάνω του σύμβολα που θύμιζαν στον νε Κρολ τους ρούνους της Αρχαίας Γης, και αγάλματα. Τα αγάλματα ήταν πάντα τα αγαπημένα του. Συχνά, η εξωγήινη τέχνη ήταν εντελώς ακατανόητη για τα ανθρώπινα δεδομένα, αλλά τα έργα των Τζένσι πάντα άγγιζαν κάποιες συναισθηματικές χορδές μέσα του. Οι θεοί που σκάλιζαν καθιστούς σε κοκκάλινες πυραμίδες είχαν πρόσωπα Τζένσι, αλλά ταυτόχρονα ήταν και αρχέτυπα ανθρώπινοι! Αυστηροί θεοί του πολέμου, πλάσματα που έμοιαζαν περίεργα με σάτυρους, θεές γονιμότητας, όπως αυτήν που είχε αγοράσει, σχεδόν ανθρώπινοι πολεμιστές και νύμφες. Συχνά ο νε Κρολ ευχόταν να είχε ειδικές γνώσεις εξωγήινης ανθρωπολογίας και να γράψει ένα βιβλίο για την παγκοσμιότητα των μύθων. Το βέβαιο ήταν πως οι Τζένσι είχαν μια πολύ πλούσια μυθολογία, αν και οι ομιλητές ποτέ δεν αναφέρονταν σε αυτήν. Ίσως να μην λάτρευαν πια τους παλιούς θεούς, αλλά σίγουρα τους θυμόνταν.

Όταν πια η Καρδιά του Μπάκαλον έπεσε πίσω από τα βουνό και οι τελευταίες κόκκινες ακτίνες της έπαψαν να περνούν ανάμεσα στα δέντρα, ο νε Κρολ είχε μαζέψει όσα μπορούσε να κουβαλήσει και το αλάτι του είχε σχεδόν τελειώσει. Έδεσε ξανά τις μπότες του, συσκεύασε τα αποκτήματά του με μεγάλη προσοχή και κάθισε υπομονετικά δίπλα στη λιμνούλα για να περιμένει. Ένας ένας, τα μέλη της φυλής μαζεύτηκαν γύρω του. Τελικά, επέστρεψε και ο γέρος ομιλητής.

Άρχισαν οι προσευχές.

Ο γέρο - ομιλητής, με το λέιζερ ακόμα στο χέρι, μπήκε προσεκτικά στα σκοτεινά νερά και τελικά κάθισε ανακούρκουδα δίπλα στον μαύρο όγκο της πυραμίδας. Οι άλλοι, ενήλικες και παιδιά, κάπου σαράντα άτομα, διάλεξαν σημεία στο χορτάρι κοντά στις όχθες, πίσω από τον νε Κρολ και γύρω του. Όπως κι εκείνος, κοιτούσαν την πυραμίδα και τον ομιλητή να διαγράφονται καθαρά στο φως του μεγάλου Αφηνοφεγγαριού που μόλις είχε ανατείλει. Αφήνοντας το λέιζερ πάνω στην πέτρα, ο γέρος πίεσε τις παλάμες του πάνω στη μια πλευρά της πυραμίδας και το σώμα του φάνηκε να κοκκαλώνει, ενώ όλοι οι υπόλοιποι Τζένσι έμειναν ακίνητοι και αμίλητοι.

Ο νε Κρολ κουνήθηκε λίγο από τη θέση του και προσπάθησε να πνίξει ένα χασμουρητό. Δεν ήταν η πρώτη φορά που παρευρισκόταν σε μια τελετουργική προσευχή, και γνώριζε

τη διαδικασία. Τον περίμενε τουλάχιστον μια ώρα ανίας. Οι Τζένσι προσεύχονταν σιωπηλά, κι έτσι δεν άκουγε τίποτε άλλο εκτός από τις αργές τους ανάσες και δεν έβλεπε τίποτε άλλο εκτός από σαράντα ανέκφραστα πρόσωπα. Αναστενάζοντας, ο έμπορος προσπάθησε να χαλαρώσει, κλείνοντας τα μάτια και εστιάζοντας την προσοχή του στο μαλακό χορτάρι από κάτω του και το ζεστό αεράκι που του ανάδευε τα μαλλιά. Σκέφτηκε πως σ' αυτό το μέρος μπορούσε να βρει λίγη γαλήνη. Αναρωτήθηκε πόσο ακόμα θα κρατούσε αυτό, έτσι κι οι Χαλύβδινοι Άγγελοι αποφάσιζαν να αφήσουν την κοιλάδα τους...

Η ώρα πέρασε, αλλά ο νε Κρολ μέσα στην περισυλλογή του ούτε που κατάλαβε πώς κύλησε ο χρόνος, μέχρι που ξαφνικά άκουσε θροΐσματα και ψίθυρους γύρω του, καθώς ο λαός του καταρράκτη σηκώθηκε και επέστρεψε στο δάσος. Ο γέρος ομιλητής ήρθε μπροστά του και άφησε το λέιζερ στα πόδια του.

«Όχι», είπε απλά.

Ο νε Κρολ ξαφνιάστηκε. «Τί; Μα *πρέπει*! Άσε με να σου δείξω τι μπορείς να κάνεις...»

«Είδα ένα όραμα, Άρικ. Μου το έστειλε ο θεός. Μου έδειξε πως αυτό το πράγμα δεν είναι καλό και δεν πρέπει να το δεχτούμε».

«Ομιλητή, οι Χαλύβδινοι Άγγελοι θα έρθουν, και τότε...»

«Αν έρθουν, θα τους μιλήσει ο θεός μας», είπε ο γέροντας των Τζένσι με τη συρτή φωνή

του. Τα λόγια του δεν σήκωναν αντίρρηση και τα τεράστια μάτια του είχαν ήδη πάρει την απόφασή τους.

«Για την τροφή μας ευχαριστούμε τους εαυτούς μας και κανέναν άλλο. Είναι δική μας επειδή κοπιάσαμε και πολεμήσαμε για να την αποκτήσουμε, δική μας σύμφωνα με το μόνο δίκιο που υπάρχει! Το δίκιο του δυνατού. Μα γι' αυτήν τη δύναμη — τη δύναμη στα μπράτσα μας, το ατσάλι των σπαθιών μας και της φλόγας της καρδιάς μας — γι' αυτά ευχαριστούμε τον Μπάκαλον, το χλωμό παιδί, που μας έδωσε τη ζωή και μας έμαθε πως να την κρατάμε».

Ο Πρόκτορας στεκόταν ολόρθος στο κεντρικό από τα πέντε μακριά ξύλινα τραπέζια που απλώνονταν κατά μήκος της μεγάλης τραπεζαρίας, απαγγέλοντας κάθε λέξη της προσευχής με σοβαρότητα και αξιοπρέπεια. Τα μεγάλα και γεμάτα φλέβες χέρια του ήταν κολλημένα μαζί καθώς μιλούσε, έχοντας ανάμεσά τους τη λεπίδα του ανεστραμμένου του σπαθιού. Ο αμυδρός φωτισμός έκανε τη στολή του να μοιάζει σχεδόν μαύρη. Γύρω του, οι Χαλύβδινοι Άγγελοι στέκονταν προσοχή, με το φαγητό ανέγγιχτο μπροστά τους! Αχνιστά κομμάτια από κρέας θαμνόχοιρου, μαύρο ψωμί και γαβάθες με τραγανιστό πράσινο νερόχορτο. Τα παιδιά κάτω από την ηλικία στράτευσης των δέκα ετών, φορώντας κατάλευκα

ρούχα και τις πανταχού παρούσες ζώνες από διχτυωτό ατσάλι, γέμιζαν τα δυο εξωτερικά τραπέζια, κάτω από τα μακρόστενα παράθυρα. Μερικά που μόλις κατάφερναν να σταθούν στα πόδια τους, προσπαθούσαν να μείνουν ακίνητα κάτω από τα αυστηρά βλέμματα των εννιάχρονων οικογονιών, με τα κοντά λεπτά ρόπαλα πειθαρχίας περασμένα στις ζώνες τους. Στα δυο ενδιάμεσα τραπέζια, καθόταν η πολεμική αδελφότητα, άνδρες και γυναίκες εναλλάξ. Ηλιοκαμμένοι βετεράνοι στέκονταν δίπλα σε δεκάχρονους που μόλις είχαν περάσει από τους κοιτώνες των παιδιών στο στρατώνα. Όλοι φορούσαν την ίδια στολή παραλλαγής όπως κι ο Γουάιατ, αν και χωρίς το κολλάρο του, και μερικοί είχαν επάνω τους κουμπιά που έδειχναν το βαθμό τους. Στο κεντρικό τραπέζι, που είχε λιγότερο από το μισό μήκος των υπόλοιπων, ήταν μαζεμένοι οι αρχηγοί των Χαλύβδινων Άγγελων! Οι μητέρες και οι πατέρες των ουλαμών, οι δάσκαλοι των όπλων, οι θεραπευτές, οι τέσσερις επίσκοποι μάχης, όλοι τους με τα ψηλά κόκκινα κολλάρα γύρω από το λαιμό. Στο κέντρο όλων, ήταν ο Πρόκτορας.

«Ας φάμε», είπε ο Γουάιατ τελικά. Το σπαθί του πέρασε πάνω από το τραπέζι σφυρίζοντας στην κίνηση της ευλογίας, και μετά κάθισε μπροστά στο πιάτο του. Ο Πρόκτορας, όπως και όλοι οι άλλοι, είχε σταθεί στην ουρά για να πάρει το δίσκο του από το μαγειρείο,

και οι μερίδες του δεν ήταν μεγαλύτερες από οποιουδήποτε άλλου μέλους της αδελφότητας.

Ακολούθησε ο θόρυβος από μαχαιροπήρουνα και κάπου κάπου ο κρότος ενός πιάτου ή ο ξερός θόρυβος ενός ραβδιού πειθαρχίας πάνω στο σώμα, καθώς ένας οικογονιός τιμωρούσε κάποια παρατυπία ενός από τους μικρούς για τους οποίους ήταν υπεύθυνος. Πέρα από αυτά, μέσα στην αίθουσα επικρατούσε σιωπή. Οι Χαλύβδινοι Άγγελοι δεν μιλούσαν την ώρα του φαγητού, αλλά προσπαθούσαν να αυτοσυγκεντρωθούν και να διδαχθούν από τα μαθήματα εκείνης της ημέρας καθώς έτρωγαν το λιτό τους δείπνο.

Στη συνέχεια τα παιδιά, ακόμα αμίλητα, οδηγήθηκαν έξω από την αίθουσα και πίσω στους κοιτώνες τους. Η πολεμική αδελφότητα ακολούθησε, μερικοί κατευθυνόμενοι προς το παρεκκλήσι, οι περισσότεροι προς το στρατώνα και μερικοί προς τα τείχη όπου είχαν σκοπιά. Οι φρουροί που θα αντικαθιστούσαν θα έβρισκαν ζεστό φαγητό να τους περιμένει στην κουζίνα.

Οι αξιωματικοί παρέμειναν, και αφού τα πιάτα απομακρύνθηκαν, το δείπνο μετατράπηκε σε στρατιωτικό συμβούλιο.

«Ανάπαυση», είπε ο Γουάιατ, αλλά οι μορφές κατά μήκος του τραπεζιού χαλάρωσαν ελάχιστα ή καθόλου. Η χαλάρωση ήταν πια γι' αυτούς κάτι το ξένο. Ο Πρόκτορας κάρφωσε

τα μάτια του σε μία από αυτές. «Ντάλις», είπε, «έχεις έτοιμη την αναφορά που σου ζήτησα;»

Η Επίσκοπος Μάχης Ντάλις ένευσε. Ήταν μια μεσόκοπη μυώδης γυναίκα με ένα σκούρο καφετί δέρμα. Στο κολλάρο της υπήρχε ένα μικρό ατσάλινο σύμβολο που σήμαινε πως ανήκε στις Υπηρεσίες Ηλεκτρονικών Υπολογιστών. «Ναι, Πρόκτορα», είπε με μια σκληρή και αταλάντευτη φωνή. «Ο Τζαμισόν είναι μια αποικία τέταρτης γενεάς, που οι άποικοί της προέρχονται κυρίως από τον Παλιό Ποσειδώνα. Ο πλανήτης έχει μια μεγάλη ήπειρο, σχεδόν εξ' ολοκλήρου ανεξερεύνητη, και περισσότερα από δώδεκα χιλιάδες νησιά διάφορων μεγεθών. Ο ανθρώπινος πληθυσμός είναι συγκεντρωμένος σε αυτά τα νησιά και ζει από την καλλιέργεια της γης, το ψάρεμα και τη βαριά βιομηχανία. Οι ωκεανοί είναι πλούσιοι σε τροφές και μέταλλα. Ο συνολικός πληθυσμός είναι περίπου εβδομήντα εννιά εκατομμύρια. Υπάρχουν δυο μεγάλες πόλεις που διαθέτουν και οι δύο κοσμοδρόμια! Το Τζαμισόν και το Τζολοστάρ». Έριξε μια ματιά στο έντυπο του εκτυπωτή που είχε στα χέρια της. «Ο Τζαμισόν δεν είχε καν χαρτογραφηθεί κατά τη διάρκεια του Διπλού Πολέμου. Δεν έχει ποτέ γνωρίσει στρατιωτική δράση, και οι μόνες ένοπλες δυνάμεις πάνω στον πλανήτη είναι αυτές της αστυνομίας. Δεν διαθέτει πρόγραμμα αποικισμού και δεν έχει ποτέ διεκδικήσει περιοχές πέρα από την ατμόσφαιρά του».

Ο Πρόκτορας ένευσε. «Θαυμάσια. Τότε, η απειλή της εμπόρου ότι θα μας αναφέρει είναι ανούσια. Μπορούμε να προχωρήσουμε. Πατέρα Ουλαμού Γουάλμαν;»

«Σήμερα συλλάβαμε τέσσερις Τζένσι, Πρόκτορα, τους οποίους και κρεμάσαμε στα τείχη», ανέφερε ο Γουάλμαν. Ήταν ένας νεαρός άντρας με πολύ κοντά μαλλιά και πεταχτά αυτιά. «Με την άδειά σου, πρόκτορα, θα ήθελα να συζητήσουμε την πιθανή ολοκλήρωση της εκστρατείας. Κάθε μέρα ψάχνουμε πιο επίπονα και βρίσκουμε όλο και λιγότερους. Έχουμε στην κυριολεξία εξολοθρεύσει κάθε μικρό των Τζένσι που κάποτε κατοικούσαν στην Κοιλάδα του Σπαθιού».

Ο Γουάιατ ένευσε. «Άλλες γνώμες;»

Ο Επίσκοπος Μάχης Λάιον, γαλαζομάτης και λιπόσαρκος, φανέρωσε τη διαφωνία του. «Οι ενήλικες παραμένουν ζωντανοί. Το ενήλικο ζώο είναι πιο επικίνδυνο από το νεαρό, Πατέρα του Ουλαμού».

«Σε αυτή την περίπτωση, τα πράγματα δεν είναι έτσι», είπε ο Δάσκαλος των Όπλων Κάρα Νταχάν. Ο Νταχάν ήταν ένας γιγάντιος άνδρας, φαλακρός και ηλιοκαμμένος, επικεφαλής Ψυχολογικού Οπλισμού και αρχηγός της Κατασκοπίας. «Οι μελέτες μας δείχνουν πως, έτσι και η πυραμίδα τους καταστραφεί, ούτε οι ενήλικες ούτε οι μικροί Τζένσι αποτελούν οποιαδήποτε απειλή για τα παιδιά του Μπάκαλον. Η κοινωνική τους δομή στην κυριολεξία

κατακερματίζεται. Οι ενήλικες είτε το βάζουν στα πόδια, ελπίζοντας να γίνουν μέλη κάποιας άλλης φυλής, ή επιστρέφουν σε μια ημιάγρια κατάσταση. Εγκαταλείπουν τα παιδιά τους, τα περισσότερα από τα οποία τριγυρνούν μπερδεμένα προσπαθώντας να επιβιώσουν μόνα τους και δεν προβάλλουν καμιά αντίσταση όταν τα συλλαμβάνουμε. Αν σκεφτεί κανείς τον αριθμό των Τζένσι που βρίσκονται κρεμασμένοι στα τείχη μας και όσους σύμφωνα με τις αναφορές έχουν φαγωθεί από άλλα ζώα ή σκοτωθεί μεταξύ τους, θα έλεγα πως ουσιαστικά η Κοιλάδα του Σπαθιού έχει καθαρίσει από αυτά τα ζώα. Ο χειμώνας πλησιάζει, Πρόκτορα, και έχουμε ακόμα πολλά να κάνουμε. Ο Πατέρας Ουλαμού Γουάλμαν και η ομάδα του θα πρέπει να αναλάβουν άλλες εργασίες».

Ακολούθησαν κι άλλες συζητήσεις, αλλά σε γενικές γραμμές οι περισσότεροι ομιλητές υποστήριξαν την πρόταση του Νταχάν. Ο Γουάιατ τους άκουγε όλους προσεκτικά, ενώ ταυτόχρονα προσευχόταν στον Μπάκαλον για να τον φωτίσει. Τελικά, τους έκανε νόημα να σωπάσουν.

«Πατέρα του Ουλαμού», είπε στον Γουάλμαν. «Αύριο να συγκεντρώσεις όσους Τζένσι μπορείς, τόσο ενήλικες όσο και παιδιά, αλλά μην τους κρεμάσεις, εκτός και αν σου αντισταθούν. Αντίθετα, να τους φέρεις μέχρι την πόλη και να τους δείξεις τους συντρόφους τους

που κρέμονται από τα τείχη. Ύστερα, σκόρπισέ τους στους τέσσερις ανέμους». Έσκυψε το κεφάλι. «Ελπίζω πως θα μεταφέρουν ένα μήνυμα σε όλους τους Τζένσι, πως υπάρχει βαρύ τίμημα για όποιο ζώο σηκώσει νύχι ή όπλο ενάντια στο σπέρμα της Γης. Έπειτα, όταν έρθει η άνοιξη και τα παιδιά του Μπάκαλον επεκταθούν πέρα από την Κοιλάδα του Σπαθιού, οι Τζένσι θα εγκαταλείψουν πειθήνια τις πυραμίδες τους και θα μας αφήσουν όσες περιοχές χρειαζόμαστε, έτσι ώστε να εξαπλωθεί η δόξα του χλωμού παιδιού».

Ο Λάιον, ο Νταχάν και οι υπόλοιποι ένευσαν. «Διάβασέ μας από το Βιβλίο της Σοφίας», είπε η Επίσκοπος Μάχης Ντάλις.

Ο Πρόκτορας Γουάιατ συμφώνησε. Μια από τις μητέρες του ουλαμού του έφερε το Βιβλίο και εκείνος το άνοιξε στο Κεφάλαιο των Διδαχών.

«Εκείνες τις μέρες μεγάλο κακό είχε πέσει πάνω στο σπέρμα της Γης», διάβασε ο Πρόκτορας. «Επειδή τα παιδιά του Μπάκαλον Τον είχαν εγκαταλείψει για να προσκυνήσουν μαλθακότερους θεούς. Έτσι, οι ουρανοί σκοτείνιασαν πάνω από τα κεφάλια τους, κι από ψηλά κατέβηκαν οι Γιοι του Χράνγκα, με κόκκινα μάτια και κοφτερά δόντια, ενώ από κάτω τους ήρθε η τεράστια Ορδή των Φούντι, που σαν σύννεφο από ακρίδες έκρυψε τα αστέρια. Οι κόσμοι τυλίχτηκαν στις φλόγες και τα παιδιά φώναζαν! Σώσε μας! Σώσε μας!»

«Και το χλωμό παιδί ήρθε και στάθηκε μπροστά τους με το μεγάλο Του σπαθί στο χέρι και με μια φωνή που έμοιαζε με κεραυνό τους επιτίμησε! Φανήκατε αδύναμοι, τους είπε, και με παρακούσατε. Πού είναι τα σπαθιά σας; Δεν έβαλα σπαθιά στα χέρια σας;»

«Και τα παιδιά φώναξαν! Τα μετατρέψαμε σε υνιά, Μπάκαλον!

«Ο Μπάκαλον εξοργίστηκε. Τότε, με υνιά να αντιμετωπίσετε τους Γιούς του Χράνγκα!, τους είπε. Με υνιά να εξολοθρεύσετε την Ορδή των Φούντι! Και τους εγκατέλειψε, κι αρνιόταν να εισακούσει τα κλάμματά τους, γιατί η Καρδιά του Μπάκαλον είναι μια Καρδιά από Φωτιά.

«Τότε, όμως, κάποιος από το σπέρμα της Γης σκούπισε τα δάκρυά του, γιατί οι ουρανοί φλέγονταν τόσο ώστε του καψάλιζαν τα μάγουλα καθώς κυλούσαν επάνω τους. Η πολεμική μανία ξύπνησε μέσα του, και μετέτρεψε το υνί ξανά σε σπαθί. Ύστερα, όρμησε πάνω στους Γιους του Χράνγκα, σκοτώνοντας όποιον έβρισκε. Οι άλλοι τον είδαν και τον μιμήθηκαν, και μια μεγάλη πολεμική ιαχή αντήχησε κατά μήκος των κόσμων.

«Το χλωμό παιδί την άκουσε, και επέστρεψε, επειδή ο ήχος της μάχης είναι πιο ευχάριστος στ' αυτιά του από τον ήχο των θρήνων. Είδε και χαμογέλασε. Τώρα, είστε πάλι παιδιά μου, είπε στο σπέρμα της Γης. Με είχατε εγκαταλείψει για να λατρέψετε έναν θεό που ονο-

μάζει τον εαυτό του αρνί. Δεν ξέρετε πως τα αρνιά πάνε μόνο στη σφαγή; Τώρα, όμως, τα μάτια σας καθάρισαν και είστε πάλι οι Λύκοι του Θεού!

«Και ο Μπάκαλον έδωσε ξανά σπαθιά σε όλα τα παιδιά Του, το σπέρμα της Γης, κι ο ίδιος σήκωσε τη μεγάλη μαύρη λεπίδα του, τον Δαιμονοφονιά, που αφανίζει τους άψυχους. Οι Γιοι του Χράνγκα έπεσαν μπροστά στη δύναμή Του και η μεγάλη Ορδή των Φούντι κάηκε κάτω από το βλέμμα Του. Τα παιδιά του Μπάκαλον σάρωσαν τους κόσμους»!...

Ο Πρόκτορας σήκωσε τα μάτια του. «Πηγαίνετε, συμπολεμιστές μου, και συλλογιστήτε τις Διδαχές του Μπάκαλον καθώς θα πλαγιάζετε! Είθε το χλωμό παιδί να σας χαρίσει προφητικά οράματα!»

Διαλύθηκαν.

Τα δέντρα πάνω στο λόφο ήταν γυμνά και σκεπασμένα με πάγο και χιόνι — ένα χιόνι απάτητο, εκτός απο τα σημεία που είχαν αφήσει τα χνάρια τους. Ο ήλιος καθρεφτιζόταν εκτυφλωτικα επάνω του. Στην κοιλάδα κάτω από τα πόδια τους, η Πόλη των Χαλύβδινων Αγγέλων φαινόταν παράξενα καθαρή και ήσυχη. Μεγάλα χιονοσούρια είχαν σωριαστεί πάνω στα ανατολικά τείχη, καλύπτοντας σχεδόν μέχρι τη μέση την γυμνή κόκκινη πέτρα. Οι πύλες είχαν να ανοίξουν μήνες. Εδώ και καιρό, τα παιδιά του Μπάκαλον είχαν μαζέψει τις σοδιές τους και είχαν αποτραβηχτεί μέσα στην πόλη για να περάσουν το χειμώνα δίπλα στις φωτιές τους. Αν δεν υπήρχαν τα γαλαζωπά φώτα που έκαιγαν μέχρι αργά τη νύχτα και κάποιος φρουρός που περιδιάβαινε τις πολεμίστρες, ο νε Κρολ δεν θα μπορούσε να είναι σίγουρος αν οι Χαλύβδινοι Άγγελοι ήταν ακόμα ζωντανοί.

Η Τζένσι που ο νε Κρολ είχε ονομάσει πικρόχολη ομιλήτρια τον κοίταξε με μάτια περίεργα πιο σκούρα από αυτά των αδελφών της. «Κάτω απ' το χιόνι κείτεται ο τσακισμένος θεός», είπε, και η απαλή γλώσσα των Τζένσι δεν μπορούσε να κρύψει την τραχύτητα της φωνής της. Στέκονταν στο ίδιο σημείο που ο νε Κρολ είχε κάποτε φέρει την Ράιθερ, το σημείο όπου βρισκόταν κάποτε η πυραμίδα του λαού του πέτρινου δαχτυλιδιού. Ο νε Κρολ ήταν χωμένος από την κορυφή μέχρι τα νύχια μέσα σε μια λευκή θερμοστολή που τον έσφιγγε παντού, αποκαλύπτοντας κάθε παχύσαρκη προεξοχή του. Κοιτούσε την Κοιλάδα του Σπαθιού μέσα από το σκούρο μπλε πλαστιφίλμ της κουκούλας της στολής του. Η Τζένσι, η πικρόχολη ομιλήτρια, ήταν εντελώς γυμνή και την προστάτευε μόνο το πυκνό γκρίζο χειμωνιάτικο τρίχωμα της. Το λουρί ενός κυνηγετικού λέιζερ ήταν περασμένο ανάμεσα στα στήθη της.

«Κι άλλοι θεοί εκτός από τον δικό σας θα τσακιστούν αν δεν σταματηθούν οι Χαλύβδι-

νοι Άγγελοι», είπε ο νε Κρολ, τουρτουρίζοντας, παρά τη θερμοστολή του.

Η πικρόχολη ομιλήτρια δεν φαινόταν να τον ακούει. «Ήμουν παιδί όταν ήρθαν, Άρικ. Αν μας είχαν αφήσει το θεό μας, μπορεί να ήμουν ακόμα παιδί. Σαν έγινε, όμως το κακό, και το φως μέσα μου έσβησε, και η ζέστη μέσα μου πάγωσε, περιπλανήθηκα μακριά από το πέτρινο δαχτυλίδι, μακριά από το δάσος που γεννήθηκα, τρώγοντας ό,τι έβρισκα, χωρίς να ξέρω τίποτα. Τα θαμνογούρουνα μου γρύλλιζαν καθώς περνούσα και μου χυμούσαν να με ξεσκίσουν με τους χαυλιόδοντές τους. Άλλοι Τζένσι με απειλούσαν... Δεν καταλάβαινα και δεν μπορούσα να προσευχηθώ. Ακόμα κι όταν οι Χαλύβδινοι Άγγελοι με ανακάλυψαν, πάλι εγώ δεν καταλάβαινα τίποτα. Μη πήγανε στην πόλη τους, χωρίς να γνωρίζω τη γλώσσα τους. Θυμάμαι τα τείχη και τα κρεμασμένα παιδιά, τα περισσότερα πολύ μικρότερα από εμένα. Όταν τα είδα, κάτι άγριο και άθεο ξεπήδησε μέσα μου». Τα μάτια της τον κοίταζαν σαν δυο δίσκοι από γυαλισμένο μπρούτζο. Άλλαξε θέση μέσα στο πυκνό χιόνι, περνώντας το νυχωτό της χέρι σφιχτότερα γύρω από το λουρί του λέιζερ.

Ο νε Κρολ την είχε δασκαλέψει καλά από τη μέρα που είχε πάει κοντά του, στο τέλος του καλοκαιριού, όταν οι Χαλύβδινοι Άγγελοι την πέταξαν από την Κοιλάδα του Σπαθιού. Η πικρόχολη ομιλήτρια ήταν η καλύτερη στη

σκοποβολή από τους έξι, τους θεοστέρητους εξόριστους που είχε μαζέψει και εκπαιδεύσει. Ήταν ο μόνος δρόμος που του απέμενε. Είχε επισκεφθεί τη μια φυλή μετά την άλλη, προσφέροντάς τους τα λέιζερ, αλλά όλοι είχαν αρνηθεί. Οι Τζένσι ήταν σίγουροι πως οι θεοί τους θα τους προστάτευαν. Μόνο οι θεοστέρητοι τον άκουσαν, κι από αυτούς όχι όλοι. Πολλοί — τα νεαρά παιδιά, οι πράοι, οι πρώτοι που είχαν φύγει — είχαν ως επί το πλείστον γίνει αποδεκτοί από άλλες φυλές. Άλλοι, όμως, όπως η πικρόχολη ομιλήτρια, είχαν δει πάρα πολλά και είχαν αγριέψει πάρα πολύ. Δεν μπορούσαν πια να ζήσουν στην κοινωνία των Τζένσι. Ήταν η πρώτη που είχε πάρει όπλο και ο γέρος ομιλητής την είχε διώξει από το λαό του καταρράχτη.

«Μερικές φορές είναι καλύτερα να μην έχεις θεούς», της είπε ο νε Κρολ. «Κι αυτοί από κάτω μας λατρεύουν ένα θεό και κοίτα πώς τους κατάντησε. Κι οι Τζένσι έχουν θεούς, και επειδή τους εμπιστεύτηκαν, πεθαίνουν. Εσείς οι θεοστέρητοι είστε η μόνη τους ελπίδα».

Η πικρόχολη ομιλήτρια δεν απάντησε. Απλά κοιτούσε την σιωπηλή πόλη, σκεπασμένη από το χιόνι και τα μάτια της έκαιγαν σαν αναμμένα κάρβουνα.

Ο νε Κρολ την παρατηρούσε και αναρωτιόταν. Πριν λίγο είχε πει πως αυτός και οι έξι της ομάδας του ήταν η μοναδική ελπίδα των Τζένσι. Αν ήταν έτσι, είχαν ουσιαστικά κάποια

ελπίδα; Η πικρόχολη ομιλήτρια και όλοι οι άλλοι εξόριστοι είχαν μια τρέλα στα μάτια, μια μανία που τους έκανε να τρέμουν. Μα, ακόμα κι αν η Ράιθερ ερχόταν αύριο με τα λέιζερ, ακόμα κι αν μια τόσο μικρή ομάδα μπορούσε να σταματήσει την έξοδο των Αγγέλων, ακόμα κι αν γίνονταν όλα αυτά — και πάλι τι; Ακόμα κι αν όλοι οι Άγγελοι πέθαιναν εκείνη τη στιγμή, πού θα έβρισκαν οι θεοστέρητοί του ένα μέρος για να ζήσουν;

Στέκονταν κι οι δυο βουβοί και ακίνητοι, ενώ το χιόνι αναδευόταν γύρω από τα πόδια τους και ο βοριάς τους δάγκωνε τη σάρκα.

Το παρεκκλήσι ήταν ήσυχο και σκοτεινό. Οι σφαίρες φωτισμού έρριχναν έναν απόκοσμο θαμπό κόκκινο φως από κάθε γωνία και οι σειρές των στασιδιών ήταν άδειες. Πάνω στον ψηλό βωμό, ένα κομμάτι ακατέργαστης μαύρης πέτρας, στεκόταν το ολογράφημα του Μπάκαλον, τόσο ζωντανό που σχεδόν έμοιαζε να αναπνέει. Ήταν ένα αγόρι, γυμνό και κάτασπρο, με τα μεγάλα μάτια και τα μεταξένια μαλλιά της αθώας νεότητας. Στο χέρι Του, μιάμισι φορά ψηλό σαν Εκείνον, ήταν το μεγάλο μαύρο σπαθί.

Ο Γουάιατ γονάτισε μπροστά στο ολογράφημα με το κεφάλι σκυφτό και εντελώς ακίνητος. Σε όλη τη διάρκεια του χειμώνα, τα όνειρά του ήταν σκοτεινά και ανήσυχα, κι έτσι κάθε πρωί ερχόταν στο ναό για να προσευχηθεί για φώτιση. Δεν μπορούσε να στραφεί σε κανέναν άλλον εκτός από τον Μπάκαλον. Αυτός ήταν ο Γουάιατ, ο Πρόκτορας, ο ηγέτης στη μάχη και στην πίστη. Μονάχα αυτός έπρεπε να ξεδιαλύνει τα όνειρα.

Έτσι, πάλευε καθημερινά με τις σκέψεις του, μέχρι που τα χιόνια άρχισαν να λιώνουν και τα γόνατα της στολής του είχαν σχεδόν φαγωθεί από τα ατέλειωτα συρσύματα στο πάτωμα. Τελικά, είχε πάρει την απόφασή του, κι εκείνη τη μέρα είχε καλέσει τους ανώτερους αξιωματικούς να τον συναντήσουν στο παρεκκλήσι.

Μπήκαν μέσα ένας - ένας, ενώ ο Πρόκτορας παρέμενε γονατιστός και ακίνητος, και διάλεξαν θέσεις στα στασίδια από πίσω του, ο καθένας ξέχωρα από τους υπόλοιπους. Ο Γουάιατ δεν τους έδωσε σημασία. μονάχα προσευχόταν τα λόγια του να είναι σωστά και το όραμά του αληθινό. Όταν είχαν πια συγκεντρωθεί όλοι, γύρισε να τους κοιτάξει.

«Τα παιδιά του Μπάκαλον έχουν ζήσει σε πολλούς κόσμους», τους είπε, «αλλά κανένας δεν είναι τόσο ευλογημένος όσο αυτός, ο Κόρλος. Σπουδαίες μέρες μας περιμένουν, αδελφοί και συμπολεμιστές μου. Το χλωμό παιδί ήρθε στον ύπνο μου, όπως παρουσιαζόταν στους πρώτους Πρόκτορες, τότε που σχηματιζόταν η αδελφότητα. Μου έδειξε οράματα».

Ήταν όλοι αμίλητοι, με τα μάτια ταπεινά και υπάκουα. Στο κάτω κάτω, αυτός ήταν ο Πρόκτοράς τους. Δεν μπορούσε να υπάρξει

αμφισβήτηση, όταν κάποιος ανώτερος ερμήνευε τη σοφία του Βιβλίου ή έδινε διαταγές. Αυτό ήταν ένα από τα δόγματα του Μπάκαλον, πως δηλαδή, η πυραμίδα της εξουσίας ήταν ιερή και κανείς δεν έπρεπε να αρνείται τις αποφάσεις των ανωτέρων του. Έτσι, όλοι τους έμειναν αμίλητοι.

«Ο Μπάκαλον ο ίδιος ήρθε και περπάτησε πάνω σ' αυτόν τον κόσμο. Περπάτησε ανάμεσα στους άψυχους και τα ζώα του δάσους και τους είπε πως αυτός ο τόπος μας ανήκει. Μίλησε και σε μένα, και μου είπε πως όταν η άνοιξη έρθει και το σπέρμα της Γης βγει από την Κοιλάδα του Σπαθιού για να κατακτήσει νέα γη, όλα τα ζώα θα ξέρουν τη θέση τους και θα αποσυρθούν χωρίς να μας αντισταθούν. Αυτό προφητεύω!...

«Επιπλέον, θα δούμε και θαύματα. Κι αυτό μου το υποσχέθηκε το χλωμό παιδί. Θα δούμε οιωνούς από τους οποίους θα σιγουρευτούμε για την αλήθεια Του, οιωνούς που θα τονώσουν την πίστη μας με νέες αποκαλύψεις. Όμως, ταυτόχρονα, η πίστη μας πρέπει να δοκιμαστεί, γιατί θα έρθει καιρός θυσιών, κι ο Μπάκαλον θα μας ζητήσει συχνά να Του δείξουμε την αφοσίωσή μας. Πρέπει να θυμάμαστε τις Διδαχές Του και να είμαστε αληθινοί. Ο καθένας θα πρέπει να τον υπακούει όπως το παιδί το γονιό του και ο στρατιώτης τον αξιωματικό του, δηλαδή γρήγορα και χωρίς ενδοιασμούς. Το χλωμό παιδί γνωρίζει τα πάντα

πολύ καλύτερα από εμάς.

«Αυτά είναι τα οράματα που μου έδωσε, κι αυτά τα όνειρα που ονειρεύτηκα. Αδελφοί, προσευχηθήτε μαζί μου».

Κι ο Γουάιατ γύρισε ξανά και γονάτισε μαζί με τους υπόλοιπους. Όλα τα κεφάλια έσκυψαν, εκτός από ένα. Μέσα στις σκιές του πίσω μέρους της εκκλησίας, εκεί όπου οι λάμπες έρριχναν ακόμα πιο αδύναμα το φως τους, ο Κάρα Νταχάν κοιτούσε τον Πρόκτορά του κάτω από ένα συννεφιασμένο μέτωπο.

Τη νύχτα εκείνη, μετά από ένα σιωπηλό δείπνο στην τραπεζαρία και μια σύντομη σύσκεψη, ο Δάσκαλος των Όπλων κάλεσε τον Γουάιατ για έναν περίπατο πάνω στα τείχη. «Πρόκτορα, η ψυχή μου παραδέρνει», του είπε. «Πρέπει να ζητήσω τη συμβουλή σου, μια κι εσύ είσαι πιο κοντά από όλους στον Μπάκαλον». Ο Γουάιατ ένευσε, κι έτσι κι οι δυο φόρεσαν βαριούς μανδύες από μαύρη γούνα και σκούρα μεταλλική ύφανση, και πήγαν να περπατήσουν στις πολεμίστρες, κάτω από τα αστέρια.

Κοντά στο φυλάκιο των πυλών, ο Νταχάν σταμάτησε και έγειρε να κοιτάξει από το παραπέτο, ψάχνοντας ερευνητικά για πολλά λεπτά το μισολειωμένο χιόνι πριν γυρίσει προς το μέρος του Πρόκτορα. «Γουάιατ», είπε τελικά, «νιώθω την πίστη μου αποδυναμωμένη».

Ο Πρόκτορας δεν είπε τίποτα, αλλά απλά παρατήρησε τον άλλον με το πρόσωπο κρυμ-

μένο από την κουκούλα του μανδύα του. Η εξομολόγηση δεν αποτελούσε μέρος του τυπικού των Χαλύβδινων Αγγέλων. Ο Μπάκαλον έλεγε πως η πίστη ενός πολεμιστή δεν έπρεπε ποτέ να παραπαίει.

«Τον παλιό καιρό», συνέχισε να λέει ο Νταχάν, «πολλά όπλα χρησιμοποιήθηκαν εναντίον των παιδιών του Μπάκαλον. Μερικά, σήμερα, υπάρχουν μόνο μέσα στο θρύλο. Ίσως και να μην υπήρξαν ποτέ. Ίσως να είναι λόγια κενά, όπως και οι θεοί που λατρεύουν οι μαλθακοί. Εγώ είμαι ένας απλός Δάσκαλος των Όπλων και δεν διαθέτω τέτοιου είδους γνώσεις.

«Όμως, γνωρίζω μια ιστορία, Πρόκτορά μου — μια ιστορία που με βάζει σε σκέψεις. Λέγεται πως κάποτε, στη διάρκεια των ατέλειωτων αιώνων του πολέμου, οι Γιοι του Χράνγκα εξαπέλυσαν πάνω στο σπέρμα της Γης απαίσιους βρυκόλακες του μυαλού, τα πλάσματα που οι άνθρωποι αποκαλούσαν Ψυχοβγάλτες. Το άγγιγμά τους ήταν αόρατο, αλλά έφτανε σε απόσταση χιλιομέτρων, μακρύτερα απ' όσο μπορεί να δει ένας άνθρωπος, μακρύτερα απ' όσο μπορεί να ρίξει ένα λέιζερ. Και τα όντα αυτά έφερναν την παραφροσύνη. Προκαλούσαν οράματα, Πρόκτορά μου! Ψεύτικοι θεοί και ψεύτικα σχέδια μπήκαν στο μυαλό των ανθρώπων και...»

«Σιωπή», είπε ο Γουάιατ. Η φωνή του ήταν σκληρή και παγερή σαν τον νυχτερινό αέρα

που έκανε την ανάσα να βγαίνει σαν παγωμένος ατμός από το στόμα.

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση. Ύστερα, με μια πιο ήπια φωνή, ο Πρόκτορας συνέχισε! «Όλο το χειμώνα προσευχόμουν και πάλευα με τα οράματά μου, Νταχάν. Είμαι ο Πρόκτορας των Παιδιών του Μπάκαλον πάνω στον κόσμο του Κόρλος, κι όχι κάποιο νεοεξοπλισμένο παιδί για να μπορούν να με ξεγελάνε ψεύτικοι θεοί. Μίλησα μόνο αφ' ότου ήμουν σίγουρος. Μίλησα σαν Πρόκτορας, σαν θρησκευτικός σας πατέρας και στρατιωτικός διοικητής σας. Με ανησυχεί βαθύτατα το ότι αμφιβάλλεις και αμφισβητείς για τα λόγια μου, Δάσκαλε των Όπλων. Μήπως το επόμενο που θα κάνεις είναι να σταματήσεις την ώρα της μάχης για να συζητήσεις μαζί μου κάποια διαταγή μου που δεν σου άρεσε;»

«Ποτέ, Πρόκτορα», είπε ο Νταχάν, γονατίζοντας μετανοιωμένος πάνω στο χιόνι.

«Αυτό ελπίζω κι εγώ. Πάντως, πριν σε αποπέμψω, κι επειδή είσαι αδελφός μου στην πίστη, θα σου απαντήσω, παρ' όλο που δεν όφειλα και ήταν λάθος εκ μέρους σου να περιμένεις από μένα κάτι τέτοιο. Θα σου πω αυτό! Ο Πρόκτορας Γουάιατ δεν είναι μόνο πιστός άνθρωπος αλλά και καλός αξιωματικός. Το χλωμό παιδί μου ανάγγειλε προφητείες και μου μίλησε για τα θαύματα που πρόκειται να γίνουν. Όλα όσα σου λέω, θα τα δούμε με τα ίδια μας τα μάτια. Μα αν οι προφητείες δεν εκ-

πληρωθούν, κι οι οιωνοί δεν εμφανιστούν, τα μάτια μας θα το αντιληφθούν κι αυτό επίσης. Και τότε θα ξέρω πως δεν ήταν ο Μπάκαλον που μου έστειλε τα οράματα, αλλά μόνο κάποιος ψεύτικος θεός, ίσως ένας ψυχοβγάλτης των Χράνγκα. Ή, μήπως, νομίζεις πως ένας Χρανγκανός μπορεί να κάνει θαύματα;»

«Όχι», είπε ο Νταχάν, ακόμα γονατιστός και με το μεγάλο φαλακρό κεφάλι του σκυμμένο. «Κάτι τέτοιο θα αποτελούσε αίρεση».

«Πράγματι», είπε ο Γουάιατ. Ο Πρόκτορας κοίταξε για μια στιγμή έξω από τα τείχη. Η νύχτα ήταν παγερή και δεν είχε φεγγάρι. Ένιωθε μεταμορφωμένος, κι ακόμα και τα αστέρια φαίνονταν να δοξάζουν το χλωμό παιδί, γιατί ο αστερισμός του Σπαθιού έφτανε το ζενίθ του, κι ο Στρατιώτης είχε αρχίσει να ανεβαίνει πάνω από τον ορίζοντα.

«Απόψε θα φυλάξεις σκοπιά χωρίς τον μανδύα σου», είπε ο Πρόκτορας στον Νταχάν, όταν ξαναγύρισε να τον κοιτάξει. «Και όταν ο βοριάς και το κρύο σου δαγκώνουν τη σάρκα, εσύ θα αγαλλιάζεις από αυτόν τον πόνο, γιατί θα είναι ένα σημάδι πως υποτάσσεσαι στον Πρόκτορα και στο θεό σου. Καθώς η σάρκα σου θα μουδιάζει, η φλόγα στην καρδιά σου πρέπει να καίει όλο και περισσότερο».

«Μάλιστα, Πρόκτορά μου», είπε ο Νταχάν. Σηκώθηκε και έβγαλε τον μανδύα του, δίνοντάς τον στον άλλο. Ο Γουάιατ του έδωσε τη σπαθιά της ευλογίας.

Μόνο όταν ήρθαν οι βροχές της άνοιξης και η πικρόχολη ομιλήτρια άρχισε να του κάνει ερωτήσεις, ο νε Κρολ συνειδητοποίησε έκπληκτος πως σπανιότατα οποιοσδήποτε Τζένσι πριν από αυτήν τον είχε ρωτήσει ο,τιδήποτε. Ίσως να ήταν η κοινωνική δομή και η θρησκεία τους που καταπίεζαν την φυσιολογική τους περιέργεια. Πάντως, οι εξόριστοι έδειχναν μεγάλη δίψα για μάθηση, ειδικά η πικρόχολη ομιλήτρια. Ο νε Κρολ μπορούσε να απαντήσει μόνο σε ένα μικρό μέρος των ερωτήσεών της, κι ακόμα και τότε, αυτή πάντα έβρισκε καινούργια για να τον ζαλίζει. Είχε αρχίσει να τον τρομάζει η έκταση της δικής του άγνοιας.

Αλλά απ' την αλλη μεριά, το ίδιο συνέβαινε και με την πικρόχολη ομιλήτρια. Αντίθετα με τους άλλους Τζένσι — να έπαιζε άραγε η θρησκεία τόσο μεγάλο ρόλο; — μπορούσε όχι μόνο να ρωτάει αλλά και να απαντάει, κι ο νε Κρολ προσπάθησε να πάρει από αυτήν πολλές εξηγήσεις για πράγματα που τον έκαναν να απορεί. Πάντως, τις περισσότερες φορές απλά ανοιγόκλεινε τα μάτια της μπερδεμένη και άρχιζε να κάνει η ίδια ερωτήσεις.

«Δεν υπάρχουν ιστορίες για τους θεούς μας», του είχε πει κάποτε, όταν προσπάθησε να μάθει κάποια πράγματα για τους μύθους των Τζένσι. «Και τι ιστορίες θα μπορούσαν να υπάρξουν; Οι θεοί ζούνε μέσα στις πυραμίδες λατρείας, εμείς προσευχόμαστε και αυτοί μας προσέχουν και φωτίζουν τη ζωή μας. Δεν τρέ-

χουν πέρα - δώθε, ούτε και πολεμούν ο ένας τον άλλον, όπως φαίνεται να κάνουν οι δικοί σας θεοί».

«Μα είχατε κι άλλους θεούς κάποτε, πριν αρχίσετε να λατρεύετε τις πυραμίδες», παρατήρησε ο νε Κρολ. «Αυτούς που σκαλίζουν στο ξύλο οι τεχνίτες σας». Έφτασε στο σημείο να ανοίξει ένα κιβώτιο και να της δείξει, αν και θα πρέπει σίγουρα να τα θυμόταν, αφού οι φυλή της διέθετε μερικούς από τους πιο καλούς ξυλογλύπτες.

Ωστόσο, η πικρόχολη ομιλήτρια απλά ίσιωσε τη γούνα της και κούνησε το κεφάλι. «Ήμουν πολύ μικρή για να μπορώ να σκαλίσω, κι ίσως γι' αυτό να μην μου μίλησαν ποτέ. Όλοι γνωρίζουμε αυτά που πρέπει να γνωρίζουμε, αλλά μόνο οι ξυλογλύπτες είναι υποχρεωμένοι να γνωρίζουν αυτά τα πράγματα, κι έτσι ίσως μονάχα εκείνοι να ξέρουν τις ιστορίες για αυτούς τους παλιούς θεούς».

Μια άλλη φορά την είχε ρωτήσει για τις πυραμίδες, και είχε πάρει μια ακόμα πιο ασαφή απάντηση. «Αν τις κτίσαμε;» του είχε πει. «Δεν τις κτίσαμε, Άρικ. Βρίσκονταν πάντα στη θέση τους, όπως τα βράχια και τα δέντρα». Μα, αμέσως μετά, ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Όμως, δεν είναι είναι σαν τα βράχια και τα δέντρα, σωστά;». Κι ύστερα, απορημένη, πήγε να μιλήσει με τους άλλους.

Όμως, παρ' όλο που οι Τζένσι αυτοί σκέπτονταν περισσότερο από τους όμοιούς τους

που ζούσαν ακόμα σε φυλές, ήταν ταυτόχρονα και πιο δύσκολοι στην συμπεριφορά, κι έτσι με κάθε μέρα που περνούσε, ο νε Κρολ συνειδητοποιούσε όλο και περισσότερο τη ματαιότητα της προσπάθειάς του. Είχε τώρα μαζί του οκτώ από τους εξόριστους — είχαν βρει ακόμα δυο, μισοπεθαμένους από την πείνα, μέσα στο χειμώνα — και όλοι με τη σειρά τους εκπαιδεύονταν στα δυο λέιζερ και κατασκόπευαν τους Άγγελους. Ωστόσο, ακόμα κι αν η Ράιθερ γυρνούσε πίσω με τα όπλα, η δύναμή τους θα ήταν γελοία μπροστά σε αυτήν που διοικούσε ο Πρόκτορας. *Τα Φώτα του Τζολοστάρ* θα έφερναν ένα ολόκληρο φορτίο όπλων, περιμένοντας πως τώρα πια κάθε φυλή σε μια ακτίνα εκατό χιλιομέτρων θα είχε ξεσηκωθεί και θα ήταν έτοιμη να αντισταθεί στους Χαλύβδινους Άγγελους και να τους σαρώσει με τη δύναμη των αριθμών. Η Τζάνις θα πάθαινε αποπληξία όταν έβλεπε πως μόνο ο νε Κρολ και η ταλαίπωρη ομάδα του είχαν μαζευτεί για να την υποδεχτούν.

Αν τελικά κατάφερναν και κάτι τέτοιο. Είχε ήδη μεγάλες δυσκολίες να κρατήσει τους αντάρτες του κοντά. Το μίσος τους για τους Άγγελους έφτανε ακόμα τα όρια της παραφροσύνης, αλλά δεν αποτελούσαν ούτε κατά διάνοια μια συγκροτημένη ομάδα. Κανένας τους δεν υπάκουε πρόθυμα σε διαταγές και μάλωναν συνέχεια μεταξύ τους, ορμώντας ο ένας στον άλλον με γυμνά νύχια σε μια προ-

σπάθεια απελπισμένου παροξυσμού μέσα στην ομάδα. Αν ο νε Κρολ δεν τους είχε προειδοποιήσει, υποπτευόταν ότι μπορεί ακόμα και να μονομαχούσαν με τα λέιζερ. Όσο για τη διατήρησή τους σε ετοιμοπόλεμη κατάσταση, ήταν κι αυτή αστεία. Από τις τρεις θηλυκές της ομάδας, η πικρόχολη ομιλήτρια ήταν η μόνη που δεν είχε μείνει έγκυος. Μια και οι Τζένσι συνήθως γεννούσαν τέσσερα με οκτώ μικρά, ο νε Κρολ υπολόγιζε πως προς το τέλος του καλοκαιριού θα είχαν και το πρόβλημα μιας πληθυσμιακής έκρηξης. Και ήξερε, πως μετά από αυτήν θα ακολουθούσε και άλλη. Οι εξόριστοι φαίνονταν να ζευγαρώνουν μεταξύ τους συνεχώς, και ασφαλώς δεν υπήρχε γι' αυτούς κανένα είδος ελέγχου των γεννήσεων. Αναρωτιόταν πώς οι φυλές κρατούσαν τον πληθυσμό τους τόσο σταθερό, αλλά οι «στρατιώτες» του δεν ήξεραν ούτε σε αυτό να του απαντήσουν.

«Μάλλον θα ζευγαρώναμε λιγότερο», του είχε πει η πικρόχολη ομιλήτρια όταν την είχε ρωτήσει, «αλλά εγώ ήμουν τότε παιδί και δεν μπορούσα να ξέρω». Παρ' όλα αυτά, καθώς το έλεγε ξυνόταν και φαινόταν πολύ αβέβαιη.

Αναστενάζοντας, ο νε Κρολ έγειρε πίσω και προσπάθησε να διώξει από το μυαλό του το θόρυβο της οθόνης. Τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα. Ήδη, οι Χαλύβδινοι Άγγελοι είχαν βγει από την πόλη τους, και τα οχήματά τους πήγαιναν πάνω κάτω, μετατρέποντας το

δάσος της Κοιλάδας του Σπαθιού σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Είχε ανέβει ο ίδιος μέχρι την κορυφή του λόφου για να τους δει, και ήταν βέβαιος πως σύντομα η ανοιξιάτικη σπορά θα έφτανε στο τέλος της. Μετά από αυτό, υποπτευόταν πως τα παιδιά του Μπάκαλον θα σκόπευαν να επεκταθούν. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα ένας από αυτούς — ένας γίγαντας «χωρίς γούνα στο κεφάλι», όπως τον είχε περιγράψει ο αναγνωριστής του — είχε εντοπιστεί στο πέτρινο δαχτυλίδι, να μαζεύει κομμάτια της σπασμένης πυραμίδας. Ό,τι κι αν σήμαινε αυτό, μάλλον δεν ήταν για καλό.

Μερικές φορές τον αρρώσταινε η σκέψη των δυνάμεων που είχε θέσει σε κίνηση και σχεδόν ευχόταν από μέσα του η Ράιθερ να ξεχνούσε τα λέιζερ. Η πικρόχολη ομιλήτρια ήταν αποφασισμένη να χτυπήσουν αμέσως μόλις εξοπλίζονταν, όποιες και να ήταν οι αναλογίες των δυνάμεων. Τρομαγμένος, ο νε Κρολ της θύμισε τα σκληρά αντίποινα των Αγγέλων την τελευταία φορά που οι Τζένσι είχαν σκοτώσει άνθρωπο. Μέσα στα όνειρά του, έβλεπε ακόμα τα παιδιά να κρέμονται από τα τείχη.

Εκείνη, όμως, απλά τον είχε κοιτάξει με την τρέλα στα μάτια της και του είχε πει! «Ναι, Άρικ, το θυμάμαι πολύ καλά».

Αμίλητα και γρήγορα, τα παιδιά που είχαν υπηρεσία στην κουζίνα μάζεψαν τα τελευταία πιάτα του δείπνου και εξαφανίστηκαν. «Ανά-

παυση», είπε ο Γουάιατ στους αξιωματικούς του. «Ήρθε ο καιρός των θαυμάτων, όπως μας υποσχέθηκε το χλωμό παιδί.

«Σήμερα το πρωί, έστειλα τρεις ουλαμούς στους λόφους νοτιοδυτικά της Κοιλάδας του Σπαθιού, για να διώξουν τους Τζένσι από τις περιοχές που χρειαζόμαστε. Μου έδωσαν αναφορά νωρίς το απόγευμα, και τώρα θέλω να μοιραστώ αυτήν την αναφορά μαζί σας. Μητέρα του Ουλαμού Τζόλιπ, θα μας διηγηθείς για τα γεγονότα που συνέβησαν ενώ εκτελούσες τις διαταγές σου;»

«Ναι, Πρόκτορα». Η Τζόλιπ σηκώθηκε όρθια. Ήταν μια χλωμή ξανθιά με σφιγμένο πρόσωπο, που η στολή της κρεμόταν κάπως χαλαρά πάνω στο αδύνατο κορμί της. «Μου δώθηκε μια δεκαμελής ομάδα για να εκδιώξω τη λεγόμενη φυλή του γκρεμού, της οποίας η πυραμίδα βρίσκεται κοντά στη βάση ενός ψηλού γρατινένιου γκρεμού στο πιο άγριο σημείο των λόφων. Οι πληροφορίες που μας έδωσαν οι κατάσκοποί μας ανέφεραν πως ήταν μια από τις μικρότερες φυλές με είκοσι περίπου ενήλικες, κι έτσι δεν χρησιμοποιήσα βαρύ εξοπλισμό. Πήρα μόνο ένα κανόνι πέμπτης τάξεως, μια και η καταστροφή των πυραμίδων των Τζένσι δεν είναι εύκολη δουλειά με τα όπλα χειρός, αλλά εκτός από αυτό ο εξοπλισμός μας ήταν ο συνηθισμένος.

«Δεν περιμέναμε αντίσταση, αλλά επειδή θυμόμουν τα συμβάντα στο πέτρινο δαχτυλίδι, ήμουν επιφυλακτική. Μετά από μια πορεία κάπου δώδεκα χιλιομέτρων μέσα από τους λόφους, απλωθήκαμε σε ένα ημικύκλιο και προχωρήσαμε αργά με τα όπλα τραβηγμένα. Μέσα στο δάσος συναντήσαμε μερικούς Τζένσι, τους οποίους συλλάβαμε αιχμάλωτους και τους βάλαμε να προχωρούν μπροστά μας, σαν ζωντανή ασπίδα σε περίπτωση επίθεσης ή ενέδρας. Αυτό, ασφαλώς, αποδείχθηκε περιττό.

«Όταν φτάσαμε την πυραμίδα στη βάση του γκρεμού, μας περίμεναν. Ήταν τουλάχιστον δώδεκα από αυτά τα κτήνη. Το ένα καθόταν κοντά στη βάση της πυραμίδας με τα χέρια ακουμπισμένα επάνω της, ενώ τα υπόλοιπα το τριγύριζαν σε ένα είδος κύκλου. Όλα σήκωσαν τα βλέμματα μόλις μας είδαν, αλλά δεν έκαναν καμιά άλλη κίνηση».

Σταμάτησε για μια στιγμή και έτριψε σκεπτικά τη μύτη της. «Όπως ανέφερα και στον Πρόκτορα, από εκείνο το σημείο και μετά όλα έγιναν πολύ αλλόκοτα. Το προηγούμενο καλοκαίρι σε δυο περιπτώσεις οδήγησα ουλαμούς εναντίον των Τζένσι. Την πρώτη φορά, επειδή δεν είχαν ιδέα για τις προθέσεις μας, κανένας από τους άψυχους δεν ήταν εκεί. Απλά καταστρέψαμε το κατασκεύασμα και φύγαμε. Τη δεύτερη φορά, ένα πλήθος από τα πλάσματα μαζεύτηκε τριγύρω μας και προσπάθησαν να μας εμποδίσουν με τα σώματά τους χωρίς στην ουσία να μας επιτεθούν. Δεν

διαλύθηκαν μέχρι που διέταξα να σκοτώσουν ένα από αυτά. Ασφαλώς, έχω μελετήσει την αναφορά του Πατέρα του Ουλαμού Αλόρ για τις δυσκολίες που συνάντησε στον πέτρινο δαχτύλιο.

«Αυτή τη φορά, όλα ήταν διαφορετικά. Διέταξα δυο από τους άντρες μου να τοποθετήσουν το κανόνι στον τρίποδά του και έδωσα στα ζώα να καταλάβουν πως έπρεπε να φύγουν από τη μέση. Αυτό το έκανα ασφαλώς με χειρονομίες, μια και δεν γνωρίζω την ανόσια γλώσσα τους. Υπάκουσαν αμέσως και χωρίστηκαν σε δυο ομάδες που μπήκαν σε σειρές από τις δυο πλευρές της πυραμίδας αλλά μακριά από το πεδίο του πυρός. Συνεχίσαμε, ασφαλώς, να τους σημαδεύουμε, αλλά όλα δεν φαίνονταν να έχουν καμιά εχθρική διάθεση.

«Το κανόνι διέλυσε την πυραμίδα με έναν βροντερό θόρυβο και μια μεγάλη πύρινη σφαίρα σηκώθηκε στον ουρανό. Μερικά θραύσματα σκόρπισαν εδώ κι εκεί, αλλά κανένας δεν πληγώθηκε γιατί όλοι είχαμε καλυφθεί, αν και οι Τζένσι είχαν μείνει στις θέσεις τους. Μια έντονη μυρωδιά όζοντος γέμισε τον αέρα, και μου φάνηκε για μια στιγμή πως είδα μια γαλαζωπή φωτιά στη θέση που βρισκόταν το κατασκεύασμα — ίσως να ήταν απλά ένα μετείκασμα. Δεν μου δόθηκε, όμως, η ευκαιρία να μελετήσω το φαινόμενο περισσότερο, επειδή εκείνη τη στιγμή όλοι οι Τζένσι έπεσαν στα γόνατα. Όλοι μαζί, κύριοι. Ύστερα, ακούμπησαν

το μέτωπο στο έδαφος, προσκυνώντας. Για μια στιγμή νόμισα πως μας χαιρετούσαν σαν θεούς,επειδή είχαμε τσακίσει τον δικό τους θεό, και προσπάθησα να τους πω πως δεν θέλαμε τη ζωώδη λατρεία τους και το μόνο που απαιτούσαμε ήταν να φύγουν αμέσως από την περιοχή. Ύστερα, όμως, κατάλαβα πως είχα παρεξηγήσει τις προθέσεις τους, επειδή τότε τέσσερα μέλη της φυλής βγήκαν από τα δέντρα στην κουρφή του λόφου και φτάνοντας μπροστά μας μας έδωσαν το άγαλμα. Έπειτα, οι υπόλοιποι σηκώθηκαν. Την τελευταία φορά που τους είδα, ολόκληρη η φυλή βάδιζε ανατολικά, μακριά από την Κοιλάδα του Σπαθιού και τους γύρω λόφους. Πήρα το άγαλμα και το έφερα στον Πρόκτορα». Σταμάτησε να μιλάει, αλλά παρέμεινε όρθια, περιμένοντας τυχόν ερωτήσεις.

«Έχω το αγαλματάκι εδώ μαζί μου», είπε ο Γουάιατ. Το έπιασε από το σημείο που το είχε ακουμπισμένο δίπλα στην καρέκλα του και το απόθεσε πάνω στο τραπέζι. Ύστερα, τράβηξε το λευκό πανί που είχε τυλίξει γύρω του.

Η βάση του ήταν ένα τρίγωνο από σκληρό σαν πέτρα μαυρόξυλο και τρία μακριά θραύσματα από κόκκαλο υψώνονταν από τις γωνίες του για να δημιουργήσουν ένα πυραμιδοειδές πλαίσιο. Στο εσωτερικό του πλαισίου, θαυμάσια σκαλισμένος σε κάθε του λεπτομέρεια πάνω σε μαλακό γαλαζωπό ξύλο, ήταν ο Μπάκαλον, το χλωμό παιδί, που στεκόταν

κρατώντας στο χέρι ένα βαμμένο σπαθί.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Επίσκοπος Μάχης Λάιον, ολοφάνερα ξαφνιασμένος.

«Ιεροσυλία!» είπε η Επίσκοπος Μάχης Ντάλις.

«Δεν νομίζω να πρόκειται για κάτι τόσο σοβαρό», είπε ο Γκόρμαν, Επίσκοπος Βαρέων Όπλων. «Τα κτήνη προφανώς προσπαθούν να μας καλοπιάσουν με την ελπίδα πως θα γλιτώσουν τα σπαθιά μας».

«Μόνο το σπέρμα της Γης μπορεί να προσκυνά τον Μπάκαλον!» είπε η Ντάλις. «Είναι γραμμένο στο Βιβλίο! Το χλωμό παιδί δεν δίνει τη χάρη του σε άψυχους!»

«Σωπάστε, συμπολεμιστές μου!» είπε ο Πρόκτορας, και αμέσως όλες οι συνομιλίες έπαψαν απότομα. Ο Γουάιατ χαμογέλασε αμυδρά. «Αυτό είναι το πρώτο από τα θαύματα για τα οποία σας μίλησα τον περασμένο χειμώνα στο παρεκκλήσι, το πρώτο από τα παράξενα συμβάντα που μου περιέγραψε ο Μπάκαλον. Γιατί πράγματι περπάτησε πάνω σε αυτόν τον κόσμο, ώστε τα ζώα του δάσους να γνωρίσουν την όψη του! Σκεφτείτε, αδελφοί μου! Κοιτάξτε αυτό το γλυπτό. Αναρωτηθείτε μερικές απλές ερωτήσεις. Επιτράπηκε ποτέ σε κανέναν Τζένσι να πατήσει πόδι μέσα σε αυτήν την άγια πόλη;»

«Ασφαλώς, όχι», είπε κάποιος.

«Τότε, ολοφάνερα, κανένας τους δεν μπόρεσε να δει το ολογράφημα επάνω στο βωμό μας. Ούτε κι εγώ ο ίδιος έχω βρεθεί συχνά ανάμεσα στα κτήνη, αφού δεν μου το επιτρέπουν τα εδώ καθήκοντά μου. Έτσι, κανένα τους δεν θα μπορούσε να δει το ομοίωμα του χλωμού παιδιού στην αλυσσίδα του αξιώματός μου, γιατί οι λίγοι Τζένσι που είδαν το πρόσωπό μου δεν έζησαν για να με περιγράψουν και αλλού — είναι αυτοί που καταδίκασα και που κρεμάστηκαν έξω από τα τείχη μας. Τα ζώα δεν μιλούν τη γλώσσα του σπέρματος της Γης, ούτε και κανένας ανάμεσά μας έχει μάθει τη δική τους απλοϊκή ζωώδη γλώσσα. Έτσι, κανένας τους δεν μας έχει κρυφακούσει ούτε και έχει διαβάσει το Βιβλίο. Σκεφτήτε τα όλα αυτά και αναρωτηθήτε! Πώς οι ξυλογλύπτες τους γνώριζαν ποια μορφή να σκαλίσουν;»

Επακολούθησε απόλυτη σιγή. Οι ηγέτες των παιδιών του Μπάκαλον κοιτάζονταν αναμεταξύ τους γεμάτοι απορία.

Ο Γουάιατ δίπλωσε ήρεμα τα χέρια του. «Είναι ένα θαύμα. Οι Τζένσι δεν θα μας ενοχλήσουν πια, γιατί το χλωμό παιδί περπάτησε ανάμεσά τους».

Στα δεξιά του Πρόκτορα, η Επίσκοπος Μάχης Ντάλις κάθισε μονοκόμματα. «Πρόκτορά μου και δάσκαλε της πίστης μου», είπε με κάποια δυσκολία, γιατί τα λόγια έβγαιναν από το στόμα της πολύ αργά, «δεν μπορεί να εννοείς πως αυτά... αυτά τα *ζώα* μπορούν να λατρεύουν το χλωμό παιδί και αυτό να δέχεται τη λατρεία τους!»

Ο Γουάιατ φαινόταν ήρεμος και μακάριος. Απλά χαμογέλασε. «Μην βασανίζεις την ψυχή σου, Ντάλις. Θα αναρωτήθηκες αν διέπραξα το Πρώτο Λάθος, θυμούμενη ίσως την Ιεροσυλία του Γκρα, όταν ένας αιχμάλωτος Χρανγκανός προσκύνησε τον Μπάκαλον για να γλιτώσει από το θάνατο, και ο Ψευδο - Πρόκτορας Γκιμπρόν διακύρηξε πως όλοι όσοι λατρεύουν το χλωμό παιδί θα πρέπει σίγουρα να έχουν ψυχή». Έσεισε το κεφάλι. «Έχω, βλέπεις, κι εγώ μελετήσει το Βιβλίο. Όμως, όχι, Επίσκοπε Μάχης. Καμιά ιεροσυλία δεν διαπράχθηκε. Ο Μπάκαλον πράγματι περπάτησε ανάμεσα στους Τζένσι, αλλά σίγουρα έμαθαν από αυτόν μονάχα την αλήθεια. Τους παρουσιάστηκε σε όλη του τη σκοτεινή και αρματωμένη μεγαλοπρέπεια, και τον άκουσαν να τους διαβεβαιώνει πως είναι κτήνη χωρίς ψυχή. Έτσι, εκείνοι αποδέχθηκαν τη θέση τους μέσα στο σύμπαν και υποχώρησαν μπροστά μας. Ποτέ δεν θα σκοτώσουν άνθρωπο ξανά. Θυμηθείτε πως δεν προσκύνησαν το άγαλμα που κατασκεύασαν, αλλά το έδωσαν σε εμάς, το σπέρμα της Γης, οι οποίοι είμαστε οι μόνοι που μπορούμε δικαιωματικά να το λατρέψουμε. Αυτό που έκαναν είναι να προσκυνήσουν *εμάς*, όπως πρέπει να κάνουν τα ζώα μπροστά στους ανθρώπους. Καταλαβαίνεις; Τους διδάχθηκε η αλήθεια».

Η Ντάλις ένευσε. «Ναι, Πρόκτορά μου. Διαφωτίστηκα. Συγχώρεσε τη στιγμή της αδυναμίας μου».

Όμως, στην άλλη άκρη του τραπεζιού, ο Κάρα Νταχάν έγειρε μπροστά και έσφιξε τα τεράστια χέρια του, ζαρώνοντας ταυτόχρονα το μέτωπο. «Πρόκτορά μου», είπε βαριά.

«Τι θέλεις, Δάσκαλε των Όπλων;» Ο Γουάιατ γύρισε προς το μέρος του με μια αυστηρή έκφραση.

«Κι η δική μου ψυχή, όπως και της Επισκόπου Μάχης, γέμισε για μια στιγμή με ανησυχία. Θα μπορούσες να διαφωτίσεις κι εμένα;»

Ο Γουάιατ χαμογέλασε. «Ορίστε, λοιπόν», είπε με μια φωνή που δεν πρόδιδε καμιά ευθυμία.

«Ίσως πράγματι να πρόκειται περί θαύματος», είπε ο Νταχάν, «αλλά πρώτα θα πρέπει να σιγουρευτούμε πως δεν πρόκειται για ένα τέχνασμα των άψυχων εχθρών μας. Δεν μπορώ να διαβλέψω το λόγο για αυτή τη συμπεριφορά και το στρατήγημά τους, αλλά μπορώ να υποθέσω έναν τρόπο με τον οποίο οι Τζένσι μπορεί να έμαθαν τα χαρακτηριστικά του Μπάκαλον».

«Δηλαδή;»

«Αναφέρομαι στον εμπορικό σταθμό της Τζάμις και τον κοκκινοτρίχη έμπορο Άρικ νε Κρολ. Είναι κι αυτός σπέρμα της Γης, μάλλον Εμερέλι από την όψη του, και του χαρίσαμε το Βιβλίο. Δεν φλέγεται, όμως από αγάπη για τον Μπάκαλον και τριγυρίζει άοπλος σαν άθεος. Μας αντιπαλεύει από τη μέρα που ήρθαμε στον πλανήτη, κι έγινε ακόμα πιο εχθρικός με-

τά το μάθημα που δώσαμε στους Τζένσι. Ίσως αυτός να δασκάλεψε τη φυλή του γκρεμού, και να τους είπε πώς να φτιάξουν το γλυπτό για κάποιο δικό του παράξενο λόγο. Απ' ό,τι ξέρω, εμπορεύεται μαζί τους».

«Πιστεύω πως λες την αλήθεια, Δάσκαλε των Όπλων. Τους πρώτους μήνες μετά την προσγείωσή μας, προσπάθησα με κάθε τρόπο να προσυλητίσω τον νε Κρολ. Δεν τα κατάφερα, αλλά έμαθα πολλά για τους Τζένσι και το εμπόριο που είχε με αυτά τα ζώα». Ο Πρόκτορας συνέχιζε να χαμογελάει. «Εμπορεύτηκε και με μια από τις φυλές που ζούσαν εδώ, στην Κοιλάδα του Σπαθιού, το λαό του πέτρινου δαχτυλιδιού, με τη φυλή του γκρεμού, τη φυλή του μακρινού οπορώνα και άλλες, ακόμα πιο ανατολικά».

«Τότε, αυτός τα έκανε όλα!» είπε ο Νταχάν. «Ένα τέχνασμα!»

Όλα τα μάτια στράφηκαν προς τον Γουάιατ. «Δεν είπα κάτι τέτοιο. Ο νε Κρολ, όποιες και να είναι οι προθέσεις του, δεν παύει να είναι ένας μοναχικός και ξεκομμένος άνθρωπος. Δεν εμπορεύτηκε ποτέ με όλους τους Τζένσι, ούτε και γνωρίζει κάθε φυλή». Το χαμόγελο του Πρόκτορα για μια στιγμή πλάτυνε. «Όλοι σας έχετε δει τον Εμερέλι και ξέρετε πως είναι ένας αδύναμος και μαλθακός άνθρωπος. Δεν μπορεί να διανύσει μεγάλες αποστάσεις και δεν διαθέτει ούτε αερόπλοιο ούτε μηχανοέλκυθρο».

Βλέπεις εδώ κανένα τέχνασμα, Δάσκαλε των Όπλων;» ρώτησε ο Γουάιατ.

Ο Νταχάν κοιτούσε χωρίς να μιλάει, αλλά ο Επίσκοπος Μάχης Λάιον σηκώθηκε ξαφνικά όρθιος και φώναξε! «Εγώ βλέπω ένα θαύμα!» και άλλοι συμφώνησαν μαζί του. Όταν η οχλοβοή καταλάγιασε, ο Δάσκαλος των Όπλων χαμήλωσε το κεφάλι κσι είπε χαμηλόφωνα! «Πρόκτορά μου, διάβασέ μας από το Βιβλίο της Σοφίας».

«Τα λέιζερ, ομιλήτρια, τα λέιζερ!» Υπήρχε μια χροιά υστερίας στη φωνή του νε Κρολ. «Η Ράιθερ δεν επέστρεψε ακόμα. Θα πρέπει αν περιμένουμε!»

Στεκόταν έξω από το παράπηγμα του εμπορικού σταθμού, γυμνός από τη μέση και πάνω και ιδρωκοπώντας από τον καυτό ήλιο του πρωινού, ενώ ο ζεστός άνεμος ανέμιζε τα μπερδεμένα μαλλιά του. Η φασαρία τον είχε ξυπνήσει από έναν ταραγμένο ύπνο. Τους είχε σταματήσει ακριβώς στις παρυφές του δάσους, και τώρα η πικρόχολη ομιλήτρια είχε στραφεί να του μιλήσει. Δεν έμοιαζε καθόλου με Τζένσι, με το αγριεμένο βλέμμα της, το λέιζερ περασμένο ανάμεσα στους ώμους της, ένα λαμπερό γαλάζιο μεταξένιο μαντήλι δεμένο γύρω από το λαιμό της και δαχτυλίδια από φωσφωρόπετρα περασμένα και στα οκτώ δάχτυλα των χεριών της. Οι υπόλοιποι εξόριστοι, εκτός από δυο θηλυκές που ήταν ετοιμό-

γεννες, ήταν συγκεντρωμένοι γύρω της. Ο ένας από αυτούς κρατούσε το δεύτερο λέιζερ και οι υπόλοποι είχαν τόξα και φαρέτρες με βέλη. Αυτό ήταν ιδέα της ομιλήτριας. Ο σύντροφός της που πρόσφατα είχε διαλέξει, ήταν πεσμένος στα γόνατα και προσπαθούσε να ξελαχανιάσει. Είχε έρθει τρέχοντας όλο το δρόμο από την Κοιλάδα του Σπαθιού.

«Όχι, Άρικ», είπε η ομιλήτρια με αγριεμένα μάτια. «Τα λέιζερ έχουν ήδη αργήσει ένα μήνα, όπως εσύ μετράς το χρόνο. Κάθε μέρα που περιμένουμε, οι Χαλύβδινοι Άγγελοι καταστρέφουν και άλλες πυραμίδες. Σύντομα, ίσως κρεμάσουν κι άλλα παιδιά».

«Αυτό πράγματι θα γίνει πολύ σύντομα, έτσι και τους επιτεθείτε. Τι ελπίδες έχετε να νικήσετε; Ο αναγνωριστής σας λέει πως έχουν βγει εξω με δυο ουλαμούς και ένα όχημα. Θα μπορέσετε να τους σταματήσετε με δυο λέιζερ και τέσσερα τόξα; Δεν μάθατε ακόμα να βάζετε το μυαλό σας να σκέφτεται;»

«Ναι», είπε η ομιλήτρια, αλλά καθώς το έλεγε του γύμνωνε τα δόντια. «Ναι, αλλά αυτό δεν έχει πια σημασία. Αφού οι φυλές δεν αντιστέκονται, πρέπει να το κάνουμε εμείς».

Ακόμα γονατισμένος, ο σύντροφός της κοίταξε τον νε Κρολ. «Κατευθύνονται... προς τον καταρράχτη», είπε, ακόμα λαχανιασμένος.

«Στον καταρράχτη!» επανέλαβε η πικρόχολη ομιλήτρια. «Από τότε που έσβησε ο χειμώνας, έχουν καταστρέψει παραπάνω από είκοσι

πυραμίδες. Τα οχήματά τους ισοπέδωσαν το δάσος, και τώρα ένας μεγάλος χωματόδρομος αυλακώνει το έδαφος από την κοιλάδα μέχρι τα ποτάμια. Δεν έβλαψαν, όμως, κανέναν Τζένσι από τις αρχές του χειμώνα και πάντα τους αφήνουν να φεύγουν. Όλες αυτές οι φυλές που απόμειναν χωρίς θεούς κατέφυγαν στον καταρράχτη, μέχρι που ολόκληρο το δάσος της περιοχής εξαντλήθηκε από τα πολλά στόματα που είχε να θρέψει. Οι ομιλητές τους κάθονται μαζί με τον γέρο - ομιλητή και ο θεός του καταρράχτη τους δέχεται. Ίσως να είναι ένας πολύ ισχυρός θεός. Πάντως, εγώ δεν ξέρω από αυτά τα πράγματα. Εκείνο που ξέρω είναι πως ο γυμνοκέφαλος Άγγελος έχει μάθει πως είκοσι φυλές έχουν συγκεντρωθεί μαζί, μια σύναξη δηλαδή μισής χιλιάδας ενήλικων Τζένσι, και τώρα οδηγεί ένα θωρακισμένο όχημα εναντίον τους. Θα τους αφήσει και αυτή τη φορά να φύγουν, ικανοποιημένος απλά με ένα αγαλματάκι; Κι αν ναι, εκείνοι θα δεχτούν να φύγουν, Άρικ; Θα εγκαταλείψουν έναν δεύτερο θεό το ίδιο εύκολα όπως και τον πρώτο;»

Η ομιλήτρια τρεμόπαιξε τα μάτια της. «Φοβάμαι πως θα αντισταθούν με τα άχρηστα νύχια τους. Φοβάμαι πως ο γυμνοκέφαλος Άγγελος θα τους κρεμάσει ακόμα και αν δεν αντισταθούν, επειδή τόσοι πολλοί συγκεντρωμένοι μαζί θα του κινήσουν την υποψία. Φοβάμαι πολλά πράγματα και ξέρω πολύ λίγα, αλλά ε-

κείνο που ξέρω είναι πως εμείς πρέπει να πάμε εκεί. Δεν μπορείς να μας σταματήσεις, Ἀρικ, κι ούτε μπορούμε να περιμένουμε άλλο τα αργοπορημένα σου λέιζερ».

Ύστερα, γύρισε στους υπόλοιπους και είπε! «Ελάτε, πρέπει να τρέξουμε», και χάθηκαν όλοι μαζί μέσα στο δάσος πριν καν ο νε Κρολ προλάβει να τους πει να περιμένουν. Βλαστημώντας, γύρισε πίσω στο παράπηγμα.

Οι δυο θηλυκές εξόριστοι έφευγαν ακριβώς τη στιγμή που αυτός γύριζε μέσα. Κι οι δυο ήταν ετοιμόγεννες, αλλά κρατούσαν στα χέρια τους τόξα. Ο νε Κρολ μπήκε μπροστά τους. «Κι εσείς τα ίδια!» τουε είπε, αγριοκοιτάζοντάς τες. «Τρελαθήκατε όλοι σας;» Αυτές απλά τον κοίταξαν με τα τεράστια χρυσωπά τους μάτια και μετά πέρασαν από δίπλα του και κατευθύνθηκαν προς τα δέντρα.

Μπαίνοντας μέσα, έπλεξε γρήγορα σε κοτσίδα τα μακριά κόκκινα μαλλιά του ώστε να μην μπλέκονται στα κλαδιά, φόρεσε ένα πουκάμισο και ξαναβγήκε. Ύστερα, σταμάτησε. Έπρεπε να βρει ένα όπλο. Κοίταξε απεγνωσμένα γύρω του και μετά έτρεξε στην αποθήκη. Είδε πως όλα τα τόξα είχαν εξαφανιστεί. Τι να έκανε τώρα; Ἀρχισε να ψάχνει εδώ κι εκεί και τελικά συμβιβάστηκε με ένα μπαλτά. Τον ένιωθε παράξενο μέσα στο χέρι του και θα πρέπει να φαινόταν γελοίος σε κάποιον που θα τον έβλεπε, αλλά ένιωθε την ανάγκη να οπλιστεί με κάτι.

Ύστερα, ξεκίνησε κι αυτός για το μέρος που ζούσε ο λαός του καταρράχτη.

Ο νε Κρολ ήταν υπέρβαρος και μαλθακός και δεν ήταν συνηθισμένος στο τρέξιμο. Η απόσταση μέχρι τον καταρράχτη ήταν κοντά δυο χιλιόμετρα πυκνής βλάστησης. Αναγκάστηκε να σταματήσει τρεις φορές για να ξεκουραστεί και να αφήσει τους πόνους στο στήθος του να καταλαγιάσουν, και του φάνηκε πως πέρασε μια αιωνιότητα πριν φτάσει στον προορισμό του. Παρ' όλα αυτά, κατάφερε να φτάσει πριν από τους Χαλύβδινους Ἀγγέλους. Τα θωρακισμένα οχήματα τους ήταν αργοκίνητα και ο δρόμος από την Κοιλάδα του Σπαθιού μακρύτερος και πιο ανηφορικός.

Οι Τζένσι βρίσκονταν παντού. Το ξέφωτο ήταν τελείως απογυμνωμένο από χορτάρι και δυο φορές μεγαλύτερο απ' ότι το θυμόταν ο νε Κρολ στην τελευταία επίσκεψή του. Κι όμως, οι Τζένσι το γέμιζαν ολόκληρο, καθισμένοι στο έδαφος, κοιτάζοντας τη λιμνούλα και τον καταρράχτη όλοι αμίλητοι και κολλημένοι μεταξύ τους, έτσι ώστε ήταν σχεδόν αδύνατον να βρει κανείς χώρο να πατήσει. Ακόμα περισσότεροι ήταν κουρνιασμένοι στα δέντρα, καμιά δεκαριά στο καθένα, και μερικά από τα παιδιά είχαν σκαρφαλώσει στα ψηλότερα κλαδιά, εκεί που πριν ήταν το αδιαφιλονίκητο βασίλειο των ψευδοπίθηκων.

Στο βράχο στο κέντρο της λιμνούλας, με

τον καταρράχτη να κυλάει πίσω τους, οι ομιλητές ήταν κολλημένοι γύρω από την πυραμίδα. Ήταν ακόμα πιο κοντά μεταξύ τους απ' ό,τι οι άλλοι Τζένσι, και όλοι είχαν ακουμπισμένες της παλάμες τους στις πλευρές του κατασκευάσματος. Ένας, μάλιστα, που ήταν πολύ αδύνατος και καχεκτικός, ήταν σκαρφαλωμένος πάνω στους ώμους κάποιου άλλου για να μπορεί κι αυτός να αγγίζει την πυραμίδα. Ο νε Κρολ προσπάθησε να τους μετρήσει, αλλά μετά από λίγο εγκατέλειψε την προσπάθεια. Έμοιαζαν με μια μάζα από γκρίζα γούνα και χρυσά μάτια, με την πυραμίδα στο κέντρο τους, σκοτεινή και αμετακίνητη όπως πάντα.

Η πικρόχολη ομιλήτρια στεκόταν μέσα στη λιμνούλα, με τα νερά να της φτάνουν ως τους αστραγάλους. Κοιτούσε το πλήθος και τους στρίγγλιζε, με μια φωνή παράξενα διαφορετική από το συνηθισμένο απαλό γουργούρισμα των Τζένσι. Με το φουλάρι και τα δαχτυλίδια της φαινόταν εκτός τόπου και χρόνου. Καθώς μιλούσε, έσειε το λέιζερ που κρατούσε στο χέρι. Αγριεμένα, παθιασμένα, υστερικά, έλεγε στους συγκεντρωμένους Τζένσι πως οι Χαλύβδινοι Άγγελοι έρχονταν, πως έπρεπε να φύγουν αμέσως, πως έπρεπε να σκορπίσουν και μετά να ξαναμαζευτούν στον εμπορικό σταθμό. Επαναλάμβανε τα λόγια ξανά και ξανά.

Μα οι φυλές παρέμεναν ακίνητες και αμίλητες. Κανείς δεν απαντούσε, κανείς δεν την άκουγε, κανείς δεν της έδινε σημασία. Προσεύ-

χονταν όλοι, παρ' όλο που ήταν μέρα κι ο ήλιος έκαιγε.

Ο νε Κρολ άνοιξε δρόμο ανάμεσά τους, πατώντας μερικά χέρια και πόδια, μην μπορώντας να αποφύγει κάποιο κομμάτι ενός Τζένσι κάθε φορά που κατέβαζε τη μπότα του. Στάθηκε δίπλα στην πικρόχολη ομιλήτρια που ακόμα χειρονομούσε μανιασμένα, και κάθισε αρκετή ώρα έτσι πριν τα χρυσά της μάτια φανούν να τον εντοπίζουν. Τότε, σταμάτησε. «Άρικ», είπε. «Οι Άγγελοι έρχονται κι αυτοί δεν με ακούνε!»

«Οι άλλοι...» είπε εκείνος, ακόμα λαχανιασμένος. «Πού είναι οι άλλοι;»

«Στα δέντρα», απάντησε η πικρόχολη ομιλήτρια με μια αόριστη χειρονομία. «Τους είπα να ανεβούν στα δέντρα. Είναι όλα τους μικρά, Άρικ, όπως αυτά που είδες κρεμασμένα στα τείχη».

«Σε παρακαλώ, έλα πίσω μαζί μου», της είπε ο νε Κρολ. «Άφησέ τους. Τους μιλήσαμε, τόσο εσύ όσο κι εγώ. Ό,τι κι αν συμβεί, υπαίτιοι θα είναι αυτοί και η ηλίθια θρησκεία τους».

«Δεν μπορώ να φύγω», είπε η πικρόχολη ομιλήτρια. Φαινόταν να τα έχει χαμένα, όπως γινόταν συχνά όταν ο νε Κρολ της έκανε ερωτήσεις. «Κανονικά θα έπρεπε, αλλά κατά κάποιο τρόπο νιώθω πως οφείλω να μείνω εδώ. Οι άλλοι δεν πρόκειται να φύγουν, ακόμα κι αν εγώ το κάνω. Το νιώθουν ακόμα πιο έντονα. Πρέπει να μείνουμε εδώ. Να μιλήσουμε. Να

πολεμήσουμε». Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Δεν ξέρω το γιατί, Άρικ, αλλά πρέπει να μείνουμε».

Και πριν ο έμπορος προλάβει να απαντήσει, οι Χαλύβδινοι Άγγελοι βγήκαν από το δάσος.

Στην αρχή ήταν πέντε, σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους. ύστερα, εμφανίστηκαν άλλοι πέντε. Ήταν όλοι πεζοί, ντυμένοι με στολές που τα σχέδιά τους έδεναν απόλυτα με τις φυλλωσιές γύρω τους, έτσι ώστε ξεχώριζαν μονάχα οι ζώνες τους από ατσαλόσυρμα και τα πολεμικά τους κράνη. Ένας από αυτούς, μια λιπόσαρκη χλωμή γυναίκα, φορούσε κι ένα ψηλό κόκκινο κολλάρο. Όλοι τους είχαν στα χέρια τραβηγμένα λέιζερ.

«Εσύ!» φώναξε η ξανθή γυναίκα, καθώς τα μάτια της τον εντόπισαν αμέσως, να στέκεται όρθιος με την κοτσίδα του να ανεμίζει στον άνεμο και τον μπαλτά να κρέμεται άχρηστος από το δεξί του χέρι. «Μίλα σε αυτά τα ζώα. Πες τους πως πρέπει να φύγουν. Πες τους πως κατους πως πρέπει να φύγουν. Πες τους πως καμιά σύναξη των Τζένσι σε τόσο μεγάλους αριθμούς δεν επιτρέπεται ανατολικά από τα βουνά, σύμφωνα με τις διαταγές του Πρόκτορα Γουάιατ και του χλωμού παιδιού Μπάκαλον. Πες τους!» Ύστερα, είδε την πικρόχολη ομιλήτρια και ξαφνιάστηκε. «Και πάρε το λέιζερ από τα χέρια αυτού του ζώου, πριν να σας κάνουμε κάρβουνο και τους δύο!»

Τρέμοντας, τα άτονα δάχτυλα του νε Κρολ

άφησαν τον μπαλτά να πέσει στο νερό τους λιμνούλας. «Σε παρακαλώ, ρίξε το όπλο», είπε στη γλώσσα των Τζένσι. «Αν θέλεις να έχεις την ελπίδα να δεις τα μακρινά αστέρια. Άσε κάτω το λέιζερ, φίλη μου, παιδί μου. Όταν έρθει η Ράιθερ, θα σε πάρω μαζί μου στο άι - Εμερέλ και σε άλλα ακόμα μακρυνότερα μέρη». Η φωνή του εμπόρου ήταν γεμάτη φόβο. Οι Χαλύβδινοι Άγγελοι κρατούσαν τα δικά τους λέιζερ έτοιμα. Ούτε για μια στιγμή δεν είχε περάσει από το μυαλό του νε Κρολ πως η ομιλήτρια θα υπάκουε.

Όμως, κατά παράξενο τρόπο, εκείνη άφησε πειθήνια το λέιζερ να πέσει στο νερό. Ο νε Κρολ δεν μπορούσε να δει τα μάτια της για να τα διαβάσει.

Η Μητέρα του Ουλαμού φάνηκε να χαλαρώνει. «Ωραία», είπε. «Τώρα μίλα τους στη ζώδη γλώσσα τους και πες τους να φύγουν. Αν δεν το κάνουν, θα τους τσακίσουμε. Ένα θωρακισμένο έρχεται προς τα εδώ!» Και πράγματι, πάνω από το θόρυβο του καταρράχτη, ο νε Κρολ μπορούσε να ακούσει τους ήχους που έκανε καθώς άνοιγε δρόμο ανάμεσα στα δέντρα, μετατρέποντάς τα σε σκλήθρες κάτω από τις ερπύστριές του. Ίσως χρησιμοποιούσαν και το κανόνι και τα λέιζερ του πυργίσκου για να διαλύουν βράχια και άλλα εμπόδια.

«Τους μιλήσαμε ήδη», είπε ο νε Κρολ απεγνωσμένα. «Τους το είπαμε πολλές φορές, αλλά αυτοί δεν μας ακούνε!» Έδειξε γύρω του.

Το ξέφωτο ήταν ακόμα γεμάτο με Τζένσι, και κανένας ανάμεσα στις φυλές δεν είχαν προσέξει στο ελάχιστο τους Χαλύβδινους Άγγελους και τη συνομιλία που είχε ακολουθήσει. Πίσω του, οι συγκεντρωμένοι ομιλητές πίεζαν ακόμα τα μικρά τους χέρια πάνω στο θεό τους.

«Τότε, θα γυμνώσουμε εναντίον τους το σπαθί του Μπάκαλον!», είπε η Μητέρα του Ουλαμού «και τότε ίσως δώσουν σημασία στα δικά τους κλαψουρίσματα!» Έβαλε το λείζερ στη θήκη της ζώνης της και τράβηξε ένα ηχοβόλο. Ο νε Κρολ ρίγησε, γνωρίζοντας τι σκόπευε να κάνει. Το ηχοβόλα χρησιμοποιούσαν συγκεντρωμένο ήχο υψηλής έντασης για να διαλύουν τα ζωντανά κύτταρα και να ρευστοποιούν τη σάρκα. Τα αποτελέσματά του διέλυαν επίσης και κάθε ηθικό των επιζώντων. Δεν υπήρχε χειρότερος θάνατος από αυτόν.

Εκείνη, όμως, τη στιγμή, ένας δεύτερος ουλαμός Αγγέλων βρέθηκε ανάμεσά τους, ενώ πίσω τους, μέσα από τριξίματα ξύλων που έσπαγαν, ο νε Κρολ μπόρεσε να διακρίνει τα μαύρα πλευρά του θωρακισμένου που φαινόταν να έχει το κανόνι του στραμμένο κατευθείαν επάνω του. Δυο από τους νεοφερμένους φορούσαν το κόκκινο κολλάρο — ένας νεαρός με μεγάλα αυτιά που γαύγιζε διαταγές στον ουλαμό του και ένας γιγάντιος μυώδης άνδρας με φαλακρό κεφάλι και ρυτιδιασμένο ηλιοκαμμένο δέρμα. Ο νε Κρολ τον αναγνώρισε! Ήταν ο Δάσκαλος των Όπλων Νταχάν.

Αυτός ήταν που ακούμπισε το βαρύ του χέρι πάνω στο μπράστο της Μητέρας του Ουλαμού καθώς εκείνη σήκωνε το ηχοβόλο. «Όχι», της είπε. «Δεν πρέπει να γίνει έτσι».

Εκείνη ξανάβαλε αμέσως το όπλο στη θήκη του. «Ακούω και υπακούω».

Ο Νταχάν κοίταξε τον νε Κρολ. «Έμπορα», είπε με βροντερή φωνή, «εσύ είσαι υπαίτιος για όλα αυτά;»

«Όχι», είπε ο νε Κρολ.

«Δεν διαλύονται», πρόσθεσε η Μητέρα του Ουλαμού.

«Θα χρειαστούμε ένα ολόκληρο μερόνυχτο για να τους διαλύσουμε με τα ηχοβόλα», είπε ο Νταχάν, καθώς τα μάτια του έψαχναν το ξέφωτο και τα δέντρα, ακολουθώντας το πετρώδες μονοπάτι που οδηγούσε στην κορυφή του καταρράχτη. «Υπάρχει ένας πιο εύκολος τρόπος. Κατέστρεψε την πυραμίδα και θα φύγουν αμέσως». Σταμάτησε ενώ ετοιμαζόταν να πει και κάτι άλλο. Τα μάτια του είχαν πέσει πάνω στην πικρόχολη ομιλήτρια.

«Μια Τζένσι με ρούχα και δαχτυλίδια», είπε. «Μέχρι τώρα δεν ύφαιναν τίποτε άλλο εκτός από σάβανα. Αυτό με ανησυχεί».

«Ανήκε στο λαό του πέτρινου δαχτυλιδιού», είπε βιαστικά ο νε Κρολ. «Ζούσε μέχρι τώρα μαζί μου».

Ο Νταχάν ένευσε. «Κατάλαβα. Είσαι πράγματι αθεόφοβος, νε Κρολ, για να συναναστρέφεσαι άψυχα κτήνη και να τους μαθαίνεις να

πιθηκίζουν τις συνήθειες του σπέρματος της Γης. Τέλος πάντων, αυτό δεν έχει σημασία». Σήκωσε το χέρι του δίνοντας σήμα. Πίσω του, ανάμεσα στα δέντρα, το θωρακισμένο όχημα έστρεψε το κανόνι του κάπως δεξιά. «Εσύ και το ζώο σου θα πρέπει να φύγετε αμέσως», είπε στον νε Κρολ. «Όταν κατεβάσω το χέρι μου, ο θεός των Τζένσι θα καεί και αν είστε ακόμα σ' αυτή τη θέση, θα χαθήτε κι εσείς μαζί του».

«Οι ομιλητές!» διαμαρτυρήθηκε ο νε Κρολ. «Η βολή θα τους...» και έκανε να γυρίσει για να τους δείξει. Όμως, είδε τους ομιλητές να σέρνονται ένας - ένας μακριά από την πυραμίδα.

Πίσω του, οι Άγγελοι άρχισαν να μουρμουρίζουν. «Θαύμα!» είπε κάποιος βραχνά. «Το παιδί μας! Ο άρχοντάς μας!» φώναξε ενας άλλος.

Ο νε Κρολ παρέλυσε. Η πυραμίδα πάνω στο βράχο δεν ήταν πια ένα κόκκινο αδιαφανές κομμάτι πέτρας. Έμοιαζε να είναι καμωμένη από διαφανή κρύσταλλο που αστραποβολούσε στο φως του ήλιου. Και μέσα σε αυτό το διάφανο περίβλημα, τέλειος σε κάθε του λεπτομέρεια, ο Μπάκαλον, το χλωμό παιδί στεκόταν χαμογελώντας, με το σπαθί στο χέρι.

Οι ομιλητές των Τζένσι έτρεχαν μακριά του, παραπατώντας μέσα στη βιασύνη τους να απομακρυνθούν. Ο νε Κρολ είδε τον γέρο - ομιλητή να τρέχει γρηγορότερα από όλους, πα-

ρά την ηλικία του. Ακόμα κι αυτός δεν φαινόταν να καταλαβαίνει τι είχε συμβεί. Η πικρόχολη ομιλήτρια είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα.

Ο έμπορος γύρισε. Οι μισοί Χαλύβδινοι Άγγελοι είχαν πέσει στα γόνατα, ενώ οι υπόλοιποι χαμήλωναν αφηρημένα τα όπλα τους καθώς κοιτούσαν γεμάτοι δέος και απορία. Η Μητέρα του Ουλαμού στράφηκε προς τον Νταχάν. «Είναι πράγματι ένα θαύμα», είπε. «Όπως ακριβώς το είχε προφητέψει ο Πρόκτορας Γουάιατ. Το χλωμό παιδί περπατάει πάνω σ' αυτόν τον κόσμο».

Όμως, ο Δάσκαλος των Όπλων φαινόταν ασυγκίνητος. «Ο Πρόκτορας δεν είναι εδώ, κι αυτό δεν είναι θαύμα», είπε με την ατσάλινη φωνή του. «Είναι κάποιο τέχνασμα του εχθρού, κι εγώ δεν ξεγελιέμαι από τεχνάσματα. Θα κάψουμε αυτό το βλάσφημο πράγμα και θα ξαθαρίσουμε τη γη του Κόρλος». Το χέρι του κατέβηκε απότομα.

Οι Άγγελοι μέσα στο θωρακισμένο θα πρέπει να είχαν μείνει το ίδιο άναυδοι με τους υπόλοιπους. Το κανόνι δεν έρριξε. Ο Νταχάν γύρισε το κεφάλι εκνευρισμένος. «Δεν είναι θαύμα!» φώναξε. Έκανε να ξανασηκώσει το χέρι.

Δίπλα στον νε Κρολ, η πικρόχολη ομιλήτρια έβγαλε ξαφνικά μια κραυγή. Την κοίταξε με φόβο και είδε τα μάτια της να αστράφτουν σαν τον ήλιο. «Ο θεός!» μουρμούρισε η Τζένσι χαμηλόφωνα. «Το φως επέστρεψε!»

Το σφύριγμα χορδών ακούστηκε από τα δέντρα γύρω τους και δυο μακριά βέλη καρφώθηκαν σχεδόν ταυτόχρονα στη φαρδιά πλάτη του Κάρα Νταχάν. Η δύναμη των χτυπημάτων έρριξε τον Δάσκαλο των Όπλων στα γόνατα. Την επόμενη στιγμή, βρόντηξε νεκρός στο χώμα.

«Τρέχα!» φώναξε ο νε Κρολ, κι έσπρωξε την πικρόχολη ομιλήτρια με όλη του τη δύναμη. Εκείνη παραπάτησε και γύρισε να τον κοιτάξει στιγμιαία με μια ματιά που είχε γεμίσει φόβο. Έπειτα, άρχισε να τρέχει, με το φουλάρι να ανεμίζει πίσω της, καθώς προσπαθούσε να κρυφτεί στις κοντινότερες φυλλωσιές.

«Σκοτώστε την!» φώναξε η Μητέρα του Ουλαμού. «Σκοτώστε τους όλους!» Τα λόγια της ξύπνησαν τόσο τους Τζένσι όσο και τους Χαλύβδινους Άγγελους. Τα παιδιά του Μπάκαλον σήκωσαν τα λέιζερ προς το πλήθος και άρχισε η σφαγή. Ο νε Κρολ έσκυψε και άρχισε να ψαχουλεύει ανάμεσα στα μούσκλια και τα βότσαλα, μέχρι που έπιασε στα χέρια του το κυνηγετικό λέιζερ. Το έφερε στον ώμο και άρχισε να ρίχνει. Το φως τινάχτηκε σε τρεις αγριεμένες σύντομες βολές. Ύστερα, άρχισε να κρατά τη σκανδάλη συνέχεια πατημένη, και οι βολές έγιναν μια συνεχής ακτίνα που έκοψαν στη μέση έναν Άγγελο πριν μια φωτιά κάψει το πλαδαρό στομάχι του και τον σωριάσει βαρύ μέσα στο ρηχό νερό.

Για πολλή ώρα δεν έβλεπε τίποτα. Αισθα-

νόταν μόνο τον πόνο και το θόρυβο από τους Τζένσι που έτρεχαν στριγγλίζοντας γύρω του. Δυο φορές άκουσε το μουγκρητό του κανονιού και αρκετές φορές κάποιος τον πάτησε. Τίποτα δεν φαινόταν να έχει σημασία. Πάλεψε να κρατήσει το κεφάλι του έξω από το νερό, αλλά μετά από λίγο ακόμα κι αυτό φαινόταν ανούσιο. Το μόνο που μετρούσε ήταν το κάψιμο στην κοιλιά του.

Ύστερα, με κάποιο ανεξήγητο τρόπο, ο πόνος έσβησε. Μύρισε καπνό και άλλες φριχτές τσίκνες, αλλά ο θόρυβος είχε καταλαγιάσει. Ο νε Κρολ έμεινε ακίνητος και αφουγκράστηκε τις φωνές.

«Τι θα γίνει με την πυραμίδα, Μητέρα του Ουλαμού;» ρώτησε κάποιος.

«Είναι ένα θαύμα», απάντησε μια γυναικεία φωνή. «Κοιτάξτε, ο Μπάκαλον στέκεται ακόμα στη θέση του. Δείτε τον πώς χαμογελάει! Κάναμε αυτό που έπρεπε, σήμερα!»

«Και τι θα κάνουμε την πυραμίδα;»

«Φορτώστε την στο όχημα. Θα την μεταφέρουμε πίσω στον Πρόκτορα Γουάιατ».

Λίγο μετά, οι φωνές απομακρύνθηκαν, και ο νε Κρολ μπορούσε να ακούσει μόνο το ασταμάτητο πέσιμο του νερού. Ήταν ένας πολύ ηρεμιστικός ήχος. Του φάνηκε πως ήθελε να κοιμηθεί.

Το μέλος του πληρώματος έχωσε το λοστό ανάμεσα στα σανίδια και έσπρωξε. Το λεπτό

ξύλο υποχώρησε σχεδόν αμέσως. «Κι άλλα αγάλματα, Τζάνις», είπε, αφού έχωσε το χέρι μέσα στο κιβώτιο και έκανε στο πλάι το υλικό συσκευασίας.

«Άχρηστα», είπε η Ράιθερ με έναν κοφτό αναστεναγμό. Στεκόταν ανάμεσα στα ερείπια του εμπορικού σταθμού του νε Κρολ. Οι Άγγελοι τον είχαν διαλύσει, ψάχνοντας για οπλισμένους Τζένσι και παντού υπήρχαν χαλάσματα. Τα κιβώτια, όμως, δεν τα είχαν αγγίξει.

Ο άνδρας πήρε το λοστό και προχώρησε προς το επόμενο κιβώτιο. Η Ράιθερ κοιτούσε κατσούφικα τους τρεις Τζένσι που ήταν μαζεμένοι γύρω της, επιθυμώντας να μπορούσε να επικοινωνήσει κάπως καλύτερα μαζί τους. Μια θηλυκιά ανάμεσά τους, που φορούσε ένα φουλάρι και πολλά δαχτυλίδια και φαινόταν πάντα να γέρνει το κορμί της πάνω σε ένα τόξο, ήξερε λίγα γήινα αλλά όχι αρκετά. Μάθαινε λέξεις αρκετά γρήγορα, αλλά το μόνο ουσιαστικό πράγμα που είχε πει μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν οι φράσεις! «Τζαμισόν. Ο Άρικ μας πάει. Άγγελοι σκοτώνουν». Τις επαναλάμβανε συνέχεια μέχρι που η Ράιθερ την έκανε τελικά να καταλάβει πως θα τους έπαιρνε μαζί της. Οι άλλοι δυο Τζένσι, η έγκυος θηλυκιά και ο αρσενικός με το λέιζερ, δεν έβγαζαν άχνα.

«Πάλι αγάλματα», είπε ο άνδρας, έχοντας ψάξει ένα ακόμα κιβώτιο.

Η Ράιθερ σήκωσε τους ώμους. Ο άνδρας

συνέχισε το ψάξιμο. Εκείνη του γύρισε την πλάτη και περπάτησε αργά προς τα έξω, σε ένα σημείο απ' όπου μπορούσε να δει τα *Άστρα του Τζολοστάρ*. Το διαστημόπλοιο ήταν προσγειωμένο στην άκρη του κοσμοδρόμιου, και από τα ανοίγματά του ένα κίτρινο φως φώτιζε το μισοσκόταδο του δειλινού. Οι Τζένσι την ακολούθησαν, όπως έκαναν από τη στιγμή που είχε έρθει. Σίγουρα θα φοβόνταν πως θα τους άφηνε και θα έφευγε, αν έπαιρναν έστω και για μια στιγμή τα χρυσωπά τους μάτια από πάνω της.

Η πικρόχολη ομιλήτρια την κοίταξε. «Σάβανο Άρικ. Έδωσε».

Η Ράιθερ ένευσε αφηρημένα. Το είχε πάρει και κρεμόταν τώρα πάνω από το κρεβάτι της. Ήταν ένα παράξενο μικρό πράγμα, υφασμένο εν μέρει από τρίχωμα Τζένσι αλλά κυρίως από μακριές μεταξένιες τρίχες κατακόκκινων μαλλιών. Επάνω του, γκρίζα πάνω στο κόκκινο, ήταν μια κακότεχνη αλλά αναγνωρίσιμη απεικόνηση του πρόσωπου του Άρικ νε Κρολ. Αναρωτήθηκε τι να σήμαινε αυτό. Ήταν το αφιέρωμα μιας χήρας; Ενός παιδιού; Ή, απλά ενός φίλου; Τι είχε συμβεί στον Άρικ στη διάρκεια του ενός χρόνου που είχε να τον δει; Αν είχε έρθει πιο έγκαιρα... Μα είχε χάσει τρεις μήνες στον Τζαμισόν, προσπαθώντας να βρει αγοραστή για τα άχρηστα αγαλματάκια. Το φθινόπωρο είχε μπει για τα καλά πριν *Τα Φώτα του Τζολοστάρ* επιστρέψουν στον Κόρλος, για να

βρουν τη βάση του νε Κρολ κατεστραμμένη και τους Άγγελους να συγκεντρώνουν στην πόλη τη σοδειά τους.

Όταν είχε πάει να τους συναντήσει, για να τους προσφέρει το φορτίο των λέιζερ που της ήταν πια άχρηστο, η θέα των κατακόκκινων τειχών της πόλης είχε αηδιάσει ακόμα κι αυτήν. Νόμιζε πως πήγαινε προετοιμασμένη, αλλά η φρίκη που συνάντησε ήταν πέρα από κάθε ψυχική προετοιμασία. Μια ομαδα Αγγέλων την βρήκαν να ξερνοβολάει έξω από τις ψηλές σκουριασμένες πύλες και την οδήγησν μπροστά στον Πρόκτορα.

Ο Γουάιατ ήταν δυο φορές πιο σκελετωμένος απ' ό,τι τον θυμόταν. Στεκόταν στο ύπαιθρο, κοντά στη βάση ενός τεράστιου βωμού που είχαν υψώσει στη μέση της πόλης. Ένα εκπληκτικά ζωντανό άγαλμα του Μπάκαλον, μέσα σε μια γυάλινη πυραμίδα, τοποθετημένη πάνω σε έναν ψηλό κόκκινο βράχο, έριχνε τη σκιά του πάνω στον ξύλινο βωμό. Από κάτω του, οι ουλαμοί των Αγγέλων σώριαζαν το πρόσφατα θερισμένο σιτάρι και κατεψυγμένα κουφάρια θαμνόχοιρων.

«Δεν έχουμε ανάγκη τα εμπορεύματά σου», της είπε ο Πρόκτορας. «Ο Κόσμος του Κόρλος είναι τρισευλογημένος, τέκνο μου, και ο Μπάκαλον ζει πια ανάμεσά μας. Έκανε καταπληκτικά θαύματα, και θα κάνει κι άλλα. Πιστεύουμε σε Αυτόν». Ο Πρόκτορας έδειξε το βωμό με το αδύνατο χέρι του. «Βλέπεις; Προς τιμή του καίμε όλα τα αποθέματα του χειμώνα, γιατί το χλωμό παιδί μας υποσχέθηκε πως αυτή τη χρονιά ο χειμώνας δεν θα έρθει. Μας έμαθε να ζούμε εν ειρήνη, όπως κάποτε είχαμε μάθει να ζούμε με τον πόλεμο, κι έτσι το σπέρμα της Γης θα γίνει ακόμα ισχυρότερο. Είναι ο καιρός μιας νέας μεγάλης αποκάλυψης!» Τα μάτια του έκαιγαν καθώς μιλούσε. Μάτια φανατικά, τεράστια και σκοτεινά, που όμως φανέρωναν παράξενες χρυσωπές ανταύγειες.

Όσο πιο γρήγορα μπορούσε, η Ράιθερ είχε αφήσει την Πόλη των Χαλύβδινων Αγγέλων, προσπαθώντας να μην κοιτάξει τα τείχη πίσω της. Όμως, ανεβαίνοντας τους λόφους, στο δρόμο της προς τον εμπορικό σταθμό, πέρασε από το πέτρινο δαχτυλίδι και την κατεστραμμένη πυραμίδα όπου ο Άρικ την είχε οδηγήσει την πρώτη φορά. Εκεί, η Ράιθερ δεν μπόρεσε να αντισταθεί, και γύρισε για να ρίξει μια τελευταία ματιά στην Κοιλάδα του Σπαθιού. Το θέαμα έμεινε για πάντα χαραγμένο στη μνήμη της.

Έξω από τα τείχη, τα παιδιά των Αγγέλων κρέμονταν σε μια σειρά από μικρά λευκοντυμένα σώματα, ακίνητα στις άκρες μακριών σκοινιών. Τα μεγαλύτερα είχαν πεθάνει πιο ανώδυνα, καθώς οι λαιμοί τους είχαν σπάσει από το ξαφνικό τέντωμα. Μα τα μικρά χλωμά μωρά είχαν τις θηλειές περασμένες γύρω από τη μέση τους και ήταν ολοφάνερο πως τα πιο πολλά είχαν μείνει έτσι κρεμασμένα μέχρι να

πεθάνουν από την πείνα και τη δίψα.

Καθώς στεκόταν και θυμόταν, ο άνδρας του πληρώματος βγήκε από τα χαλάσματα του σταθμού του νε Κρολ. «Τίποτα», ανέφερε. «Αγάλματα σε όλα». Η Ράιθερ ένευσε.

«Θα φύγουμε;» ρώτησε η πικρόχολη ομιλήτρια. «Για τον Τζαμισόν;»

«Ναι», της απάντησε, έχοντας τα μάτια καρφωμένα στο μεγάλο παρθένο δάσος. Η Καρδιά του Μπάκαλον είχε χαθεί πίσω από τα βουνά. Σε χίλιες χιλιάδες δάση και μια πόλη, οι φυλές είχαν αρχίσει να προσεύχονται.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΟΝ ΙΚΑΡΟ

του Άρθουρ Κλαρκ

Ο Ίκαρος είναι ένα από τα πιο περίεργα αλλά και τα πιο άγνωστα ουράνια σώματα του ηλιακού μας συστήματος. Ανακαλύφθηκε το 1949 από τον αστρονόμο Βάλτερ Μπάαντε του αστεροσκοπίου του Πάλομαρ και στην ουσία δεν είναι παρά ένας μικρός αστεροειδής με διάμετρο μικρότερη του ενάμισι χιλιομέτρου. Παρ' όλα αυτά, έχει την μοναδική ιδιότητα να είναι το ουράνιο σώμα που πλησιάζει περισσότερο από κάθε άλλο τον Ήλιο, στο περήλιο της παράξενης τροχιάς που ακολουθεί. Οι συνθήκες που επικρατούν επάνω του καθώς πλησιάζει το αστέρι μας, ασφαλώς μόνο μεσαιωνική κόλαση μπορούν να θυμίζουν. Κι όμως, δεν είναι απίθανο, ο άνθρωπος μέσα στην αιώνια αναζήτησή του για τη γνώση, κάποτε να γυρέψει να τον φτάσει και σαν τον μυθικό νεαρό να πετάξει πολύ κοντά στον Ήλιο. Μήπως, όμως, ο πανέμορφος ελληνικός θρύλος θα πρέπει να μας διδάξει κάτι; Ας δούμε τι έχει να μας πει γι' αυτό ο περίφημος Άρθουρ Κλαρκ στο συναρπαστικό διήγημα που ακολουθεί.

Θ.Μ.

Όταν ο Κόλιν Σέραρντ άνοιξε τα μάτια του μετά το ατύχημα, δεν μπορούσε να φανταστεί πού βρισκόταν. Φαινόταν να είναι παγιδευμένος σε κάποιο είδος οχήματος, στην κορυφή ενός στρογγυλού λόφου που κατηφορίζε απότομα προς όλες τις κατευθύνσεις. Η επιφάνειά του ήταν καψαλισμένη και μαυρισμένη, λες και μια μεγάλη φωτιά τον είχε γυμνώσει. Ακριβώς από πάνω του, έβλεπε έναν κατάμαυρο ουρανό γεμάτον με αστέρια. Ένα από αυτά, κρεμόταν σαν μικροσκοπικός λαμπερός Ήλιος κοντά στον ορίζοντα.

Μπορεί να ήταν αυτός ο Ήλιος; Βρισκόταν τόσο μακρυά από τη Γη; Όχι, αυτό ήταν αδύνατον. Κάτι βαθιά μέσα στο μυαλό του του έλεγε πως ο Ήλιος ήταν κοντά — φοβερά κοντά — και όχι τόσο μακριά ώστε να φαίνεται σαν ένα απλό αστέρι. Με αυτή τη σκέψη, συνειδητοποίησε τι του είχε συμβεί. Ήξερε ακριβώς πού ήταν, και η γνώση αυτή ήταν τόσο τρομερή ώστε παρα λίγο να λιποθυμίσει ξανά.

Ήταν πλησιέστερα στον Ήλιο απ' ότι είχε

βρεθεί ποτέ οποιοσδήποτε άνθρωπος. Το καταστραμμένο του όχημα δεν βρισκόταν πάνω σε λόφο, αλλά πάνω στην απότομα κυρτή επιφάνεια ενός κόσμου με διάμετρο μόνο τρία χιλιόμετρα. Το λαμπερό αστέρι που σύντομα θα χανόταν στα δυτικά ήταν το φως του *Προμηθέα*, του διαστημόπλοιου που τον είχε φέρει εκεί, μέσα από εκατομμύρια χιλιόμετρα διαστήματος. Οι συνάδελφοί του θα πρέπει να είχαν αρχίσει να αναρωτιώνται γιατί το ατομικό του σκάφος δεν είχε επιστρέψει σαν το περιστέρι στον περιστερώνα του. Σε λίγα λεπτά θα έχανε το διαστημόπλοιο από τα μάτια του, καθώς θα έπεφτε πίσω από τον ορίζοντα στο ασταμάτητο κρυφτούλι του με τον Ήλιο.

Αυτό το παιχνίδι ο ίδιος φαινόταν να το έχει χάσει. Βρισκόταν ακόμα στη σκοτεινή πλευρά του αστεροειδή, στη δροσερή ασφάλεια της σκιάς του, αλλά η σύντομη νύχτα θα τέλειωνε πολύ γρήγορα. Η τετράωρη μέρα του Ίκαρου τον έστρεφε αμείλικτα προς την τρομερή αυγή, οπότε ένας Ήλιος τριάντα φορές μεγαλύτερος από αυτόν που φώτιζε τη Γη θα καψάλιζε αυτούς τους βράχους με τη φωτιά του. Ο Σέραρντ γνώριζε πολύ καλά γιατί όλα γύρω του ήταν καμένα και μαυρισμένα. Ο Ίκαρος βρισκόταν ακόμα μια βδομάδα μακριά από το περιήλιό του, αλλά η θερμοκρασία στην επιφάνειά του έφτανε το μεσημέρι τους χίλιους βαθμούς Φαρενάιτ.

Αν και αυτή δεν ήταν περίσταση για αστεία,

θυμήθηκε ξαφνικά την περιγραφή που είχε δώσει ο κυβερνήτης Μακλέλαν για τον Ίκαρο! «Το πιο ζεστό οικόπεδο σε ολόκληρο το ηλιακό σύστημα». Η αλήθεια αυτών των λόγων του είχε αποδειχθεί μόλις λίγες μέρες πριν, από ένα απλό πείραμα, από αυτά που είναι πολύ πιο εντυπωσιακά από οποιαδήποτε μέτρηση ή σχεδιάγραμμα.

Λίγο πριν ξημερώσει, κάποιος άφησε ένα κομμάτι ξύλο πάνω στην κορυφή ενός από τους μικροσκοπικούς λόφους. Ο Σέραρντ παρακολουθούσε από την ασφάλεια της σκοτεινής πλευράς, όταν οι πρώτες ακτίνες του Ήλιου άγγιξαν την λοφοκορφή. Όταν τα μάτια του προσαρμόστηκαν στο ξαφνικό και εκτυφλωτικό φως, είδε πως το ξύλο είχε ήδη αρχίσει να μαυρίζει και να καρβουνιάζει. Αν υπήρχε ατμόσφαιρα, το ξύλο θα είχε πάρει φωτιά. Τέτοια ήταν η αυγή πάνω στον Ίκαρο...

Κι όμως, δεν ήταν τόσο αβάσταχτα ζεστός όταν προσγειώθηκαν για πρώτη φορά επάνω του, καθώς περνούσαν την τροχιά της Αφροδίτης, πέντε βδομάδες πριν. Ο *Προμηθέας* είχε προλάβει τον αστεροειδή καθώς άρχιζε τη βουτιά του προς τον Ήλιο, είχε συνταιριάξει ταχύτητα με τον μικρό κόσμο και είχε καθίσει στην επιφάνειά του ανάλαφρα σαν νιφάδα χιονιού. (Νιφάδα χιονιού στον Ίκαρο!... Τι σκέψη κι αυτή...). Ύστερα, οι επιστήμονες είχαν απλωθεί κατά μήκος των εικοσιπέντε τετραγωνικών χιλιομέτρων σιδερονικέλιου που κά-

λυπταν το μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειας του πλανήτη, στήνοντας τα όργανα μετρήσεων, συλλέγοντας δείγματα και κάνοντας ατέλειωτες παρατηρήσεις.

Όλα είχαν σχεδιαστεί προσεκτικά από χρόνια, σαν μέρος της Διεθνούς Αστροφυσικής Δεκαετίας. Ήταν μια μοναδική ευκαιρία για ένα ερευνητικό διαστημόπλοιο να φτάσει σε απόσταση μόλις εικοσιπέντε εκατομμυρίων χιλιομέτρων από τον Ήλιο, προστατευόμενο από την οργή του από μια ασπίδα πέτρας και σίδηρου πάχους τριών χιλιομέτρων. Μέσα στη σκιά του Ίκαρου, το διαστημόπλοιο θα μπορούσε να ταξιδέψει με ασφάλεια γύρω από τη μεγάλη πύρινη σφαίρα που ήταν το κέντρο του ηλιακού συστήματος και από την οποία εξαρτώνταν κάθε μορφή ζωής πάνω στη Γη. Όπως ο Προμηθέας του θρύλου είχε φέρει το δώρο της φωτιάς στην ανθρωπότητα, έτσι και το διαστημόπλοιο που έφερνε το όνομά του θα επέστρεφε στη Γη με άλλα καταπληκτικά μυστικά του ουρανού.

Τους δόθηκε αρκετός καιρός να στήσουν τα όργανα και να κάνουν τις πρώτες μετρήσεις πριν ο *Προμηθέας* αναγκαστεί να απογειωθεί και να αναζητήσει τη μόνιμη σκιά της νύχτας. Ακόμα κι έτσι, όμως, οι αστροναύτες μπορούσαν να δουλεύουν στη σκοτεινή πλευρά μέσα σε ειδικά αυτοκινούμενα σκάφη μήκους τριών μόλις μέτρων, για μια περίπου ώρα, πριν τους προφτάσει η ανατολή. Αυτό το

τελευταίο φαινόταν αρκετά εύκολο να αποφευχθεί, σε έναν κόσμο που η αυγή προχωρούσε με ρυθμό μόλις ενάμισι χιλιομέτρο την ώρα, αλλά ο Σέραρντ δεν είχε καταφέρει να το κάνει και τώρα θα πλήρωνε με θάνατο το λάθος του.

Δεν ήταν ακόμα σίγουρος τι είχε συμβεί. Αντικαθιστούσε έναν σεισμογράφο στο Σταθμό 145, που ήταν άτυπα γνωστός σαν Όρος Έβερεστ επειδή έφτανε τα τριάντα μέτρα ύψος πάνω από την επιφάνεια. Η δουλειά ήταν πολύ απλή, έστω κι αν έπρεπε να την κάνει τηλεκατευθυνόμενα, μέσω των μηχανικών άκρων του σκάφους του. Ο Σέραρντ ήταν ειδικός στο χειρισμό τους. Μπορούσε να δέσει κόμπους με τα μεταλλικά του δάχτυλα με την ίδια ευκολία που τους έδενε και με τα σαρκικά του. Δεν του είχε πάρει πάνω από είκοσι λεπτά, πριν ο σεισμογράφος ξαναρχίσει να λειτουργεί, καταγράφοντας τους μικροσκοπικούς σεισμούς και τα τρέμουλα που συντάραζαν τον Ίκαρο με όλο και αυξανόμενους ρυθμούς, καθώς ο αστεροειδής πλησίαζε τον Ήλιο. Ήταν γι' αυτόν μια μικρή ικανοποίηση πως είχε βοηθήσει το μηχάνημα να καταγράψει μια πολύ ισχυρή δόνηση.

Αφού έλεγξε το σήμα του, είχε επανατοποθετήσει προσεκτικά τις ηλιακές οθόνες γύρω από το όργανο. Ήταν δύσκολο να πιστέψει πως δυο λεπτά φύλλα μέταλλου, όχι παχύτερα από σελίδες βιβλίου, μπορούσαν να ανα-

κλάσουν μια πλημμύρα ακτινοβολίας που ήταν ικανή να λιώσει τον ψευδάργυρο ή το μολύβι μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα. Παρ' όλα αυτά, η πρώτη οθόνη ανακλούσε περισσότερο από το ενενήντα τοις εκατό της ακτινοβολίας που έπεφτε επάνω της και η δεύτερη σχεδόν όλο το υπόλοιπο, έτσι ώστε μονάχα ένα αβλαβές ποσοστό θερμότητας μπορούσε να φτάσει το όργανο.

Είχε δώσει αναφορά πως η δουλειά τέλειωσε, είχε πάρει απάντηση από το διαστημόπλοιο, και ετοιμαζόταν να επιστρέψει. Οι λαμπεροί προβολείς του *Προμηθέα* — χωρίς τους οποίους η σκοτεινή πλευρά του αστεροειδή θα βρισκόταν σε απόλυτο σκοτάδι — ήταν ένας στόχος που ήταν αδύνατον να μην εντοπίσει. Το διαστημόπλοιο βρισκόταν μονάχα τρία χιλιόμετρα πάνω από την επιφάνεια του Ίκαρου, και με τόσο αδύναμη βαρύτητα θα μπορούσε να το είχε φτάσει πηδώντας, αν φορούσε την κατάλληλη διαστημική στολή. Έτσι όπως ήταν, οι μικροί πύραυλοι του σκάφους του θα τον μετέφεραν εκεί με την άνεσή του σε πέντε λεπτά.

Είχε στρέψει το σκάφος προς την κατάλληλη γωνία, είχε ρυθμίσει τους πίσω ωθητήρες στη Δύναμη Δύο και είχε πατήσει το πλήκτρο εκτόξευσης. Ακολούθησε μια βίαιη έκρηξη, κάπου κάτω από τα πόδια του, και είχε σηκωθεί από την επιφάνεια του αστεροειδή, αλλά όχι προς την κατεύθυνση του διαστημόπλοιου. Κάτι είχε πάει στραβά. έπεσε στο ένα πλάι του οχήματος, αδυνατώντας να φτάσει τον πίνακα ελέγχου. Μόνο ο ένας ωθητήρας είχε πυροδοτηθεί, και τώρα στροβιλιζόταν στον ουρανό όλο και πιο γρήγορα, κάτω από την ανισορροπημένη ώθηση. Προσπάθησε να βρει το πλήκτρο που θα έκοβε την παροχή, αλλά το στροβίλισμα τον είχε αποπροσανατολίσει τελείως. Όταν τελικά κατάφερε να εντοπίσει τον πίνακα ελέγχου, η πρώτη του αντίδραση έκανε τα πράγματα ακόμα χειρότερα — έβαλε τον ωθητήρα στη μέγιστη ισχύ, όπως ένας νευρικός οδηγός που πατάει το γκάζι αντί για το φρένο. Του πήρε μόνο ένα δευτερόλεπτο για να διορθώσει το λάθος του και να σβήσει τον ωθητήρα, αλλά ήδη στριφογύριζε τόσο γρήγορα που τα αστέρια σχημάτιζαν φωτεινούς κύκλους μπροστά στα μάτια του.

Όλα είχαν γίνει τόσο γρήγορα, ώστε δεν είχε χρόνο να φοβηθεί, ούτε και να καλέσει το διαστημόπλοιο για να αναφέρει τι του συνέβαινε. Τράβηξε τα χέρια του μακριά από τον πίνακα ελέγχου. Αν τον άγγιζε τώρα, απλά θα έκανε τα πράγματα χειρότερα. Θα χρειαζόταν δύο ή τρία λεπτά προσεκτικών ελιγμών για να σταματήσει το στροβίλισμα, και από τις φευγαλέες ματιές που έδειχναν τα βράχια να πλησιάζουν ήταν φανερό πως δεν θα είχε στη διάθεσή του ούτε τρία δευτερόλεπτα. Ο Σέραρντ θυμήθηκε μια συμβουλή που αναγραφόταν πρώτη στο Εγχειρίδιο του Αστροναύτη: «Ό-

ταν δεν ξέρετε τι ακριβώς να κάνετε, μην κάνετε τίποτα». Αυτό έκανε κι ο ίδιος, όταν ο Ίκαρος έπεσε επάνω του και τα άστρα έσβησαν.

Ήταν ένα θαύμα που το σκάφος δεν είχε ραγίσει, αν και τριάντα λεπτά αργότερα ίσως ευχόταν κάτι τέτοιο να είχε συμβεί, όταν η θερμομόνωση του σκάφους άρχιζε να μην επαρκεί... Ασφαλώς, το όχημα είχε υποστεί ζημιές. Οι πίσω καθρέφτες, ακριβώς έξω από τον διάφανο πλαστικό θόλο που τριγύριζε το κεφάλι του, είχαν κι οι δύο σπάσει, έτσι που δεν μπορούσε να δει τι γινόταν πίσω του χωρίς να γυρίσει το κεφάλι. Αυτό, ασφαλώς, ήταν κάτι αμελητέο. Πολύ πιο σοβαρό ήταν το γεγονός πως οι κεραίες τηλεπικοινωνίας είχαν διαλυθεί από τη σύγκρουση. Δεν μπορούσε να καλέσει το διαστημόπλοιο, ούτε το διαστημόπλοιο αυτόν. Το μόνο που άκουγε στο δέκτη του ήταν κάποια ελαφρά παράσιτα, που πιθανώς δημιουργούσε η ίδια η συσκευή του. Ήταν εντελώς μόνος και ξεκομμένος από τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Η κατάστασή του ήταν απελπιστική, αλλά υπήρχε ακόμα μια αμυδρή ελπίδα. Δεν είχε απομείνει εντελώς ανήμπορος. Ακόμα κι αν δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τους ωθητήρες του σκάφους — υπέθετε πως ο δεξιός κινητήρας είχε εκραγεί και είχε σπάσει μια γραμμή τροφοδοσίας καυσίμου, κάτι που οι σχεδιαστές έλεγαν πως ήταν αδύνατον — μπορούσε

ακόμα να κινηθεί. Είχε τα μεταλλικά χέρια του.

Προς ποια κατεύθυνση, όμως, έπρεπε να συρθεί; Είχε χάσει κάθε αίσθηση προσανατολισμού, γιατί, αν και είχε απογειωθεί από το Όρος Έβερεστ, θα μπορούσε να βρίσκεται εκατοντάδες μέτρα ή και χιλιόμετρα μακριά του. Σε εκείνον τον μικροσκοπικό κόσμο δεν υπήρχαν κάποια σημάδια αναγνώρισης του εδάφους. Ο *Προμηθέας* που βυθιζόταν αργά προς τον ορίζοντα, ήταν ο καλύτερος οδηγός του. Αν μπορούσε να μην χάσει το διαστημόπλοιο από τα μάτια του, θα ήταν ασφαλής. Θα ήταν μόνο ζήτημα μερικών λεπτών πριν προσέξουν την απουσία του, αν δεν την είχαν ανακαλύψει ήδη. Ωστόσο, χωρίς επικοινωνία, οι συνάδελφοί του ίσως χρειάζονταν αρκετό χρόνο να τον εντοπίσουν. Αν και ο Ίκαρος ήταν μικρός, τα εικοσιπέντε τετραγωνικά χιλιόμετρα της ανώμαλης επιφάνειάς του θα μπορούσαν να αποτελέσουν θαυμάσια κρυψώνα για έναν κύλινδρο τριών μέτρων. Ίσως τους έπαιρνε μια ώρα να τον εντοπίσουν, πράγμα που σήμαινε πως όλο αυτό το χρονικό διάστημα θα έπρεπε να μένει μπροστά από τον θανάσιμο Ήλιο.

Πέρασε τα δαχτυλά του από τα πλήκτρα που έλεγχαν τα μηχανικά του μέλη. Έξω από το σκάφος, στο εχθρικό κενό που τον περιέβαλε, τα προσθετικά του χέρια πήραν ζωή. Ακούμπησαν στην σιδερένια επιφάνεια του αστε-

ροειδή και σήκωσαν το σκάφος από το έδαφος. Ο Σέραρντ τα κίνησε και η κάψουλα τινάχτηκε σπαστικά μπροστά, σαν ένα περίεργο δίποδο έντομο... πρώτα το δεξί χέρι, μετά το αριστερό, μετά πάλι το δεξί...

Ήταν λιγότερο δύσκολο απ' ότι είχε φοβηθεί, και για πρώτη φορά από την ώρα του ατυχήματος ένιωσε την αυτοπεποίθησή του να επιστρέφει. Αν και τα μηχανικά χέρια του σκάφους ήταν σχεδιασμένα για εργασίες ακρίβειας, δεν χρειαζόταν ιδιαίτερη ώθηση για να θέσει την κάψουλα σε κίνηση μέσα στο αβαρές περιβάλλον. Η βαρύτητα του Ίκαρου ήταν δέκα χιλιάδες φορές μικρότερη από εκείνη της Γης. Ο Σέραρντ μαζί με όλο το σκάφος του δεν ζύγιζαν εκεί πάνω περισσότερο από δεκαπέντε γραμμάρια, και από τη στιγμή που ξεκίνησε, το σκάφος άρχισε να κινείται με μια άκοπη και ονειρώδη ευκολία.

Όμως, αυτή ακριβώς η ευκολία έκρυβε κινδύνους. Είχε διασχίσει αρκετές εκατοντάδες μέτρα και πλησίαζε γρήγορα τον *Προμηθέα*, όταν η υπερβολική του αυτοπεποίθηση τον πρόδωσε. (Ήταν παράξενο πώς το μυαλό μπορούσε να πετάξει από το ένα άκρο στο άλλο. Πριν λίγα λεπτά ετοιμαζόταν να υποδεχθεί το θάνατο και τώρα αναρωτιόταν αν θα έφτανε αργοπορημένα για το φαγητό). Ίσως ο νεωτερισμός αυτού του είδους κίνησης, τόσο διαφορετικός από οποιονδήποτε άλλο είχε δοκιμάσει πριν, να ήταν υπαίτιος για την καταστροφή. Ίσως πάλι να υπέφερε ακόμα από το σοκ της σύγκρουσης.

Όπως όλοι οι αστροναύτες, ο Σέραρντ είχε μάθει να προσανατολίζεται στο διάστημα, και είχε συνηθίσει να ζει και να δουλεύει σε περιβάλλοντα όπου οι γήινες ιδέες του «πάνω» και του «κάτω» δεν είχαν κανένα νόημα. Σε έναν κόσμο σαν τον Ίκαρο, ήταν αναγκαίο να πείθεις τον εαυτό σου πως υπήρχε ένας πραγματικός πλανήτης «κάτω» από τα πόδια σου και πως, όταν κινιόσουν, ταξίδευες πάνω σε ένα οριζόντιο επίπεδο. Αν αυτή η αθώα αυταπάτη έσβηνε, έπεφτες θύμα της ναυτίας του διαστήματος.

Το σοκ ήρθε χωρίς προειδοποίηση, όπως συνήθως. Εντελώς ξαφνικά, ο Ίκαρος δεν φαινόταν πια να βρίσκεται κάτω από τα πόδια του, ούτε τα αστέρια από πάνω του. Το σύμπαν έγειρε σε ορθή γωνία. Φαινόταν να αναβαίνει σε έναν κάθετο γκρεμό, σαν ορειβάτης που σκαρφάλωνε ένα βουνό. Αν και το μυαλό του Σέραρντ του έλεγε πως αυτό ήταν μια καθαρή ψευδαίσθηση, όλες του οι αισθήσεις του φώναζαν πως ήταν αλήθεια. Από στιγμή σε στιγμή, η βαρύτητα έπρεπε να τον τραβήξει προς τα κάτω, και τότε θα έπεφτε για ατέλειωτα χιλιόμετρα μέχρι να χαθεί στο άπειρο.

Όμως, τα χειρότερα δεν είχαν ακόμα έρθει. Η ψευδο - κάθετη επιφάνεια έγερνε ακόμα σαν βελόνα πυξίδας που είχε χάσει τον πόλο της. Τώρα βρισκόταν στο *κάτω μέρος*

μιας τεράστιας πέτρινης οροφής, σαν μύγα στο ταβάνι. Την επόμενη στιγμή θα γινόταν πάλι τοίχος, μόνο που αυτή τη φορά θα κατέβαινε επάνω του αντί να ανεβαίνει...

Έχασε κάθε έλεγχο πάνω στο σκάφος, και ο ιδρώτας που είχε αρχίσει να αναβλύζει στο μέτωπό του τον προειδοποίησε πως γρήγορα θα έχανε και τον έλεγχο του σώματός του. Μόνο ένα πράγμα μπορούσε να κάνει! Έσφιξε τα μάτια του και ζάρωσε όσο μπορούσε περισσότερο μέσα στον μικροσκοπικό κλειστό κόσμο του σκάφους του, προσπαθώντας να προσποιηθεί πως δεν υπήρχε τίποτε άλλο έξω από αυτόν. Την αυτο - ύπνωσή του αυτή δεν την διέλυσε ούτε το αργό, ελαφρύ τράνταγμα της δεύτερης σύγκρουσής του με το έδαφος.

Όταν ξανατόλμησε να κοιτάξει έξω, ανακάλυψε πως το σκάφος είχε συμκρουστεί με έναν μεγάλο βράχο. Τα μηχανικά του χέρια είχαν ανακόψει την ταχύτητα της σύγκρουσης, αλλά με πολύ μεγάλο κόστος. Αν και η κάψουλα ήταν ουσιαστικά αβαρής πάνω στον αστεροειδή, διέθετε ακόμα την αδράνεια των διακοσίων πενήντα κιλών και κινιόνταν περίπου με έξι χιλιόμετρα την ώρα. Η φόρα ήταν πολύ μεγάλη για να την απορροφήσουν τα μεταλλικά άκρα. Το ένα είχε σπάσει και το άλλο ήταν ανεπανόρθωτα λυγισμένο.

Όταν είδε τι είχε συμβεί, η πρώτη αντίδραση του Σέραρντ δεν ήταν η απελπισία αλλά ο θυμός. Ήταν τόσο σίγουρος για την επιτυχία

του σχεδίου του, όταν το σκάφος είχε αρχίσει να γλιστρά πάνω στην επιφάνεια του Ίκαρου! Και τώρα, όλα είχαν χαθεί μετά από μια στιγμή ψυχικής αδυναμίας! Όμως, το διάστημα δεν άφηνε περιθώρια για ανθρώπινες αδυναμίες ή συναισθήματα, και κάποιος που δεν αποδεχόταν αυτό το γεγονός δεν είχε το δικαίωμα να γίνει αστροναύτης.

Τουλάχιστον, είχε κερδίσει κάποιον πολύτιμο χρόνο στο κυνηγητό του διαστημοπλοίου. Είχε βάλει άλλα δέκα λεπτά, αν όχι περισσότερα, ανάμεσα στον εαυτό του και το ξημέρωμα. Αν αυτά τα δέκα λεπτά θα αποτελούσαν απλά παράταση της αγωνίας του ή αν θα έδιναν στους συντρόφους του τον επιπλέον χρόνο που χρειάζονταν για να τον εντοπίσουν, αυτό ήταν κάτι που θα το μάθαινε πολύ σύντομα.

Πού να ήταν τώρα; Σίγουρα θα πρέπει ήδη να είχαν αρχίσει τις έρευνες! Προσπάθησε να διακρίνει καλύτερα το φωτεινό σημάδι του διαστημόπλοιου, ελπίζοντας να ξεχωρίσει τα αμυδρότερα φώτα των μικρότερων σκαφών που θα πλησίαζαν προς το μέρος του. Όμως, τίποτα δεν ήταν ορατό μέσα στη μαύρη απεραντοσύνη του ουρανού.

Ίσως θα ήταν καλύτερο αν προσπαθούσε να βασιστεί στις δικές του δυνάμεις, όσο λιγοστές και να ήταν. Μόνο λίγα λεπτά είχαν απομείνει πριν ο *Προμηθέας* να χαθεί πίσω από το χείλος του αστεροειδή, αφήνοντάς τον στο

σκοτάδι. Ήταν , βέβαια, αλήθεια πως αυτό το σκοτάδι θα κρατούσε πολύ λίγο, αλλά ίσως πριν τον τυλίξει να προλάβαινε να βρει κάποιο καταφύγιο για να προστατευτεί από τον ερχομό της μέρας. Αυτός ο βράχος με τον οποίο είχε συγκρουστεί...

Ναι, αυτός θα του πρόσφερε κάποια σκιά μέχρι που ο Ήλιος να βρεθεί στα μισά του ουρανού. Αν, βέβαια, έφτανε πάνω από το κεφάλι του, τίποτα δεν θα μπορούσε να τον σώσει, αλλά υπήρχε η αμυδρή πιθανότητα να βρίσκεται σε κάποιο γεωγραφικό μήκος όπου ο Ήλιος ποτέ δεν σηκωνόταν ψηλά στον ορίζοντα, σε αυτή την εποχή του έτους του Ίκαρου που κρατούσε 409 μέρες. Τότε, ίσως κατάφερνε να επιζήσει από αυτή την σύντομη περίοδο ηλιόφωτου. Ήταν η μόνη του ελπίδα αν οι σωτήρες του δεν τον ανακάλυπταν πριν την αυγή.

Ο *Προμηθέας* και τα φώτα του χάθηκαν κάτω από το χείλος του κόσμου, και τα αστέρια έλαμψαν με διπλάσια λαμπρότητα. Το πιο όμορφο από όλα — τόσο υπέροχο που η θέα του έφερνε δάκρυα στα μάτια του — ήταν ο λαμπερός μικροσκοπικός κύκλος της Γης, με τη συντρόφισσά της Σελήνη δίπλα της. Είχε γεννηθεί πάνω στη μία και είχε περπατήσει πάνω στην άλλη. Θα κατάφερνε, άραγε, να τις ξαναδεί;

Ήταν παράξενο που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε σκεφτεί καθόλου τη γυναίκα του,

τα παιδιά του, και όλα τα άλλα αγαπητά του πρόσωπα σε έναν κόσμο που του φαινόταν τώρα αφάνταστα μακρυνός. Ένιωσε έναν σπασμό ενοχής, αλλά του πέρασε γρήγορα. Οι δεσμοί της αγάπης δεν είχαν αποδυναμωθεί, ακόμα και στα εκατόν πενήντα εκατομμύρια χιλιόμετρα διαστήματος που τον χώριζαν από την οικογένειά του. Απλά, εκείνη τη στιγμή όλα αυτά ήταν άσχετα. Είχε γίνει ένα πρωτόγονο, εγωκεντρικό ζώο που πάλευε να σώσει τη ζωή του με μόνο του όπλο το μυαλό του. Σε έναν τέτοιο αγώνα δεν υπήρχε θέση για συναισθήματα. θα αποτελούσαν μόνο ένα εμπόδιο που θα ελάττωνε την κρίση του και θα αποδυνάμωνε την αποφασιστικότητά του.

Ύστερα, είδε κάτι που έδιωξε από το μυαλό του κάθε σκέψη του μακρινού του σπιτιού. Στον ορίζοντα πίσω του, σαν μια γαλακτερή ομίχλη, απλωνόταν κατά μήκος των αστεριών ένας αμυδρός φωσφορώδης κώνος φωτός. Ήταν ο προάγγελος του Ήλιου — το πανέμορφο μαργαριταρένιο φάντασμα της κορώνας του, ορατό από τη Γη μόνο τις σπάνιες στιγμές της ολικής έκλειψης. Ο Ήλιος δεν θα αργούσε να την ακολουθήσει, για να χτυπήσει αυτόν τον μικρό κόσμο με την οργή του.

Ο Σέραρντ εκμεταλλεύτηκε αυτήν την προειδοποίηση. Τώρα, μπορούσε να κρίνει με κάποια ακρίβεια το ακριβές σημείο που θα ανέτειλε ο Ήλιος. Σερνάμενος αργά και αδέξια πάνω στα σπασμένα μπράτσα των μεταλλικών

χεριών του, έσυρε την κάψουλα γύρω από το βράχο, προς το σημείο που θα του πρόσφερε τη μεγαλύτερη σκιά. Μόλις είχε προλάβει να το φτάσει, όταν ο Ήλιος έπεσε επάνω του σαν αρπακτικό όρνεο, και ο μικροσκοπικός του κόσμος πλημμύρισε από εκτυφλωτικό φως.

Σήκωσε ένα - ένα τα προστατευτικά φίλτρα μέσα στο κράνος του, μέχρι που να μπορεί να αντέξει την αντηλιά. Με εξαίρεση την πλατιά σκιά του βράχου, ολόκληρος ο υπόλοιπος αστεροειδής έμοιαζε με καμίνι. Κάθε λεπτομέρεια της έρημης χώρας γύρω του αποκαλυπτόταν κάτω από αυτό το ανηλεήτο φως. Δεν υπήρχαν γκρίζα, μόνο εκτυφλωτικά λευκά και αδιαπέραστα μαύρα. Όλες οι ρωγμές και τα βαθουλώματα έμοιαζαν με λιμνούλες από μελάνι, ενώ τα ψηλότερα σημεία φαίνονταν ήδη να έχουν αρπάξει φωτιά. Κι όμως, δεν είχε περάσει ούτε ένα λεπτό από την ανατολή.

Τώρα ο Σέραρντ μπορούσε να καταλάβει πώς η κάψα ενός δισεκατομμυρίου καλοκαιριών είχαν μετατρέψει τον Ίκαρο σε ένα κοσμικό αποκαΐδι, ψήνοντας τα βράχια του μέχρι που και τα τελευταία ίχνη αερίου είχαν βγει κοχλάζοντας από μέσα τους. Αναρωτήθηκε γιατί οι άνθρωποι έπρεπε να ταξιδέψουν πέρα από το χάος των αστεριών με τέτοια έξοδα και με τέτοιους κινδύνους, μόνο και μόνο για να καθίσουν πάνω σ' αυτο το καρβουνιασμένο κομμάτι πέτρας. Ήξερε, όμως, πως ο λόγος ήταν ο ίδιος με αυτόν που τους είχε οδηγήσει να ανέβουν στην κορυφή του Έβερεστ, τους Πόλους και τα άλλα μακρινά μέρη της Γης — για χάρη της περιπέτειας του σώματος και ακόμα πιο πολύ για χάρη της περιπέτειας του μυαλού — την ανακάλυψη. Πάντως, η απάντηση δεν του έδινε ιδιαίτερη παρηγοριά, τώρα που πρόκειτο να γίνει σουβλάκι πάνω στην ψησταριά του Ίκαρου.

Ήδη, είχε αρχίσει να νιώθει την πρώτη κάψα στο πρόσωπό του. Ο βράχος πίσω από τον οποίο βρισκόταν του πρόσφερε κάποια προστασία από τις ακτίνες του Ήλιου, αλλά η αντηλιά τον χτυπούσε στα μάτια, καθώς την αντανακλούσαν οι πυρωμένες πέτρες μόλις λίγα μέτρα μακριά του. Η ζέστη θα γινόταν όλο και πιο έντονη καθώς ο Ήλιος θα σηκωνόταν. Είχε λιγότερο χρόνο απ' όσο είχε πιστέψει, και με αυτήν την επίγνωση ένιωσε μέσα του μια μουδιασμένη αποδοχή της μοίρας του, ένα συναίσθημα πέρα από το φόβο. Θα περίμενε — αν μπορούσε — μέχρι που το φως του Ήλιου να τον τυλίξει και η κλιματιστική μονάδα του σκάφους να εγκαταλείψει την άνιση μάχη. Ύστερα, θα άνοιγε το σκάφος και θα άφηνε τον αέρα να βγει στο κενό του διαστήματος.

Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο από το να κάθεται και να σκέφτεται, στα λίγα λεπτά που του είχαν μείνει, καθώς η σκιά του βράχου γινόταν όλο και πιο μικρή. Δεν προσπαθούσε να κατευθύνει τις σκέψεις του, αλλά τις άφηνε να τρέχουν όπου ήθελαν αυτές. Πόσο παράξε-

νο να πρέπει να πεθάνει τώρα, επειδή κάποιος τύπος στα 1940 — δεκαετίες πριν αυτός γεννηθεί — είχε εντοπίσει από το αστεροσκοπείο του Πάλομαρ μια φωτεινή γραμμή σε κάποια φωτογραφική πλάκα, και του είχε δώσει τόσο πετυχημένα το όνομα του νεαρού που είχε πετάξει πολύ κοντά στον Ήλιο.

Σκέφτηκε πως ίσως κάποια μέρα να του έστηναν ένα μνημείο πάνω σε αυτήν την καψαλισμένη πεδιάδα. Τι θα έγραφαν επάνω του; «Εδώ πέθανε ο Κόλιν Σέραρντ, μηχανικός αστροναυτικής, για χάρη της Επιστήμης». Αυτό θα ήταν πολύ αστείο, γιατί δεν καταλάβαινε ούτε τα μισά από τα πράγματα που οι επιστήμονες προσπαθούσαν να κάνουν πάνω στον Ίκαρο.

Κι όμως, ένα μέρος από τον ενθουσιασμό των ανακαλύψεών τους είχε περάσει και σ' αυτόν. Θυμόταν πώς οι γεωλόγοι είχαν ξύσει το καρβουνιασμένο δέρμα του αστεροειδή και είχαν γυαλίσει τη μεταλλική επιφάνεια που βρισκόταν από κάτω του. Ήταν σκεπασμένη από ένα μυστηριώδες σχέδιο αυλακιών και γρατζουνιών, σαν πίνακας αφηρημένης ζωγραφικής. Όμως, αυτές οι γραμμές είχαν κάποιο νόημα. Πάνω τους ήταν γραμμένη η ιστορία του Ίκαρου, αν και μονάχα ένας γεωλόγος θα μπορούσε να τη διαβάσει. Είχαν πει στον Σέραρντ πως τους αποκάλυπταν ότι αυτός ο σβώλος από σίδερο και πέτρα δεν ταξίδευε πάντα μόνος στο διάστημα. Σε κάποια μακρινό σημείο του παρελθόντος, είχε βρεθεί κάτω από τρομακτική πίεση — και αυτό θα μπορούσε να σημαίνει ένα μόνο πράγμα. Δισεκατομμύρια χρόνια πριν, αποτελούσε μέρος ενός μεγαλύτερου ουράνιου σώματος, ίσως ενός πλανήτη όπως η Γη. Για κάποιο λόγο, αυτός ο πλανήτης είχε ανατιναχτεί, και ο Ίκαρος, μαζί με τους χιλιάδες άλλους αστεροειδείς, ήταν τα θραύσματα αυτής της κοσμικής έκρηξης.

Ακόμα και εκείνη τη στιγμή, καθώς η ανελέητη γραμμή του φωτός τον πλησίαζε, αυτή ήταν μια σκέψη που τριβέλιζε το μυαλό του. Ο Σέραρντ βρισκόταν πάνω στον πυρήνα ενός κόσμου — ίσως ενός κόσμου που κάποτε έσφυζε από ζωή. Κατά έναν παράξενο και παράλογο τρόπο, τον παρηγορούσε που μπορεί να μην ήταν το μοναδικό φάντασμα που θα στοίχειωνε τον Ίκαρο μέχρι το τέλος του χρόνου.

Η περικεφαλαία του είχε αρχίσει να θολώνει. Αυτό μπορούσε μόνο να σημαίνει πως η μονάδα κλιματισμού ήταν έτοιμη να σβήσει. Είχε κάνει καλά τη δουλειά της. Ακόμα και τώρα, που τα βράχια λίγα μέτρα μακριά του είχαν γίνει κόκκινα, η ζέστη μέσα στο σκάφος δεν ήταν αφόρητη. Όταν συνέβαινε η βλάβη, θα ήταν ξαφνική και καταστροφική.

Άπλωσε το χέρι προς τον κόκκινο μοχλό που θα στερούσε τον Ήλιο από το θύμα του — αλλά πριν τον τραβήξει, ήθελε να κοιτάξει

για μια τελευταία φορά τη Γη. Προσεκτικά, χαμήλωσε τα οπτικά φίλτρα προστασίας, προσαρμόζοντάς τα έτσι ώστε να κόβουν την αντηλιά αλλά να μην τον εμποδίζουν πια να δει το διάστημα.

Τα αστέρια ήταν τώρα αμυδρά, μισοσβησμένα από την λάμψη του Ήλιου. Ακριβώς στο χείλος του βράχου του οποίου η ασπίδα σύντομα θα τον πρόδιδε, είχε εμφανιστεί ένα μισοφέγγαρο εκτυφλωτικής φωτιάς. Του έμεναν μονάχα μερικά δευτερόλεπτα.

Δεν περίμενε άλλο πια, αλλά τράβηξε τον Μοχλό Αναγκαστικής Διάνοιξης με όση δύναμη του απέμενε, έτοιμος να αντιμετωπίσει το τέλος.

Τίποτα δεν έγινε. Ο μοχλός δεν είχε μετακινηθεί. Τράβηξε ξανά και ξανά πριν συνειδητοποιήσει πως ήταν ανεπανόρθωτα κολλημένος. Τώρα δεν θα υπήρχε διέξοδος, ούτε και ένας ακαριαίος θάνατος καθώς ο αέρας θα άδειαζε από τα πνευμόνια του. Η πραγματική τραγικότητα της κατάστασής του αποκαλύφθηκε μέσα στο μυαλό του. Τα νεύρα του τελικά έσπασαν και άρχισε να ουρλιάζει σαν παγιδευμένο ζώο.

Όταν άκουσε τη φωνή του κυβερνήτη Μακλέλαν να του μιλάει, αδύναμα αλλά καθαρά, κατάλαβε πως θα έπρεπε να ήταν μια ακόμα παραίσθηση. Ωστόσο, κάποιο απομεινάρι αυτοέλεγχου και πειθαρχίας τον έκανε να σταματήσει να ουρλιάζει. Έσφιξε τα δόντια και

προσπάθησε να ακούσει τη γνώριμη επιτακτική φωνή.

«Σέραρντ, κρατήσου! Σε έχουμε εντοπίσει, αλλά συνέχισε να φωνάζεις!»

«Εδώ είμαι!» φώναξε. «Όμως, για όνομα του Θεού, βιαστήτε! Καίγομαι!»

Με ό,τι είχε απομείνει από τα λογικά του, κατάλαβε τι είχε συμβεί. Οι σπασμένες κεραίες θα πρέπει να έστελναν ακόμα κάποιο αμυδρό σήμα, και αυτοί που τον έψαχναν είχαν ακούσει τις κραυγές του, όπως τώρα άκουγε κι αυτός τις φωνές τους. Αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να βρίσκονται πολύ κοντά, και αυτή η γνώση του έδωσε μια ξαφνική δύναμη.

Κοίταξε μέσα από το πλαστικό του θόλου που άχνιζε, αναζητώντας για μια ακόμα φορά τον περίεργο καθρέφτη στον ουρανό. Τον εντόπισε, και τότε κατάλαβε πως οι περιέργες οπτικές γωνίες του διαστήματος είχαν και πάλι ξεγελάσει τις αισθήσεις του. Ο καθρέφτης δεν ήταν χιλιόμετρα μακριά, ούτε και ήταν τεράστιος. Βρισκόταν σχεδόν από πάνω του και κινιόταν πολύ γρήγορα.

Φώναζε ακόμα, όταν ο καθρέφτης μπήκε μπροστά στον Ήλιο και η ευλογημένη σκιά του έπεσε επάνω του σαν δροσερός άνεμος που φυσούσε μέσα στην καρδιά του χειμώνα, πάνω από χιλιόμετρα πάγου και χιονιού. Τώρα που ήταν τόσο κοντά, τον αναγνώρισε αμέσως. Ήταν απλά μια μεγάλη ασπίδα προστασίας από την ακτινοβολία, που χωρίς αμφιβο-

λία την είχαν αρπάξει βιαστικά από κάποια όργανα της επιφάνειας. Οι φίλοι του τον αναζητούσαν κάτω από την ασφάλεια της σκιάς της.

Μια μεγάλη διθέσια κάψουλα πετούσε από πάνω του, κρατώντας την γυαλιστερή ασπίδα με ένα ζευγάρι μεταλλικά χέρια, ενώ άπλωνε το άλλο ζευγάρι για να τον πιάσει. Ακόμα και μέσα από τον θαμπωμένο διαφανή θόλο και τη ζέστη που σκότωνε τις αισθήσεις του, αναγνώρισε το αγχωμένο πρόσωπο του κυβερνήτη Μακλέλαν να τον κοιτάζει μέσα από το άλλο σκάφος.

Έτσι, λοιπόν, ένιωθε κανείς όταν γεννιόταν, γιατί πράγματι είχε ξαναγεννηθεί. Ήταν πολύ εξαντλημένος για να αισθανθεί ευγνωμοσύνη — αυτή θα ερχόταν αργότερα — αλλά καθώς ανασηκωνόταν από τον πυρωμένο βράχο, τα μάτια του αναζήτησαν και βρήκαν πάλι το λαμπερό αστέρι της Γης. «Εδώ είμαι», είπε σιωπηλά. «Γυρίζω πίσω».

Πίσω για να χαρεί και να απολαύσει όλες τις ομορφιές του κόσμου που πίστευε πως είχε χάσει για πάντα. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς όλες.

Ποτέ δεν θα ευχαριστιόταν ξανά το καλοκαίρι.

ΛΕΥΚΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

του Θωμά Μαστακούρη

Από μικρό παιδί, όπως νομίζω και όλους τους ανθρώπους με κάποια φαντασία, με γοήτευε η ιδέα του να μείνω ναυαγός σε κάποιο ερημονήσι ή αποκλεισμένος σε κάποια βουνοκορφή, προσπαθώντας να επιβιώσω με τα ελάχιστα εφόδια που είχα μαζί μου και με τα μέσα που μου πρόσφερε η φύση. Η εφευρετικότητα και προσαρμοστικότητα του ανθρώπου δοκιμάζεται ασφαλώς πολύ περισσότερο κάτω από ακραίες καιρικές και κλιματολογικές συνθήκες, όπως το μεγάλο κρύο ή η μεγάλη ζέστη. Σε αυτό το διήγημα, που κινείται στο πρώτο άκρο αυτού του φάσματος, προσπαθώ να δείξω αυτό που όλοι λίγο ή πολύ νιώθουν μέσα τους! Παράδεισος είναι εκεί που βρίσκεσαι με αγαπημένα σου πρόσωπα και κόλαση εκεί που βρίσκεσαι μόνος. Τα υπόλοιπα, μικρό ρόλο μονάχα μπορούν να παίξουν.

Θ.Μ.

Κάποιος τους είχε προδώσει. Βγαίνοντας από το υπερδιάστημα, στις παρυφές του μικρού ηλιακού συστήματος του Μπάλταζαρ, το *Πετρογέρακο* είχε βρεθεί αντιμέτωπο με τρία εχθρικά καταδιωκτικά των Αρακάρ. Κανείς από το πλήρωμα δεν είχε προλάβει να συνειδητοποιήσει τι γινόταν, πριν τα τρία σκάφη αρχίσουν να του ρίχνουν. Το μόνο πράγμα που τους γλίτωσε από το να γίνουν μια βουβή μπάλα φωτιάς μέσα στα επόμενα τρία δευτερόλεπτα ήταν το γεγονός πως είχαν ξεκινήσει το υπερδιαστημικό άλμα από τομέα εχθροπραξιών και έτσι, από παράλειψη ή από κάποια περίεργη προαίσθηση, ο μηχανικός είχε αφήσει τις βοηθητικές ενεργειακές ασπίδες σε λειτουργία. Ωστόσο, ακόμα και αυτές δεν μπόρεσαν παρά να αναβάλλουν για λίγα λεπτά το αναπόφευκτο τέλος. Καμιά ενεργειακή ασπίδα δεν θα μπορούσε να αντέξει για πολύ τα συγκεντρωμένα πυρά τριών καταδιωκτικών των Αρακάρ. Μέσα από το μέταλλο που τσίριζε και τα τρελλαμένα φώτα των υπολογιστών,

τα μέλη του πληρώματος, με την πειθαρχία των εκπαιδευμένων στρατιωτικών, υποχώρησαν προς το πίσω μέρος του διαστημόπλοιου, εκεί που υπήρχε η μικρή σωστική λέμβος. Τέσσερις άντρες και τρεις γυναίκες δέθηκαν κατάχλωμοι στα καθίσματα, ενώ ο Σωκράτης Νάκρας, ο πλοηγός, έθετε σε λειτουργία το αυτόματο σύστημα εκτίναξης. Το πίσω πλαϊνό μέρος του διαστημόπλοιου άνοιξε και η σωστική λέμβος εκτοξεύθηκε σαν βέλος στο διάστημα. Παρά τις ειδικές συσκευές, η ώθηση ήταν τόσο μεγάλη που όλοι έκλεισαν τα μάτια προσπαθώντας να μην χάσουν τις αισθήσεις τους. Έτσι, κανείς δεν είδε το *Πετρογέρακο* να λάμπει για μια στιγμή σαν μικρός ήλιος και μετά να σβήνει, καθώς τα κομμάτια του σκόρπιζαν για πάντα στο διάστημα.

Ίσως να ήταν η έκρηξη του διαστημόπλοιου που για μια στιγμή κάλυψε κάθε άλλη ένδειξη των εχθρικών ραντάρ. Ίσως κάποιος θεός του διαστήματος τους είχε δει και είχε αποφασίσει, από καπρίτσιο ή καλωσύνη να τους προστατέψει. Το γεγονός, πάντως, ήταν, πως κανένα σκάφος δεν γύρισε για να τους καταδιώξει. Η σωσίβια λέμβος ταξίδευε στο διάστημα, κατευθυνόμενη προς μια μικρή γκριζόασπρη σφαίρα που αιωρούνταν μπροστά τους στο διάστημα σαν στολίδι χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Ο σμηναγός Νάκρας γύρισε και κοίταξε τους υπόλοιπους. Δυο από αυτούς τους γνώ-

ριζε καλά και είχαν βρεθεί σύντροφοι σε αυτόν τον παράξενο πόλεμο σχεδόν από την αρχή. Ήταν ο υποσμηναγός Τζέισον, ειδικός στα κομπιούτερ και ο επισμηνίας Τακεσούρα, υπεύθυνος ασφάλειας και ειδικευμένος στα ελαφρά όπλα. Τους υπόλοιπους πέντε, τους είχε γνωρίσει όταν είχε διαταχθεί να λάβει μέρος στην αποστολή! Ήταν ο υποσμήναρχος Κεντ, κυβερνήτης του *Πετρογέρακου*, ο μηχανικός Ντομένικο, οι δίδυμες αδελφές Νατάσα και Σόνια Κιζίνσκι, υπεύθυνες συντήρησης ζωτικών συστημάτων του σκάφους, και η αρχισμηνίας Έβερετ, αξιωματικός επικοινωνιών.

Ο Νάκρας αναστέναξε καθώς θυμήθηκε τα γεγονότα που τον είχαν οδηγήσει σε ένα μικρό σκάφος δώδεκα μέτρων, χαμένο μέσα στην απεραντοσύνη του διαστήματος, και με καύσιμα μόνο για μερικές εκατοντάδες χιλιάδες χιλιόμετρα.

Ο πόλεμος με τους Αρακάρ είχε ξεκινήσει πριν από δεκαπέντε διαστημικές χρονομονάδες Ήτα, μετά από την αμφισβήτηση της επικυριαρχίας του ενός ή του άλλου πολιτισμού πάνω στο ηλιακό σύστημα που οι Γήινοι ονόμαζαν «Ηλέκτρα» και οι Αρακάρ «Κροντάιναρ». Ο τρίτος και ο τέταρτος πλανήτης του είχαν ένα έδαφος πλουσιότατο σε θέρμιο, το στοιχείο που αποτελούσε την πρώτη ύλη για τη διαδικασία αναδίπλωσης του διαστήματος. Ο πόλεμος ήταν αναπόφευκτος. Οι άνθρωποι και οι Αρακάρ — ή «αραγγρακρρ» όπως απο-

καλούσαν τα εντομοειδή όντα τους εαυτούς τους, ήταν οι μοναδικές έλλογες φυλές που υπήρχαν στον γνωστό τομέα του γαλαξία. Κάποια στιγμή, ο ένας ή ο άλλος πολιτισμός θα έπρεπε να φύγει από τη μέση, αφού ο ίδιος ο τρόπος σκέψης του καθενός τους εμπόδιζε να συνυπάρχουν.

Το *Πετρογέρακο* είχε αναλάβει μια αποστολή που αν πετύχαινε ίσως να έδινε τέλος σε αυτόν τον αιματηρό πόλεμο, και μάλιστα με συντριπτική νίκη των γήινων. Μετέφερε τα σχέδια ενός όπλου που θα μπορούσε να εκπέμψει ένα είδος ακτινοβολίας θανάσιμης για τους Αρακάρ αλλά εντελώς ακίνδυνης για τους ανθρώπους. «Κάτι σαν ένα σούπερ εντομοκτόνο για αυτές τις βρωμόμυγες», όπως είχε πει ο αρχιπτέραρχος των γήινων συμμαχικών δυνάμεων. Με κάποιες προσαρμογές, το όπλο θα μπορούσε σε λίγο καιρό να περαστεί σε όλα τα πολεμικά σκάφη των γήινων και μάλιστα να χρησιμοποιείται από απόσταση ασφάλειας χωρίς καν οι γήινοι να μπαίνουν στην ακτίνα πυρός των Αρακάρ. Η επεξεργασία θα γινόταν στα ειδικά εργαστήρια του πλανήτη Τιρ, όπου και κατευθυνόταν το «Πετρογέρακο» μέσα από μια σειρά χωροσυσταλτικών αλμάτων.

Κι όμως, κάποιος τους είχε προδώσει. Ο Νάκρας αναρωτιόταν ποιός γήινος θα μπορούσε να είναι τόσο τρελός ώστε να επιθυμεί σ' αυτόν τον πόλεμο να νικήσουν οι Αρακάρ.

Όπως και να είχε το πράγμα, τα τρία καταδιωκτικά ήταν μάλλον απίθανο να είχαν βρεθεί τυχαία ακριβώς μπροστά τους. Από την άλλη, πάλι, αν οι Αρακάρ ήξεραν για το μυστικό όπλο, γιατί δεν είχαν στείλει μια ολόκληρη αρμάδα να τους περιμένει;

Αυτά ήταν ερωτήματα στα οποία ίσως η απάντηση να μην του δινόταν ποτέ. Οι πιθανότητες επιβίωσής τους ήταν ελάχιστες.

Ο Νάκρας γύρισε προς τις δίδυμες αδελφές. «Κορίτσια», είπε με ένα ειρωνικό χαμόγελο, «πόσα χρόνια λέτε πως μπορούμε να περάσουμε μέσα σε αυτό το κονσερβοκούτι;»

Η Νατάσα και η Σόνια Κιζίνσκι έλυσαν τις ζώνες τους, σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και έλεγξαν τα συστήματα υποστήριξης ζωής στα πλάγια του σκάφους. «Για τα άτομα που είμαστε, έχουμε οξυγόνο για δυο χρονομονάδες Ζήτα, τροφή για μια χρονομονάδα Ζήτα, νερό για δύο χρονομονάδες Έψιλον και καύσιμα για τριακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα διαστήματος και μια ή δυο απογειώσεις σε βαρυτικές συνθήκες παρόμοιες με της Γης». Η φωνή της Νατάσα ήταν τυπική και ψύχραιμη, λες και η όμορφη ξανθιά κοπέλλα δεν είχε ακόμα συνειδητοποιήσει τι τους είχε συμβεί.

«Πρέπει να στείλουμε αμέσως σήμα κινδύνου», είπε νευρικά ο κυβερνήτης Κεντ. Ο ιδρώτας σχημάτιζε χοντρές σταγόνες πάνω στο άσπρο πλατύ του μέτωπο. Τα πλαδαρά χέρια του έτρεμαν ελαφρά καθώς έπαιζαν με ένα με-

ταλλικό κουτί που είχαν ανάμεσά τους.

«Κάτι τέτοιο είναι αδύνατον, κυβερνήτα», είπε η Έβερετ με μια έντονη χροιά περιφρόνησης στη φωνή της. «Μην ξεχνάτε πως σε αυτόν τον αστρικό τομέα δεν υπάρχει κανένα δικό μας σκάφος, ενώ μόλις πριν λίγο είχαμε μια άμεση επαφή με τον εχθρό. Είναι πραγματικό θαύμα πώς δεν μας έχουν ακόμα εντοπίσει, και θα ήταν παράλογο να τους «φωνάξουμε» εμείς οι ίδιοι».

«Και τι προτείνεις, αρχισμηνία;» είπε εκνευρισμένα ο κυβερνήτης. «Να μείνουμε εδώ μέσα μέχρι να τελειώσει ο πόλεμος;»

Ο Νάκρας έδειξε την μικρή γκριζόασπρη σφαίρα που έπιανε πια το ένα τέταρτο της οθόνης του υπολογιστή πλοήγησης που βρισκόταν ακριβώς πάνω από το κεφάλι του. «Ο πλανήτης Δ234, σύμφωνα με την πρόχειρη εξωατμοσφαιρική έρευνα που έκαναν τα σκάφη της Αστρογραφικής Υπηρεσίας, μπορεί να συντηρήσει ανθρώπινη ζωή, αν και οι θερμοκρασίες του αυτή την εποχή είναι ιδιαίτερα χαμηλές. Απέχει μόλις διακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά μας. Προτείνω να καταφύγουμε εκεί και να περιμένουμε τουλάχιστον τριάντα περιστροφές του πριν σκεφτούμε να στείλουμε σήμα κινδύνου στους δικούς μας».

«Τι εννοείς όταν λες χαμηλές θερμοκρασίες;» ρώτησε ο Κεντ.

«Το σκάφος της υπηρεσίας δεν προσγειώθηκε στην επιφάνεια για να είναι απόλυτα σίγουρο, αλλά σύμφωνα με τις ενδείξεις που διαβάζω θα πρέπει να κυμαίνονται από -20 μέχρι -5 βαθμούς Κελσίου».

«Και περιμένεις να ζήσουμε εκεί κάτω για ένα μήνα;» είπε ο Κεντ, ενώ οι υπόλοιποι μουρμούρισαν, μουδιασμένοι ακόμα από το σοκ, την ανησυχία τους.

«Δεν νομίζω να έχουμε άλλη επιλογή και ίσως σε λίγα λεπτά να μην έχουμε ούτε αυτήν, ούτε καμιά άλλη», είπε ο υποσμηναγός Τζέισον, ξεροκαπίνοντας. Η γυροσκοπική οθόνη έδειχνε πίσω τους ένα μικρό σημάδι που ερχόταν καταπάνω τους.

«Μας βρήκανε!» φώναξε έντρομος ο Ντομένικο. «Είμαστε χαμένοι».

Ακόμα κι ο ψύχραιμος Νάκρας χλώμιασε από το φόβο του. Η σωσίβια λέμβος δεν διέθετε κανένα μέσο άμυνας εκτός από μια ελαφριά ενεργειακή ασπίδα για μικρομετεωρίτες που ασφαλώς δεν θα κρατούσε ούτε σε μια ευθεία βολή των όπλων του εχθρικού καταδιωκτικού. Κοίταξε την οθόνη του κομπιούτερ. Συνδυάζοντας τα στοιχεία για τον εξοπλισμό του εχθρού με την απόσταση του καταδιωκτικού, ο υπολογιστής συμπέρανε πως θα βρίσκονταν κάτω από την ακτίνα των πυρών του μέσα σε 3,5 χρονομονάδες Βήτα.

«Τρισίμισι λεπτά», σκέφτηκε από μέσα του ο Νάκρας. Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να σκεφτεί μέσα από τις φωνές και τους

ψίθυρους πανικού που γέμιζαν το μικρό διάδρομο πίσω του.

Όταν ξανάνοιξε τα μάτια του, με κάποια πιθανή λύση στο μυαλό, ο υπολογιστής έδειχνε 2.47 στην αντίστροφη μέτρηση. Γύρισε πίσω! «Ντομένικο», είπε στο μηχανικό, «νομίζεις πως θα μπορούσες να προκαλέσεις ελεγχόμενη ανάφλεξη των καυσίμων στην κεντρική πίσω εξάτμιση;»

«Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να διαλύσει όλο το σκάφος», τραύλισε ο Ντομένικο. «Χώρια που θα εξαντλούσε σχεδόν όλο το απόθεμα καυσίμων μας».

«Μήπως θα προτιμούσες τα μόριά σου να σκορπίσουν στο διάστημα κάτω από την ακτίνα αποσύνθεσης της Μύγας;»

2.25

Ο Ντομένικο κούνησε το κεφάλι και μετά σηκώθηκε και έτρεξε στην πίσω άκρη του διαδρόμου. Πάτησε μια σειρά από διακόπτες και σήκωσε ένα κομμάτι από το μεταλλικό πάτωμα. Ύστερα, έσκυψε από πάνω του και άρχισε να πασπατεύει.

«Καλύτερα να δεθήτε στις θέσεις σας», είπε ο Νάκρας στις δίδυμες.

1.43.

Η κουκίδα στην οθόνη είχε μεγαλώσει. Τώρα, μπορούσε κανείς με κάποια δυσκολία να διακρίνει το εντομοειδές σχήμα του σκάφους. Χάθηκε ακόμα και η ελάχιστη ελπίδα που είχαν μήπως τυχόν ήταν δικό τους.

0.19.

«Είναι έτοιμο», είπε ο Ντομένικο, τρέχοντας να δεθεί στη θέση του, αφήνοντας το πάτωμα διαλυμένο πίσω του. Τα δάχτυλα του Νάκρα έπαιξαν πάνω από το πλήκτρο πυροδότησης. Λίγο ακόμα... λίγο ακόμα...

0.07.

Δεν μπορούσε να περιμένει άλλο και να ρισκάρει ένα τυχόν λάθος του υπολογιστή στην ακτίνα βολής του εχθρού. «Κρατηθείτε όλοι», φώναξε, και μετά πάτησε το πλήκτρο.

Ένιωσε ένα τεράστιο χέρι να του πιέζει το στήθος. Η ανάσα του κόπηκε και τα μάτια του θόλωσαν. Ολόκληρη η σωστική λέμβος άρχισε να τρίζει, καθως υποβλήθηκε σε πιέσεις που κανονικά δεν ήταν κατασκευασμένη να δέχεται. Προσπάθησε να κρατήσει τις αισθήσεις του, αλλά η ένταση ήταν πολύ μεγάλη. Κατρακύλισε μέσα σε ένα μαύρο βαθύ πηγάδι...

Συνήλθε από μια έντονη αίσθηση θερμότητας. Άνοιξε τα μάτια και ένιωσε την ατμόσφαιρα αποπνικτική και το δέρμα του ξερό. Στην μπροστινή οθόνη δεν έβλεπε παρά μια λευκή έκταση. Η πρώτη του σκέψη ήταν πως η συσκευή είχε υποστεί βλάβη, αλλά μετά συνειδητοποίησε πως όση ώρα ήταν αναίσθητος, η τρομαχτική ώθηση θα πρέπει να τους είχε μεταφέρει μέχρι την ατμόσφαιρα του πλανήτη. Είχαν αρχίσει να καίγονται σαν πυροτέχνημα από την τριβή.

Άρχισε να πατάει απεγνωσμένα κουμπιά, προσπαθώντας να κάνει την πτώση τους όσο το δυνατόν πιο ομαλή. Τα επόμενα λεπτά ήταν κάτι που στη συνέχεια ελάχιστα θυμόταν. Μια νέα σύγκρουση τον συντάραξε, καθώς η λέμβος ήρθε σε επαφή με την παγωμένη επιφάνεια του πλανήτη. Το σκάφος σύρθηκε για μερικές στιγμές και τελικά σταμάτησε. Με τις τελευταίες του δυνάμεις, ο Νάκρας έλυσε τη ζώνη από το πονεμένο του στήθος, έγειρε πίσω το κάθισμα, και βυθίστηκε σε λήθαργο.

Ξύπνησε από ένα απαλό χάδι στο μέτωπο. Είδε την Δάφνη Έβερετ να στέκεται από πάνω του και να του χαμογελάει. «Σήκω, λοιπόν, υποσμηναγέ», του είπε. «Πάμε έξω να παίξουμε χιονοπόλεμο».

«Τι πράγμα;» Ύστερα συνειδητοποίησε που βρίσκονταν.

«Πού πέσαμε;» ψιθύρισε.

«Δεν ξέρουμε ακριβώς. Έξω από τη λέμβο υπάρχει μόνο παχύ χιόνι». Το πρόσωπό της σοβάρεψε απότομα. «Ελπίζω μόνο να μην έχουμε θαφτεί πολύ βαθιά».

Ο Νάκρας της ένευσε καθησυχαστικά και σηκώθηκε πιάνοντας το στήθος του. Είδε τους υπόλοιπους συνεπιβάτες του σε διάφορες στάσεις αναμονής. Ο κυβερνήτης Κεντ δεν φαινόταν να έχει καμιά διάθεση για πρωτοβουλίες.

Ο Νάκρας χτύπησε τα χέρια του. «Ας δούμε, λοιπόν, πού βρισκόμαστε», είπε. «Σόνια, Νατάσα, τι εφόδια επιβίωσης έχουμε στο σκάφος;»

«Οι δέκα στολές επιβίωσης που υπάρχουν κάνουν για ένα μεγάλο φάσμα θερμοκρασιών και επιπέδων υγρασίας», είπε η Νατάσα. «Ασφαλώς, με 21 υπό το μηδέν που έχει έξω, αποκλείεται να μην κρυώνουμε λιγάκι».

Το σφύριγμα έκπληξης του Νάκρα διακόπηκε από τη φωνή του υποσμηνάρχου. «Κύριε Ντομένικο, σε τι κατάσταση βρίσκεται το σκάφος;»

Ο Ντομένικο, που σκυμμένος έλεγχε τα συστήματα προώθησης του σκάφους, σήκωσε το κεφάλι και είπε! «Σε αρκετά καλή, θα έλεγα, κυβερνήτα. Με λίγες μικρές επιδιορθώσεις, θα έχουμε μια ευκαιρία να φύγουμε από τον πλανήτη, αν και δεν έχω ιδέα πού αλλού μπορούμε να πάμε αν δεν έρθει κάποιο σκάφος σωτηρίας».

«Να θέσετε τον πομπό του σήματος ανάγκης σε λειτουργία».

«Ξεχνάτε, κυβερνήτα, πως παρ᾽ όλο που γλιτώσαμε από τη Μύγα, το πλάσμα θα πρέπει να είδε πού καταλήξαμε. Το πιθανότερο είναι πως σε λίγο θα έχουμε ολόκληρα σμήνη που θα χτενίζουν την επιφάνεια του πλανήτη. Με τον πομπό, απλά θα μας βρουν μια ώρα γρηγορότερα».

«Αν το κάνουμε, έχουμε κάποιες ελάχιστες πιθανότητες να μας ανακαλύψουν οι δικοί

μας», είπε ο Κεντ. «Αν πάλι δεν το κάνουμε, είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε πάνω σ' αυτή τη μεγάλη χιονόμπαλα».

«Ακόμα δεν ξέρουμε τι υπάρχει απ' έξω», είπε ο Νάκρας. «Πάντως, θα πρότεινα, ειδικά αν θέλετε να θέσετε τον πομπό σε λειτουργία, να απομακρυνθούμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα από το σκάφος, παίρνοντας μαζί μας όσα εφόδια μπορούμε».

«Έστω», είπε ο Κεντ, ξεροκαταπίνοντας. «Θα θέσουμε τον πομπό σε λειτουργία μετά από τρεις πλήρεις περιστροφές του πλανήτη. Αν δεν μας έχουν βρει μέχρι τότε, σίγουρα θα εγκαταλείψουν την προσπάθεια και τότε θα έχουμε 50% πιθανότητες να λάβουν το σήμα οι δικοί μας και να σωθούμε».

»Δεν ξέρετε πόσο επίμονοι είναι οι Αρακάρ, κυβερνήτα», είπε ο υποσμηναγός Τζέισον.

«Είναι πλάσματα με νοημοσύνη εντόμου!» φώναξε ο Κεντ. «Και δεν θέλω να ξανακούσω κανέναν να αμφισβητεί τις διαταγές μου!»

Ο Νάκρας κούνησε το κεφάλι σκεπτικά. Αν το πράγμα έφτανε στο απροχώρητο, ο άπειρος Κεντ έπρεπε με το καλό ή το άγριο να δώσει τη θέση του σε έναν πιο ετοιμοπόλεμο αρχηγό της ομάδας. Σύμφωνα, όμως, με τα λεγόμενά του, είχαν ακόμα τρεις μέρες μέχρι εκείνη τη στιγμή, και έπρεπε να της εκμεταλλευτούν όσο μπορούσαν για να αναγνωρίσουν το μέρος στο οποίο βρίσκονταν.

Το χιόνι της περιοχής όπου είχε πέσει η σωστική λέμβος ήταν αρκετό για να ελαττώσει τη δύναμη της ανώμαλης προσγείωσης τους. Το σκάφος είχε αφήσει πίσω του μια βαθιά αυλακιά αρκετών εκατοντάδων μέτρων και είχε σταματήσει σαν από θαύμα μόλις λίγα μέτρα μπροστά από έναν θεόρατο βράχο. Η θερμοκρασία που είχε αποκτήσει το σκάφος κατά την είσοδό του στην ατμόσφαιρα είχε λιώσει εντελώς το χιόνι γύρω τους, γλιτώνοντάς τους από την επίπονη προσπάθεια να ανοίξουν δρόμο προς τα έξω.

Φόρεσαν όλοι τις στολές επιβίωσης και ο Νάκρας άνοιξε τη στενή πόρτα της λέμβου. Αμέσως, ένας παγερός άνεμος τους χτύπησε στο πρόσωπο, κόβοντάς τους την ανάσα. Ο Νάκρας ξανάκλεισε βιαστικά την πόρτα. «Πρέπει να διατηρήσουμε όσο μπορούμε περισσότερο τη θερμοκρασία μέσα στη λέμβο», είπε. «Θα βγούμε μόνο εγώ και ο Τακεσούρα. Εσείς, κλείστε αμέσως την πόρτα πισω μας».

Βγήκαν σε ένα παράξενο τοπίο. Η τύχη τους είχε ρίξει στην πλαγιά ενός βουνού. Το χιόνι και η καταχνιά κάτω από τα πόδια τους δεν τους επέτρεπαν μια σωστή οπτική προοπτική, αλλά ο Νάκρας διέκρινε από κάτω τους μια μεγάλη πεδιάδα με γκρίζους λεκέδες που θα μπορούσαν να είναι χιονοσκέπαστα δάση.

Ο ουρανός πάνω από τα κεφάλια τους είχε ένα ζωηρό ασπρογάλαζο χρώμα που έδινε μια παρόμοια αχνή χροιά σε μεγάλες εκτάσεις

του χιονιού που σκέπαζε τα πάντα. Ο ήλιος θα πρέπει να ήταν ακόμα πίσω από το βουνό.

«Μπορούμε να κάνουμε μια ωραία βάση μέσα στη λέμβο». είπε ο Τακεσούρα, τρίβοντας και χουχουλιάζοντας τα χέρια του. «Υπάρχει καλοκαίρι σε αυτό το μέρος;»

«Απ' όσο μπόρεσα να δω στην πρόχειρη αναφορά της αστρογραφικής υπηρεσίας, το μισό χρόνο η θερμοκρασία θα πρέπει να ανεβαίνει αισθητά», του απάντησε ο Νάκρας.

«Τότε, παρ' ότι λίγο στενάχωρα εκεί μέσα, νομίζω πως θα τα καταφέρουμε ως τότε».

«Έτσι λέω κι εγώ, Γιόσι», είπε ο Νάκρας. «Ελπίζω να μη χρειαστεί να ζήσουμε μακριά από τη λέμβο».

Θα έπρεπε να είχε χτυπήσει ξύλο, αλλά δυστυχώς γι' αυτόν δεν υπήρχε πουθενά γύρω του. Την άλλη στιγμή, ο ήλιος πίσω από το βουνό καθρεφτίστηκε πάνω σε ένα μικρό σημάδι στον ουρανό.

«Αρακάρ!» φώναξε ο Νάκρας. Ύστερα, έτρεξε με όλη του τη δύναμη πίσω στη λέμβο και άρχισε να χτυπάει μανιασμένα την πόρτα. Μόλις είδε το έκπληκτο πρόσωπο της Έβερετ, είπε λαχανιασμένα! «Αρπάξτε όσες προμήθειες και εφόδια μπορεί ο καθένας σας και τρέξτε όσο πιο μακριά μπορείτε από τη λέμβο! Εμφανίστηκε σκάφος του εχθρού!»

Μόνο ο κυβερνήτης Κεντ είχε βγάλει τη στολή επιβίωσης και έχασε πολύτιμα λεπτά μέχρι να την ξαναφορέσει. Οι υπόλοιποι βγήκαν σχεδόν αμέσως, χλωμοί αλλά ψύχραιμοι, έχοντας ο καθένας στα χέρια του ό,τι μπορούσε να αρπάξει.

«Τρέξτε όσο πιο μακριά μπορείτε και χωθείτε μέσα στο χιόνι!» επανέλαβε ο Νάκρας που στεκόταν στην είσοδο και τους έσπρωχνε για να βιαστούν. Όταν είδε τον κυβερνήτη Κεντ να βγαίνει κρατώντας μόνο τη συσκευή του πομπού διάσωσης, που μάλιστα αναβόσβηνε ακόμα, βγάζοντας το μικρό χαρακτηριστικό της βόμβο, μονάχα το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τον συγκράτησε για να μην ορμήσει επάνω του εκείνη τη στιγμή, ξεχνώντας την απειλή πάνω από τα κεφάλια τους. Απλά, του άρπαξε τη συσκευή από τα χέρια και τη χτύπησε με όλη του τη δύναμη πάνω στο περίβλημα του σκάφους, διαλύοντάς την, ενώ ο Κεντ έτρεχε τρομοκρατημένος να σωθεί. Τρίζοντας τα δόντια, σήκωσε το βλέμμα ψηλά, έκρινε πως ήταν πολύ αργά για να μπει και να ξαναβγεί από το σκάφος και κάνοντας ένα μεγάλο πήδημα, αφέθηκε να κυλίσει στην πλαγιά. Την επόμενη στιγμή, ολόκληρος ο κόσμος γύρω του συγκλονίστηκε από μια φοβερή έκρηξη. Πυρωμένα κομμάτια μετάλλου χώθηκαν σφυρίζοντας στο χιόνι γύρω του. Ένα από αυτά τον χτύπησε στην πλάτη και ένα άλλο πέρασε ξυστά από το δεξιό του κρόταφο. Ακολούθησε ησυχία. Ο Νάκρας σήκωσε το κεφάλι του μόνο για να φωνάξει! «Μην κινηθεί ακόμα κανένας!» και ξαναχώθηκε μέσα στο χιόνι.

Το σκάφος των Αρακάρ ξαναπέρασε ένα λεπτό αργότερα, χτυπώντας και πάλι όχι μόνο τα συντρίμμια της λέμβου, αλλά και την πλαγιά του βουνού από πάνω του. Μια βροχή από μικρά και μεγάλα κομμάτια βράχων έθαψε τα αποκαΐδια. Το μόνο που εμπόδισε μια φοβερή κατολίσθιση και χιονοστιβάδα ήταν το γεγονός πως ο ήλιος δεν είχε ακόμα ζεστάνει το χιόνι από εκείνη την πλευρά της πλαγιάς. Λίγες δεκάδες μέτρα πιο μακριά τους, εκεί που η θερμοκρασία του σκάφους είχε λιώσει το χιόνι, αυτό κατρακύλισε στην πλαγιά με ένα φοβερό υπόκωφο θόρυβο. Ο Νάκρας έμεινε ακίνητος στη θέση του τουλάχιστον για ένα τέταρτο της ώρας. Σε δυο περιπτώσεις άκουσε το απόμακρο βούισμα του καταδρομικού απο πάνω του, και κάθε φορά προσευχόταν οι υπόλοιποι να έχουν το μυαλό να μείνουν ακίνητοι και θαμμένοι κάτω από το χιόνι. Τελικά έγινε απόλυτη ησυχία.

Ο Νάκρας σήκωσε επιφυλακτικά το κεφάλι και κοίταξε γύρω του. Είδε γκρίζες μορφές να σηκώνονται εδώ κι εκεί. Τις μέτρησε... Ήταν έξι, μαζί με τον εαυτό του επτά. Έλειπε ένας.

Δεν κατάφεραν να ανακαλύψουν το πτώμα του Ντομένικο όσο κι αν έψαξαν. Θ Τακεσούρα ανέφερε πως είχε δει τον μηχανικό να τρέχει για να καλυφθεί από την αντίθετη μεριά που είχαν πάρει όλοι και έτσι πιθανώς να ήταν

τώρα θαμμένος κάτω από τόννους χιονιού και βράχων.

Ο Νάκρας δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την οργή του. Κατευθύνθηκε προς το σημείο που ο κυβερνήτης Κεντ στεκοταν κοιτάζοντας σαν χαμένος και με μια φοβερή γροθιά στο πρόσωπο τον ξάπλωσε ανάσκελα στο χιόνι.

Ο Κεντ πασπάτεψε ζαλισμένα τη μύτη του και μετά κοίταξε το αίμα που είχε κολλήσει στα ακροδάχτυλά του. «Χτύπησες ανώτερο αξιωματικό», ψέλισε. «Θα περάσεις από αστροδικείο και θα εκτελεστείς».

«Βγάλε το σκασμό, ηλίθιε!» φώναξε ο Νάκρας. «Εξαιτίας της βλακείας σου να θέσεις σε λειτουργία τον πομπό, ένας από εμάς είναι νεκρός και οι υπόλοιποι εκτεθειμένοι πάνω σε έναν εχθρικό πλανήτη! Θα έπρεπε να σε σκότωνα αυτή τη στιγμή, αλλά χρειαζόμαστε τον καθένα αν θέλουμε να έχουμε κάποιες ελπίδες επιβίωσης».

«Μόλις έρθουν τα σωστικά σκάφη...» μουρμούρισε ο Κεντ.

«Δεν ξέρω αν θα έρθουν ποτέ, και αν θα μας βρουν μέσα σε αυτήν την απεραντοσύνη, μα όταν γίνει αυτό, τότε τα ξανασυζητάμε! Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η ίδια σου η ανικανότητα σε καθαιρεί από τη διοίκηση της ομάδας. Αν δεν θέλεις να μείνεις εδώ, θα μοιραστείς μαζί με όλους μας τις υποχρεώσεις και τα βάρη». Γύρισε προς τους υπόλοιπους. «Δεν νομίζω πως έχει απομείνει τίποτα ακέραιο μέσα στη σω-

στική λέμβο, αλλά και έτσι να είναι, μέχρι να λιώσουν τα χιόνια μάλλον αποκλείεται να το βρούμε. Θα απομακρυνθούμε όσο γίνεται περισσότερο από τον τόπο της καταστροφής, και στο πρώτο απάνεμο μέρος που θα βρούμε θα κάνουμε μια πλήρη καταμέτρηση των εφοδίων μας. Ξεκινάμε!»

Το πρώτο εμπόδιο στο δρόμο τους ήταν η αντηλιά. Πολύ γρήγορα, πρώτα οι γυναίκες και μετά οι άνδρες, άρχισαν να νιώθουν ένα έντονο κόψιμο στα μάτια, σαν να είχε μπει μέσα τους άμμος. Το χιόνι κι ο κόσμος γύρω τους πήρε πρώτα μια ρόδινη και μετά μια κόκκινη χροιά. Ο Νάκρας αναγνώρισε τα συμπτώματα. Κινδύνευαν να τυφλωθούν από την έντονη αντανάκλαση του ήλιου πάνω στο χιόνι. Δεν διέθεταν γυαλιά, και έτσι η μόνη πρόχειρη λύση που θυμόταν από τότε που έκανε ορειβασία στον Αντάρη 4 και που αμέσως τους υπέδειξε, ήταν να κόψουν κομμάτια ύφασμα και να τα δέσουν γύρω από τα μάτια τους, κάνοντας στη θέση των ματιών δυο σχισμές με ένα από τα μαχαίρια που είχαν πάρει μαζί τους.

Συνέχισαν για λίγο ακόμα την πορεία τους, και μετά βρήκαν ένα απάνεμο μέρος και σωριάστηκαν εξαντλημένοι. Ο Νάκρας είδε την Έβερετ να σπάζει ένα κομμάτι πάγο που είχε σχηματιστεί στην άκρη ενός βράχου και να ετοιμάζεται να το γλείψει για να σβήσει τη δίψα της. Πήγε να της φωνάξει να σταματήσει, αλ-

λά ο Τζέισον που ήταν πιο κοντά της κατέβασε ευγενικά το χέρι. «Κάνε λίγη υπομονή», της είπε. «Περίμενε να βρεθούμε σε κάποιο σημείο που να μπορούμε να λιώσουμε τον πάγο για νερό, ή αν δεν μπορείς να κρατηθείς, γλείψε λίγο χιόνι. Ο πάγος μπορεί να σου δημιουργήσει πληγές στο στόμα και να σου προκαλέσει ακόμα μεγαλύτερη αφυδάτωση».

Η Έβερετ ένευσε και άφησε κάτω το κομμάτι του πάγου. Οι δίδυμες αδελφές και ο κυβερνήτης Κεντ δεν άντεξαν στον πειρασμό και ρούφηξαν από μια χούφτα χιόνι. Ύστερα, άνοιξαν τους σάκους και τα δέματα που είχαν αρπάξει μαζί τους για να καταμετρήσουν το περιεχόμενό τους.

Ο απολογισμός δεν ήταν και πολύ ελπιδοφόρος. Είχαν μαζί τους συμπυκνωμένα τρόφιμα για δεκαπέντε περίπου μέρες, ένα μικρό κιβώτιο πρώτων βοηθειών, δυο λέιζερ από τα οποία το ένα κράτησε ο Νάκρας και το άλλο έδωσε στον Τζέισον, τέσσερις υπνόσακκους, μια κουλούρα λεπτό αλλά ανθεκτικό σκοινί περίπου δεκαπέντε μέτρων, έναν θερμοσυσσωρευτή που θα μπορούσε να χρησιμεύσει και για μαγείρευμα, δυο μικρές κατσαρόλες, τη μια μέσα στην άλλη, και ένα μεγάλο κουτί με επιτραπέζια παιχνίδια που η Σόνια μέσα στην ταραχή της είχε νομίσει ότι περιείχε τρόφιμα. Θ Νάκρας αναστέναξε με ανακούφιση όταν είδε πως η Έβερετ είχε τουλάχιστον πάρει έναν σάκκο με μικρά αλλά εύχρηστα συ-

ναρμολογούμενα εργαλεία. Δυο φτυάρια, δυο αξίνες, ένα φορτιζόμενο πριόνι, δυο μαχαίρια και μερικά ακόμα χρήσιμα μεταλλικά αντικείμενα.

Κοίταξε τον ουρανό. Ο παράξενος γαλαζόλευκος ήλιος είχε χαθεί μέσα στην καταχνιά και ήδη άρχιζε ξανά να χιονίζει. Εντόπισε έναν ψηλό απότομο βράχο. Το χιόνι στη βάση του είχε κάνει ένα αρκετά ψηλό χιονοσούρι. Δίπλα του, μισοθαμμένος μέσα στο χιόνι, ήταν ένας ξερός κορμός με ένα παράξενο μαύρο ξύλο. Ο Τζέισον πήγε κοντά και τον εξέτασε. Ύστερα, έβγαλε τα φτιάρια και τις αξίνες από την τσάντα και άρχισε να τα συναρμολογεί. «Πρέπει να φτιάξουμε ένα καταφύγιο για τη νύχτα», τους εξήγησε. «Η θερμοκρασία πιθανότατα θα πέσει πολύ ακόμα. Μια σπηλιά μέσα στο χιόνι θα μας προστατέψει».

«Τρελάθηκες;» είπε ο Κεντ. «Λες να χωθούμε μέσα στο χιόνι για να γλιτώσουμε το κρύο;»

«Κάνε αυτό που σου λέω!» φώναξε ο Νάκρας κι άρπαξε ένα φτυάρι. «Θα σκάψουμε δυο - δυο με τη σειρά. Τακεσούρα, εσύ θα αναλάβεις να κόψεις σε κομμάτια τον κορμό με το φορτιζόμενο πριόνι».

Μέσα σε μια ώρα, οι ναυαγοί του *Πετρογέρακου* είχαν σκάψει ένα λαγούμι μέσα στο χιόνι, αρκετά μεγάλο για να μπορέσουν να χωθούν όλοι μέσα, έστω και σκυφτοί. Ο Νάκρας άνοιξε μια βαθιά εσοχή στο πίσω μέρος της χιονοσπηλιάς και με το χιόνι από αυτήν έφτιαξε ένα μικρό βουναλάκι ακριβώς μπροστά της. Ο Τακεσούρα ένευσε χαμογελώντας και εξήγησε στους υπόλοιπους! «Ο ζεστός αέρας ανεβαίνει προς τα πάνω και μας ζεσταίνει, ο κρύος αέρας κατεβαίνει προς τα κάτω και παγιδεύεται μέσα στο λάκκο».

«Πού τα έμαθες εσύ όλα αυτά, Γιόσι;» τον ρώτησε ο υποσμηναγός Τζέισον.

«Ο χειμώνας στη Νέα Ιαπωνία είναι πολύ κρύος», είπε ο επισμηνίας. «Σαν ήμουν μικρός, έφτιαχνα τέτοια χιονόσπιτα με τους φίλους μου».

«Τότε», του είπε ο Νάκρας, κουρασμένα, «μπορείς να ανοίξεις την τρύπα του εξαερισμού, ενώ εγώ με τον Λέιν θα κλείνουμε το στόμιο της σπηλιάς».

Ο Τακεσούρα ένευσε και μετά από προσεκτική προσπάθεια κατάφερε να ανοίξει ένα άνοιγμα με διάμετρο κάπου τριάντα εκατοστά, ακριβώς πάνω από τα κεφάλια τους. Στο μεταξύ, οι άλλοι δυο έπλασαν ένα μεγάλο κομμάτι συμπαγές χιόνι και το κόλλησαν στο εσωτερικό του στομίου, αφήνοντας μονάχα ένα μικρό άνοιγμα στην κορυφή. Οι γυναίκες άναψαν τον θερμοσυσσωρευτή και έβαλαν δίπλα του τα κούτσουρα να στεγνώσουν. Σε λίγο ήταν όλοι καθισμένοι γύρω από τη μικρή εστία, πάνω στους απλωμένους υπνόσακκους.

Έλιωσαν χιόνι μέσα στις μικρές κατσαρόλες και ένας ένας με τη σειρά χόρτασαν τη δίψα τους. Ύστερα, τις ξαναγέμισαν και έρρι-

ξαν μέσα τα μικρά αφυδατωμένα κομμάτια των προμηθειών που είχαν καταφέρει να περισσώσουν. Μια ζεστή πηχτή σούπα τους έφτιαξε τη διάθεση, και παρ' όλο που είχαν μονάχα τρία κουτάλια και κανένα άλλο σκεύος, έφαγαν και κατάφεραν για λίγο να ξεχάσουν την άσχημη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν. Παρ' όλο που η ψυχική και σωματική ταλαιπωρία εκείνης της μέρας ήταν πολύ μεγάλη, ο Νάκρας επέμενε να συζητήσουν για τα άμεσα σχέδιά τους.

«Δεν μπορούμε να μείνουμε πάνω στην πλαγιά του βουνού και να περιμένουμε πότε θα μας τελειώσουν οι προμήθειες», τους είπε. «Ξεκινώντας από αύριο, θα πρέπει να προσπαθήσουμε να κατέβουμε στα πεδινά. Ίσως εκεί η επιβίωσή μας να είναι ευκολότερη».

«Αν απομακρυνθούμε κι άλλο από τα συντρίμμια της λέμβου, δεν πρόκειται να μας βρουν ποτέ», μουρμούρισε κακόκεφα ο Κεντ.

«Αν έχεις διάθεση να μείνεις εδώ πάνω, μπορείς να πάρεις το μερδικό σου από τα τρόφιμα και έναν υπνόσακκο και να το κάνεις», του είπε ο Νάκρας. «Πάντως, παρ' ό,τι θα 'θελα πολύ να σε ξεφορτωθώ, σε βεβαιώνω πως αν περιμένεις να μας σώσει η Ένωση είσαι πολύ γελασμένος».

«Πρέπει να έλαβαν το σήμα!» φώναξε ο Κεντ.

«Οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο, στην ελάχιστη ώρα που κράτησε η μετάδοσή του, είναι

κάτι παραπάνω από μηδαμινές», του είπε ο Τζέισον. «Θα πρέπει να ξεχάσουμε την αποστολή σωτηρίας, τουλάχιστον για το άμεσο μέλλον».

Η καλη διάθεση είχε αναπόφευκτα χαθεί, και έτσι σύντομα όλοι αποφάσισαν να πέσουν για ύπνο.

«Τα ξύλα στέγνωσαν αρκετά», είπε ο Νάκρας. «Πρέπει να κάνουμε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη οικονομία στην ενέργεια του θερμοσυσσωρευτή». Με τη βοήθεια ενός τσακμακιού που ανακάλυψαν σε ένα σάκκο, κατάφεραν με πολύ κόπο να ανάψουν δυο μισόστεγνα κούτσουρα. Αφού ο Νάκρας βεβαιώθηκε πως το ξύλο του δέντρου δεν έβγαζε κάποια επικίνδυνη ουσία ή δύσωσμο καπνό, έρριξε ακόμα δυο κομμάτια και σκούπισε τα χέρια του.

Το τελευταίο ζήτημα που έπρεπε να λυθεί ήταν πώς θα μοιράζονταν τους υπνόσακκους. Οι δυο δίδυμες δεν είχαν καμιά αντίρρηση να κοιμηθούν μαζί σε έναν. «Είμαι ο κυβερνήτης σας και αρνούμαι να κοιμηθώ με στασιαστές!» είπε ο υποσμήναρχος Κεντ. «Σου είπε κανείς πως εμείς σε θέλουμε;» είπε ο Τακεσούρα, εκφράζοντας για πρώτη φορά ανοιχτά την περιφρόνησή του για τον κυβερνήτη.

«Άρα, μας μένουν δυο υπνόσακκοι», είπε πονηρά ο Τζέισον. «Η αρχισμηνίας Έβερετ θα πρέπει να κοιμηθεί με κάποιον από εμάς».

Παρά το κρύο, η πανέμορφη καστανομάλλα αρχισμηνίας κοκκίνισε. Ο Νάκρας τη λυπή-

θηκε και προσπάθησε να τη βγάλει από τη δύσκολη θέση. «Κάποιος πρέπει να μείνει σκοπός», είπε. «Εγώ, ο Γιόσι και ο Λέιν θα κοιμηθούμε εναλλάξ ανά δύο μέσα στον τελευταίο υπνόσακκο».

Ξαφνιάστηκε όταν άκουσε την Έβερετ να του λέει χαμηλόφωνα: «Δεν είναι ανάγκη, υποσμηναγέ. Μπορώ να κοιμηθώ μαζί σου». Άνοιξε το σάκκο μπροστά της και μπήκε μέσα περιμένωντάς τον. Ο Τακεσούρα κι ο Τζέισον δεν μπόρεσαν να κρύψουν ένα βλέμμα ζήλιας, αλλά μετά σήκωσαν τους ώμους και χώθηκαν στενάχωρα μέσα στο σάκκο τους. Ο Νάκρας μπήκε διστακτικά μέσα στον υπνόσακκο και αμέσως ένιωσε τη ζεστασιά του κορμιού της υπαξιωματικού να τον τυλίγει. Παρ' όλη του την εξάντληση, δεν μπόρεσε να καταπολεμήσει τον στιγμιαίο ερεθισμό του. Η Έβερετ πέρασε τα χέρια της γύρω του. «Καληνύχτα», του ψιθύρισε και σχεδόν αμέσως βυθίστηκε στον ύπνο. Ο Νάκρας έμεινε για λίγες ακόμα στιγμές ξύπνιος, αλλά η ζεστή θαλπωρή και η εξάντληση εκείνης της μέρας τον έρριξαν κι αυτόν σύντομα σε έναν βαθύ λήθαργο.

Ξύπνησε ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα αργότερα, με μια έντονη ζαλάδα και μια τάση για εμετό. Η πρώτη του σκέψη ήταν πως είχε πάθει κάποια τροφική δηλητηρίαση, αλλά αμέσως μετά, τα μάτια του έπεσαν στα αποκαΐδια της φωτιάς και κατάλαβε. Ταρακούνησε την Έβερετ δίπα του, αλλά αυτή δεν φαινόταν να ξυπνά.

Αναπνευστική δηλητηρίαση από μονοξείδιο του άνθρακα! σκέφτηκε. Παλεύοντας απεγνωσμένα να μην λιποθυμίσει, τινάχτηκε επάνω και έτρεξε προς το σφραγισμένο στόμιο της σπηλιάς. Πήγε να τραβήξει τη μεγάλη μπάλα του χιονιού προς τα πίσω, αλλά με τρόμο συνειδητοποίησε πως το κρύο της νύχτας την είχε παγώσει στη θέση της. Ψαχουλεύοντας σαν τρελός μέσα στο σκοτάδι, και φωνάζοντας στους άλλους να ξυπνήσουν, κατάφερε τελικά να πιάσει μια αξίνα και άρχισε με όλη του τη δύναμη να σκάβει το σημείο πάνω από την είσοδο. Ένιωσε τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν. Όταν ήταν σίγουρος πως θα λιποθυμούσε, ένιωσε δίπλα του την μικροσκοπική μυώδη μορφή του Τακεσούρα και πήρε θάρρος. Πάλεψαν και οι δυο μαζί με το χιόνι, και μετά από ένα ακόμα λεπτό θανάσιμης αγωνίας ανταμείφθηκαν από ένα ρεύμα καθαρού παγωμένου αέρα, ανακατεμένου με χοντρές νιφάδες χιονιού. Τον ρούφηξαν άπληστα για μερικές στιγμές και μετά έτρεξαν να σύρουν και τους υπόλοιπους κοντά του. Η Νατάσα χρειάστηκε τεχνητή αναπνοή, πράγμα που ο Τζέισον ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμος να της προσφέρει, αλλά τελικά, όλοι συνήλθαν και κάτω από το φως ενός φακού μαζεύτηκαν να συζητήσουν τι είχε συμβεί. Ο Νάκρας πλησίασε το άνοιγμα της οροφής και

είδε με έκπληξη και οργή πως ήταν φραγμένο από μια μπάλα χιόνι.

«Ποιος ηλίθιος το έκανε αυτό;» ρώτησε θυμωμένα.

Αλληλοκοιτάχτηκαν και τελικά τα μάτια όλων έπεσαν πάνω στον Κεντ.

«Έμπαζε πολύ κρύο», ψέλλισε ο υποσμήναρχος.

Ο Νάκρας πήγε σκυφτός κοντά του, τον άρπαξε από το γιακά και τον ταρακούνησε. «Εδώ δεν είναι η λέσχη των ανώτερων αξιωματικών του Ολοκάι!» του είπε, κολλώντας το πρόσωπό του στο δικό του. «Εδώ δεν υπάρχουν μηχανήματα κλιματισμού! Δεύτερη φορά μέσα σε λίγες ώρες κινδυνέψαμε να πεθάνουμε όλοι από την ηλιθιότητά σου!»

«Δεν... δεν ήξερα...»

«Σου δίνεται, λοιπόν, μια τελευταία ευκαιρία να μάθεις! Αν άλλη φορά κάνεις κάτι χωρίς να ρωτήσεις, θα σε διώξω από την ομάδα, και μάλιστα χωρίς τρόφιμα και υπνόσακκο».

Ο Κεντ τον κοίταξε με ένα μείγμα φόβου και μίσους και ύστερα τραβήχτηκε σε μια γωνιά. Έκλεισαν το υπερβολικά μεγάλο άνοιγμα, ξανάνοιξαν τον πρόχειρο αεραγωγό και βυθίστηκαν πάλι σε έναν ανήσυχο ύπνο.

Το επόμενο πρωί, βγήκαν και είδαν πως το χιόνι είχε πέσει ακόμα πιο πυκνό. Χωρίς κάποιου είδους χιονοπέδιλα, η πορεία τους θα ήταν δύσκολη και επικίνδυνη. Ο Νάκρας προχωρούσε πρώτος, κρατώντας ένα κλαδί που είχε κρατήσει από το ξεραμένο δέντρο, και ερευνούσε με αυτό το χιόνι μπροστά του για τυχόν ρωγμές ή κενά. Μόλις ο ήλιος ανέβηκε κάπως ψηλά, η ομίχλη καθάρισε και μπόρεσαν να δουν καλύτερα γύρω τους.

«Το κάτω μέρος των συννέφων στα δυτικά είναι γκριζόμαυρο, «ενώ το επάνω άσπρο», είπε ο Νάκρας, δείχνοντας στους υπόλοιπους. Αυτό σημαίνει πως καθρεφτίζουν μια έκταση από κάτω τους στην οποία υπάρχει λίγο ή καθόλου χιόνι. Προτείνω να κατευθυνθούμε προς τα εκεί».

Όλοι συμφώνησαν, εκτός από τον Κεντ που διαμαρτυρήθηκε και πάλι. «Μας απομακρύνεις όλο και περισσότερο από το σημείο της πτώσης», είπε. «Για να γλιτώσεις το αστροδικείο, είσαι πρόθυμος να μας οδηγήσεις όλους στο θάνατο».

«Σε είχα για ηλίθιο, αλλά όχι για τόσο ηλίθιο», είπε ο Νάκρας. «Τα πεδινά είναι η μόνη μας ελπίδα να επιζήσουμε».

Ξεκίνησαν και πάλι, κατηφορίζοντας προσεκτικά την πλαγιά, παραπατώντας και πέφτοντας συχνά μέσα στο χιόνι. Πριν ακόμα μεσημεριάσει, ήταν εντελώς εξαντλημένοι, και σαν να μην έφτανε η κούρασή τους, βρέθηκαν μπροστά σε ένα χάσμα πλάτους κάπου δέκα μέτρων που χώριζε απ' άκρη σε άκρη την πλαγιά κατά μήκος.

«Τώρα, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε

άλλο», είπε θριαμβευτικά ο Κεντ.

«Θα βρούμε το σημείο που το χάσμα σταματάει, ή θα κατεβούμε ένας ένας με το μοναδικό μας σκοινί!» είπε πεισμωμένα ο Νάκρας.

Ο Κεντ, μέσα στην απελπισία του, έπαιξε το τελευταίο του χαρτί. Πέφτοντας πάνω στον λαχανιασμένο και αφηρημένο Τζέισον, τον έρριξε στο χιόνι και του άρπαξε το λέιζερ από τη θήκη του, πριν οι υπόλοιποι συνειδητοποιήσουν τι γινόταν. Με ένα βλέμμα τρελής ικανοποίησης στα μάτια του, πισωπάτησε μερικά μέτρα για να μπορεί να τους καλύπτει όλους με το όπλο.

«Γυρίζουμε πίσω», είπε. «Επισμηνία Τακεσούρα, δέσε αμέσως τον σμηναγό. Θα κριθεί από τη δικαιοσύνη πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι περίμενε».

«Κατάδικάζεις όλους μας, και μαζί με εμάς και τον εαυτό σου, σε θάνατο», είπε ψυχρά ο Νάκρας.

«Τα λόγια δεν μπορούν να σε σώσουν», είπε ο Κεντ. «Τακεσούρα, κουνήσου!»

Το πλάσμα εμφανίστηκε αθόρυβο σαν φάντασμα πίσω από τον υποσμήναρχο. Ήταν κατάλευκο όπως το χιόνι, και ίσως να βρισκόταν στο ίδιο σημείο από μιας αρχής και να περίμενε. Από μακριά, έμοιαζε με ψιλόλιγνη αρκούδα, αν και είχε έναν πολύ μακρύ λαιμό, ενώ το σώμα του ήταν εντελώς άτριχο. Δεν φαινόταν να έχει κάποια όργανα αισθήσεων, αλλά ολόκληρο το κορμί του ήταν καλυμμένο από μικρά

γλιστερά πλοκάμια που αναδεύονταν όπως αυτά της θαλάσσιας ανεμώνας των γήινων θαλασσών.

«Κυβερνήτα, προσέξτε!» είπε ενστικτωδώς και τρομοκρατημένη η Έβερετ.

«Το κόλπο είναι πολύ παλιό για να πιάσει, αρχισμηνία», είπε ο Κεντ. «Αν δεν σταματήσεις αμέσως, θα κατηγορήσω κι εσένα σαν συμμέτοχο στην ανταρσία».

Την επόμενη στιγμή, η ανάσα του κόπηκε. Το πλάσμα τον είχε αγκαλιάσει από πίσω με τα δυο μακριά του χέρια, και είχε καρφώσει το περίεργο άμορφο κεφάλι του στην κορυφή του δικού του. Μπροστά στα έντρομα μάτια των υπόλοιπων ναυαγών, τα παράξενα πλοκάμια τρύπησαν τη στολή επιβίωσης σε χίλιες μεριές και μετά από μερικές στιγμές άρχισαν να γίνονται κόκκινα, καθώς το πλάσμα ρουφούσε το αίμα του κυβερνήτη. Μέσα σε ένα λεπτό, από τον υποσμήναρχο Κεντ δεν είχε απομείνει παρά ένα ξερό άδειο κουφάρι. Το πλάσμα, που τώρα είχε πάρει ολόκληρο μια ροδαλή χροιά, άφησε το πτώμα να πέσει και μετά κούνησε απειλητικά τα πλοκάμια του. Ο Νάκρας τράβηξε το λέιζερ, σημάδεψε και πυροβόλησε. Η ακτίνα πέτυχε το ον στο στήθος και το διαπέρασε πέρα ως πέρα. Το κόκκινο σώμα έσκασε σαν ένα μπαλόνι, πιτσιλίζοντας με αίμα το χιόνι και τους ανθρώπους γύρω του. Όταν πλησίασαν πιο κοντά, είδαν πως από αυτό δεν είχε απομείνει τίποτα παρά ένα

άδειο σακκούλι δέρμα με μερικά παράξενα όργανα σαν τρόμπες που πάλλονταν ακόμα σπαστικά μέσα του.

Έθαψαν το πτώμα του κυβερνήτη μέσα στο χιόνι, και η Σόνια Κιζίνσκι ψιθύρισε από πάνω του μια προσευχή στον Υπέρτατο Δημιουργό, παρακαλώντας τον να μην είναι τόσο αυστηρός με τον κυβερνήτη Κεντ στην επόμενη μετενσάρκωσή του. Μετά, γύρισαν και κοίταξαν το εμπόδιο που έχασκε μπροστά τους. Το ρήγμα στον πάγο θα πρέπει να είχε βάθος κάπου έξι ή επτά μέτρα. Σε κάποια απόσταση, και στο απέναντι τοίχωμα της χαράδρας, ο Νάκρας διέκρινε ένα κάθετο άνοιγμα που μπορεί να οδηγούσε πιο χαμηλά και τελικά ίσως κατέληγε στην πεδιάδα.

Κοίταξε τους υπόλοιπους γύρω του. Όλοι τουρτούριζαν από το κρύο απ' το οποίο οι στολές τους δεν μπορούσαν να τους προστατέψουν απόλυτα, και ήδη τα πρόσωπά τους ήταν κοκκινισμένα από τα πρώτα σημάδια του κρυοπαγήματος. Φανταζόταν πως κι αυτός θα βρισκόταν στην ίδια κατάσταση. Κοίταξε τον ουρανό. Αυτή τη φορά τα σύννεφα από πάνω τους ήταν τελείως μαύρα και σύντομα θα άρχιζε πάλι να πέφτει πυκνό χιόνι.

«Το ρήγμα μπορεί να συνεχίζεται για μερικές εκατοντάδες μέτρα ή για ολόκληρα χιλιόμετρα», τους είπε. «Η κάθετη ρωγμή που βλέπουμε μπροστά μας μπορεί να μας οδηγεί

στην πεδιάδα ή σε ένα αδιέξοδο. Και οι δυο δρόμοι εγκυμονούν κινδύνους. Δεν μπορώ να πάρω το βάρος μιας τέτοιας απόφασης. Ας αποφασίσει, λοιπόν, η πλειοψηφία».

«Οι θεοί μας έσωσαν ήδη τέσσερις φορές από το θάνατο», είπε ο Τακεσούρα. Δεν βλέπω γιατί να μην το κάνουν και μια πέμπτη. Προτείνω να κατεβούμε στο ρήγμα από εδώ».

Μετά από έναν μικρό δισταγμό, όλοι οι άλλοι ένευσαν τη συγκατάθεσή τους. Ο Νάκρας έδωσε ένα φτυάρι στον Τζέισον και μια αξίνα στον Τακεσούρα, και κρατώντας ο ίδιος το δεύτερο φτιάρι πλησίασε σε μια παγωμένη προεξοχή κοντά στη ρωγμή και άρχισε να την σκάβει γύρω - γύρω στο κάτω μέρος. «Αφήστε το πάνω μέρος του να προεξέχει σαν μανιτάρι, ώστε το σκοινί να μην μπορεί να ξεφύγει, και κρατήστε τη στήλη χοντρή ώστε να μπορεί να αντέξει το βάρος μας.

«Νομίζεις πως θα μπορέσει να αντέξει το βάρος μας;» είπε η Έβερετ που είχε πλησιάσει για να δει.

«Το ελπίζω, γιατί διαφορετικά κάποιος θα πρέπει να μείνει επάνω», της είπε ο Νάκρας, μισοαστεία και μισοσοβαρά.

Το χιόνι είχε ξαναρχίσει να πέφτει όταν τελειωσαν το λείασμα της παγοκολώνας. «Υπάρχει ένα τελευταίο πρόβλημα», είπε ο Νάκρας. «Το μοναδικό σκοινί που έχουμε είναι αρκετό για να κατεβούμε χρησιμοποιώντας το διπλό. Με αυτή τη μέθοδο, κατεβαίνοντας κά-

τω, θα μπορέσουμε να το πάρουμε μαζί μας. Αν όμως, βρεθούμε σε αδιέξοδο, θα είναι σχεδόν αδύνατον να ξαναγυρίσουμε εδώ πάνω. Αντίθετα, αν το αφήσουμε δεμένο στερεά, θα έχουμε μια ύστατη ελπίδα επιστροφής, αλλά και θα χάσουμε το μοναδικό σκοινί μας».

«Δεν βλέπω, τουλάχιστον για την ώρα, υλικά για να φτιάξουμε ένα καινούριο σκοινί», είπε ο Τζέισον. «Προτείνω να το πάρουμε μαζί μας. Μια κουλούρα σκοινί θα μας είναι χρήσιμη σε πολλές περιστάσεις».

«Δεν είσαι και πολύ πρακτικός, Λέιν», του είπε η Νατάσα. «Μπορούμε να κάνουμε λουρίδες ένα σακίδιο ή έναν υπνόσακκο».

Τελικά συμφώνησαν να αφήσουν το σκοινί δεμένο πίσω τους. Στην αρχή, έκαναν μια θηλειά στην άκρη του. Ο Νάκρας έβαλε πρώτα τον Τακεσούρα να περάσει τη θηλειά μέσα από τη μπότα του δεξιού του ποδιού, ύστερα να περάσει το σκοινί γύρω από το μηρό και την πλάτη του και να το κρατήσει γερά με τα δυο χέρια. Ύστερα, για να μην ζορίσει από την πρώτη στιγμή τη στήλη του πάγου, έβαλε όλους τους υπόλοιπους να κρατούν την άλλη άκρη του σκοινιού και να τον κατεβάσουν αργά. Με την ίδια μέθοδο, κατέβασαν στη συνέχεια τις τρεις κοπέλες. Τέλος, ο Τζέισον κι ο Νάκρας χρησιμοποίησαν μια παραλλαγή της μεθόδου, κρατώντας το τεντωμένο σκοινί με το αριστερό τους χέρι, περνώντας το κάτω από το δεξιό μηρό και στη συνέχεια πάνω από

τον αριστερό ώμο και κάτω από τη δεξιά μασχάλη, κρατώντας την άκρη του με το δεξί χέρι. Σε αυτήν τη στάση, και με τα πόδια κολλημένα στην κάθετη επιφάνεια του ρήγματος, πρώτα ο Τζέισον και μετά ο Νάκρας κατέβηκαν στον πάτο της χαράδρας. Ο Νάκρας είχε φτάσει στα μισά της απόστασης, όταν ένιωσε το σκοινί ξαφνικά να χαλαρώνει, και να τον λούζει μια βροχή από θραύσματα πάγου. Η παγοκολώνα δεν είχε αντέξει το βάρος. Για καλή του τύχη, πέντε άνθρωποι βρίσκονταν ακριβώς από κάτω του για να ανακόψουν την πτώση του. Κυλίστηκαν όλοι στο χιόνι γελώντας, μέχρι που ξαφνικά σοβάρεψαν απότομα, συνειδητοποιόντας πως ο μοναδικός δρόμος επιστροφής τους είχε οριστικά αποκοπεί. Συνέχισαν την πορεία τους.

Τελικά, ήταν τυχεροί. Τα τοιχώματα του νέου κάθετου ρήγματος ήταν από πέτρα, απ' ό,τι τουλάχιστον φαινόταν στα σημεία που δεν τα είχε σκεπάσει το χιόνι. Απ' αυτό, ήταν φανερό πως το άνοιγμα αυτό πιθανώς είχε γίνει από έναν ανοιξιάτικο χείμαρρο, άρα ήταν σχεδόν σίγουρο πως οδηγούσε στην πεδιάδα. Ακολούθησαν τη στενή δίοδο, βουλιάζοντας μέχρι τα γόνατα μέσα στο χιόνι, ενώ το μικρό κομμάτι του ουρανού ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους γινόταν όλο και σκοτεινότερο. Ο Νάκρας τους είχε πει να κάνουν συνέχεια μορφασμούς για να κινούν τους μύες του προσώπου και να αποφύγουν τα κρυοπαγήματα. Αν μη τι

άλλο, τα ψηλά τοιχώματα του φαραγγιού τους προστάτευαν κάπως από τη μανία του ανέμου, που ευτυχώς δεν φυσούσε παράλληλα με το άνοιγμα.

Λίγο πριν το πέσιμο της νύχτας, ανακάλυψαν μια σπηλιά πάνω στο βράχο, κάπου ένα - δυο μέτρα πάνω από την επιφάνεια του χιονιού. Σκαρφάλωσαν ένας ένας μέσα, και στο φως του μικρού φακού είδαν πως έμπαινε αρκετά βαθιά μέσα στο βράχο, αλλά δεν είχε ιδιαίτερα μεγάλο πλάτος και ύψος. Άναψαν το θερμοσυσσωρευτή και ενώ οι υπόλοιποι τακτοποιούσαν τα πράγματα, ο Τζέισον πήγε να εξερευνήσει το βάθος της σπηλιάς. Στο τέρμα της, συγκεντρωμένα σε μια γωνιά του εδάφους, υπήρχαν κάτι παράξενα πράγματα που έμοιαζαν με φυτά. Είχαν πλατιά φύλλα, που το ένα έκλεινε πάνω στο άλλο όπως τα λάχανα ή τα μαρούλια της παλιάς Γης. Είχαν ένα ξέθωρο γκρίζο χρώμα και μετά βίας ξεχώριζαν από το έδαφος της σπηλιάς. Γεμάτος περιέργεια, ο Τζέισον έσκυψε πάνω από το μεγαλύτερο για να δει αν ήταν φαγώσιμο. Σαν υπνωτισμένος είδε τα φύλλα να ανοίγουν αργά και την επόμενη στιγμή, ολόκληρο το φυτό είχε ξεκολλήσει από το έδαφος και είχε κολλήσει επάνω στο λαιμό του.

Η πνιχτή κραυγή του ειδοποίησε τους άλλους που έτρεξαν να δουν τι συνέβαινε. Για καλή τους τύχη, ο Τζέισον είχε πισωπατήσει, απομακρυνόμενος από τους υπόλοιπους περίεργους ένοικους της σπηλιάς. Πιάνοντάς τον, είδαν με φρίκη πως το δέρμα του ήταν αφύσικα παγωμένο, ενώ το ον ήταν αφύσικα ζεστό.

«Μου ρουφάει τη θερμότητα από μέσα μου», ψέλισε πνιχτά ο Τζέισον.

Ο Νάκρας άρπαξε το μαχαίρι και προσπάθησε να κόψει μερικά από τα φύλλα. Ήταν αδύνατον. Το κοφτερό μαχαίρι αδυνατούσε να τα κόψει, και έμοιαζε να τρίβεται πάνω σε πολύ σκληρό λάστιχο. Ο Τζέισον είχε πέσει κάτω και το βογγητό του είχε μετατραπεί σε επιθανάτιο ρόγχο.

Το μυαλό του Νάκρα δούλευε απεγνωσμένα. Σκέφτηκε το λέιζερ, αλλά ήταν αδύνατον να ρυθμίσει το όπλο σε τόσο χαμηλή ένταση ώστε να μην κάνει κακό και στον ίδιο τον Τζέισον. Τα μάτια του έπαιξαν τριγύρω μέχρι που έπεσαν πάνω στον θερμοσυσσωρευτή. Αρπάζοντάς τον από τη βάση του, κόλλησε τη πυρωμένη του επιφάνεια πάνω στο παράξενο πλάσμα. Μετά από λίγες στιγμές, το ον ξεκόλλησε από το λαιμό του Τζέισον, και έπεσε στο έδαφος κουνώντας τα φύλλα του σπασμωδικά. Άρχισε να αναδίδει μια φοβερή θερμότητα, ενώ ο Νάκρας κοιτάζοντας με έκπληξη τον μετρητή του θερμοσυσσωρευτή είδε πως η μπαταρία του είχε πέσει σε ένταση κάτω από το μισό. Κλώτσησε το πλάσμα σε μια γωνιά με τη μπότα του και μετά έβαλε το λέιζερ σε πλήρη ισχύ και το έκανε στάχτη. Αφήνοντας τους

υπόλοιπους να δώσουν τις πρώτες βοήθειες στον υποσμηναγό και αγνοώντας την ελάττωση της ισχύος του λέιζερ μέσα στη φρίκη που ένιωθε, πήγε στο πίσω μέρος της σπηλιάς και έκαψε όλα τα υπόλοιπα όντα. Όταν γύρισε πίσω, είδε τον Τζέισον κατάχλωμο να του χαμογελάει αχνά.

«Δεν έχεις βαρεθεί να μας σώζεις τη ζωή;» είπε, μέσα στην αγκαλιά της Νατάσα που προσπαθούσε να τον ζεστάνει.

Ο Νάκρας γέλασε με ανακούφιση. «Απλά σκέφτηκα πως το πλάσμα θα «βαρυστομάχιαζε» από την πολλή θερμότητα και χρησιμοποίησα την μεγαλύτερη πηγή που ήταν διαθέσιμη».

Εκείνο το βράδυ, κοιμήθηκαν ανά δυο μέσα στους υπνόσακκους. Τα ζευγάρια είχαν ήδη σχηματιστεί. Ο Νάκρας και η Έβερετ, ο Τζέισον με τη Νατάσα και ο Τακεσούρα με τη Σόνια. Ο Νάκρας και η Έβερετ έκαναν για πρώτη φορά έρωτα μέσα στη ζεστασιά του υπνόσακκου και ο σμηναγός θα έπαιρνε όρκο πως και οι υπόλοιποι έκαναν το ίδιο. Παρά τον κίνδυνο μιας ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης όσο ακόμα ήταν έρμαια των στοιχείων της φύσης, το τυφλό ένστικτο της αυτοσυντήρησης και της διατήρησης του είδους που γίνεται ακόμα εντονότερο σε περιπτώσεις που ο θάνατος είναι πολύ κοντά, συνδυασμένο με την πιο εξευγενισμένη ανάγκη για τρυφερότητα και σι-

γουριά, ήταν ακατανίκητο. Κανείς εκείνη τη νύχτα δεν σκεφτόταν με απαισοδοξία τη μέρα που θα ξημέρωνε...

...και οι θεοί δίνουν απλόχερα τις ευλογίες τους στους αισιόδοξους. Πριν ο ασπρογάλαζος ήλιος, που εκείνη τη μέρα έλαμπε σε έναν ασυννέφιαστο ουρανό, φτάσει στο μεσουράνημά του, βγήκαν από το φαράγγι και αντίκρυσαν μπροστά τους μια δασωμένη κοιλάδα. Πουλιά με γκρίζο ή λευκό φτέρωμα και μακριές πλουμιστές ουρές έβγαζαν εξωτικές κραυγές πάνω στα κλαδιά σκουροπράσινων αειθαλών δέντρων, και ένα κοπάδι από περίεργα κοντόχοντρα βοοειδή με μακρύ πυκνό τρίχωμα και κριαρίσια κέρατα μασούλαγαν τους κόκκινους καρπούς κάποιων μικρών θάμνων. Μικρά ρυάκια λιωμένου χιονιού που σχηματίζονταν εδώ κι εκεί έδιναν μια ελπίδα πως η πιο κρύα εποχή του χρόνου έφτανε προς το τέλος της.

Οι έξι επιζώντες του *Πετρογέρακου* κοιτούσαν γεμάτοι δέος και ανακούφιση το γαλήνιο θέαμα μπροστά τους. Όσους κινδύνους κι αν έκρυβε αυτός ο ξεχασμένος πλανήτης, ήταν κίνδυνοι που αποτελούσαν μέρος ενός φυσικού οικοσυστήματος και όχι οι κίνδυνοι του ξαφνικού θανάτου που ερχόταν να σε βρει με τη μορφή μιας ακτίνας από δεκάδες χιλιόμετρα μακριά. Πριν τρεις μέρες, ήταν μπλεγμένοι σε μια αέναη μάχη που τα αίτιά της είχαν

σχεδόν απ' όλους ξεχαστεί. Τώρα, μπορούσαν να δώσουν τη δική τους μάχη για μια θέση σ' αυτόν τον κόσμο που ίσως να ήταν ομορφότερος απ' όσο αρχικά τον είχαν φανταστεί.

Πιασμένα χέρι - χέρι, τα τρία ζευγάρια πάτησαν για πρώτη φορά το μαλακό καστανόμαυρο χώμα του λευκού πλανήτη.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ιστορίες για ανθρώπους που μένουν μόνοι τους σε εχθρικούς πλανήτες ή μέσα στην ακόμα πιο εχθρική απεραντοσύνη του διαστήματος.

Ιστορίες για αγώνες ενάντια σε αντίξοες συνθήκες και πλάσματα βγαλμένα από εφιάλτες, με μόνο κίνητρο και μόνο όπλο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης.

Ένα βιβλίο για τη δύναμη του ανθρώπινου σώματος και της ανθρώπινης ψυχής.

Δρχ. 600